Anthony King
Flagrant la ospiciu

Anthony King © A MADHOUSE PLOT
— 2001 -D & R Publishing Ltd. Los Angeles, California, U.SA.
Pentru versiunea românească © editura NAȚIONAL
Bucureşti, România, O.P. 77 – CP. 7 sau Str. Răcari nr 5, sector 3 '. Tel difuzare: (01) 346.86.77; (01) 346.86.78
Adaptare DAN COSTE
m. tu fgşV^
Anthony King

FLAGRANT LA OSPICIU

Poliția criminală „Cazuri Speciale"

© Toate drepturile asupra ediției în limba_română aparțin editurii NAȚIONAL.
Reproducerea integrală sau parțială este interzisă de lege.

827227S

Redactor: ' Raluca-Oana Coste
Tehnoredactor: Andreea Ştefan
Coperta: Viorel Ionescu

ISBN 973-8194-16-4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale King, ANTHONY
Flagrant la ospiciu I Anthony King – Bucureşti:
Național, 2001 224 p., 115x165 mm. ISBN 973-8194-16-4 821.111(73)-31=135.1

— Cât?

— 50 sus şi 100 jos. Nu fac altceva. Bărbatul coborî din maşină şi veni pe trotuar.

Mai examina o dată trupul frumoasei negrese, insistând asupra feselor, pe care le şi atinse, după care o întrebă: . — Nici pentru 200$?

— Ți-am zis că nu mă interesează sodomia ori alte variațiuni perverse! răspunse fata râzând.

Bărbatul se gândi o clipă, apoi acceptă:

— Bine, urcă!

Să tot fi fost ora 2.00 a.m. în afară de zonele frecventate de „păsările de noapte", deci cele din preajma barurilor şi a discotecilor din Pa-sadena, pe străzi nu era țipenie.

Dina Maguire ştia foarte bine că, dacă l-ar fi refuzat, nici că ar mai găsit vreun client în acea noapte. Avea ea anumite principii, însă nu putea ignora această ofertă care venise ca o pleaşcă.

Omul pare un tip rezonabil, îşi zise ea, stu-diindu-l atent. Am să-l mulțumesc cât de bine pot şi va renunța el la fundul meu. Mai mult ca sigur!

— Cum vrei să-ți spun?

— Mister.

— O.K., Domnu'! Unde mergem?

— Să ți-o trag.

— Aaa, domnului Domnu' îi place limbajul dur! Am înțeles, adăugă fata, punându-i mâna între picioare. Mie îmi spune Dina!

— la mâna de acolo, Dina! încă nu începem.

— Deci, unde mergem să mi-o tragi?

— La mine acasă.

Bărbatul rula cu viteza legală, deoarece de-testa să fie oprit de polițişti. Asta nu fiindcă ar fi avut ceva împotriva oamenilor legii – el însuşi veghea la respectarea ei -, ci pentru că era foar-te atent la propriul viitor. Voia să ajungă departe şi, de aceea, nu risca să se compromită dintr-o prostie. Chiar şi în timpul micilor sale escapade era extrem de precaut, nedezvăluindu-şi vreo-dată adevărata identitate.

Se îndrepta spre propria locuință pe cele mai retrase străduțe din luxosul cartier în care lo-cuia, fiind convins că fata nu era familiarizată cu acea zonă. Cu greu şi-ar fi putut aminti unde fusese dusă.

Porni radioul şi îşi aprinse o țigară, înființată în anul 1961, la Los Angeles, formația Beach Boys sărbătorea al 20-lea an de existență, iar postul de radio K.N.Y.C. îi oferise o oră întreagă de emisie live.

— Poți da puțin mai tare? întrebă Dina. îi ador pe băieții ăştia! Ştii, îmi place muzica lor, chiar dacă au mai îmbătrânit puțin.

Din difuzor se auzi: „Brian Wilson, Cari Wil-son, Mike Love, Dennîs Wilson şi Al Jardine vor cânta pentru dumneavoastră, pentru început, Surfin' Safari, Surfer Girl şi Little Deuce Coupe."

— Soția ta nu-i acasă? vru să ştie negresa.

— Nu.

— Şi te-ai gândit să-ți faci de cap?

— Cam aşa ceva.

în fața locuinței, bărbatul trebui să coboare ca să deschidă poarta de acces în curte. Se grăbi din două motive. Pentru a nu fi văzut de vecini şi pentru ca Dina să rețină cât mai puțin din topografia locului.

Intră, mai coborî o dată din maşină ca să des-chidă uşa garajului şi, după ce o închise la loc, îi zise prostituatei:

— Acum poți coborî! Hai în casă!

Cum exista o uşă ce dădea din garaj în bucătărie, cei doi nu se mai expuneau acum privirilor indiscrete.

— Vrei să dansez pentru tine? îl întrebă ne-gresa, în timp ce se îndrepta spre o combină muzicală dintr-un colț mai retras al living-ului, dezbrăcându-se şi descălțându-se din mers.

— N-am nimic împotrivă.

Rămasă numai în slip, cu sânii gigantici atâr-nându-i în voie, Dina puse o casetă la întâmplare şi începu să-şi unduiască trupul de abanos în ritmul unei melodii lente.

Bărbatul începu să aranjeze pe cristalul unei măsuțe patru rânduri dintr-o pulbere albicioasă, iar când termină, o întrebă:

— Vrei puțină coca?

— Nu te refuz!

Prizară drogul pe rând, ea se întoarse la dan sul erotic, apoi gazda îşi lepădă hainele, rămâ nând în pielea goală.

— Vai, ce mare e! exclamă Dina, impresiona-tă de mădularul lui. Abia aştept s-o văd în stare de atac.

După această remarcă mai execută câteva mişcări şi, devenind nerăbdătoare, se apropie de fotoliul pe care stătea cel ce o închinase pentru o vreme. Se lăsă în genunchi, adulmecă, pipăi, privi cu atenție, ca în cele din urmă să se năpustească cu gura între pulpele lui.

Cavitatea ei bucală era extraordinară, astfel încât bărbatul se simțea minunat. Era ca un abis dulce şi umed, care îl făcea să se înfioare de plăcere.

Din gâtlejul fetei răzbăteau tot felul de zgo-mote nedefinite, iar ochii ei trădau o mare satis-facție. Buzele luaseră conturul membrului erect şi parcă se înnegriseră mai tare decât fuseseră inițial. Voia să-l termine, dar el ştiuse asta de la bun început. Doar avea de-a face cu o profe-sionistă.

O îndepărtă uşurel şi o ridică de pe covor, fă-când-o să stea cu mâinile deasupra capului. Apoi îi prinse sânii opulenți în mâini, începând să-i maseze, vizibil încântat de consistența lor naturală.

— Domnu' nu mai vrea sus? îl întrebă ea, unduindu-şi şoldurile provocator.

— Domnul nu.se grăbeşte. Te-ai mai gândit la fanteziile mele erotice?

— Nu înțeleg!

— Nu vrei să câştigi în seara asta 200$ pen-tru un efort de scurtă durată?

— Ți-am spus că în fund nu se poate!

Las' că mai vedem noi! îşi zise gazda, în vre-me ce mâinile îi coborâră spre slipul în care ră-măsese îmbrăcată Dina.

1-l scoase, îi mângâie fesele, apoi pulpele, după care cercetă cu blândețe interiorul acestora.

— Te vreau în mine, Domnu'! Mai am mult de aşteptat până când mă regulezi?

— Nu, imediat ți-o trag! se arătă el încântat de limbajul folosit de negresă. Imediat ți-o trag!

Tânăra gemu, închise ochii, îşi înfipse mâinile în părul lui şi îi ceru:

— Violează-mă!

Din câteva mişcări bine calculate, bărbatul o întoarse cu spatele, o făcu să se aplece pe bra-țele fotoliului', şi, fără a se folosi de mâini, pă-trunse dintr-o dată în interiorul ei umed de dorință. Acum era sigur de ea. Târfei chiar îi plăcea sexul, n-o făcea doar pentru bani. începu s-o penetreze cu forță şi se felicită că alesese acele fotolii grele pentru sufragerie, care nu puteau fi deplasate cu uşurință. Aşadar, n-avea unde fugi...

După zece minute de sex, Dina începu să înjure, să rostească tot felul de obscenități şi de îndemnuri vulgare, devenind din ce în ce mai încordată. Capul i se bălăbănea dintr-o parte într-alta, iar trupul îi era străbătut de frisoane, ce o făceau să fie şi mai înverşunată în contrele ei.

La un moment dat, gazda o prinse cu putere de şolduri şi, scoțându-şi mădularul dintre pul-pele ei, i-l înfipse cu o forță implacabilă în spate.

Ea se arcui de durere, încercând să i se împotrivească, dar degeaba. Bărbatul o ținea strâns de umeri şi o trăgea spre el.

— Nu acolo, ticălosule! țipă prostituata, după care scoase un urlet ascuțit când monstrul acela de penis îi pătrunse în măruntaie până la refuz.

Se zbătea, încercând să scape, însă n-avea nici o şansă. Acum bărbatul o ținea cu putere de talie, intrând şi ieşind dintre fesele ei cu viteză, fără a-i păsa de nimeni şi nimic. Doar ceruse să fie violată, nu?

— Te omor, scârbă! răcni Dina şi încercă să-l prindă cu mâinile pentru a-l zgâria.

Reuşi în mică măsură să-şi înfigă unghiile în pielea lui, dar în loc să-i taie din avânt, această atitudine îl excită şi mai tare pe bărbatul din spatele ei. Asta până la un punct, când individul o penetra şi rămase înăuntru.

îl durea în cot că fusese zgâriat până la sân-ge, îşi petrecu un braț pe sub ea, iar cu mâna rămasă liberă începu, să-i care pumni în ceafă şi în cap.

— De când nu vă mai place să fiți sodomi-zate? îi aruncă el. Vreți să câştigați bani fără efort? Las' că te fac eu să-ți placă!

Loviturile deveneau mai rare pe măsură ce scădea opoziția negresei. Nu însă şi penetrările în spate, care fură reluate cu şi mai mare inten-sitate.

Când fata nu mai schiță nici un gest pentru a se apăra sau a se elibera din sexul lui, pumnii nu se mai abătură asupra ei. Bărbatul o apucă de fese cu ambele mâini, depărtându-le cât putu una de cealaltă, şi o sodomiză în voie. Se apropia sfârşitul. Era fericit. Căpătase ceea ce-şi dorise. Negresa îşi merita banii.

Cu prisosință...

Pe urmă îi dădu drumul şi puțin îi păsă că ea se prelinse ca o cârpă pe covor. Trebuia să facă repede un duş. Aşa proceda de fiecare dată. De ce şi-ar schimba tocmai acum tabieturile?!

Când se întoarse, gata de a-i oferi Dinei 200$ şi-a-i propune o nouă partidă, o găsi pe prosti-tuată în acelaşi loc în care o lăsase.

— Hai, scoală-te de acolo că ai să răceşti! Doar nu te-am omorât şi nici nu erai virgină între fese, m-am convins de asta.

Nu primi nici un răspuns. Se apropie mai mult de ea.

— Scoală-te, n-auzi!

Se aplecă precaut şi îi dădu la o parte părul de pe chip.

Avea ochii dați peste cap şi părea că nu mai respiră. O întoarse cu fața în sus şi, aplecân-du-se, îi ascultă inima. I se părea că nu mai bate, îi căută pulsul. Degeaba. Nici chiar cele câteva mişcări de resuscitare nu ajutară la nimic. Dina Maguire era moartă.

Definitiv...

— Dumnezeule, n-am vrut să se întâmple aşa ceva! intră el în panică şi abandonă trupul fără viață, începând să se plimbe fără rost prin încăpere. Ce mă fac acum? Cine o să mă creadă că n-a fost decât un accident nefericit? De ce să mi se întâmple tocmai mie una ca asta?

Se gândi la o nouă priză de cocaină, însă re-nunță, ducându-se la bar.

Un gât de whisky o să-mi prindă bine, se gândi el. Pe urmă voi vedea ce este de făcut.

Abia după al treilea pahar îşi mai reveni. Se ameți se deja. îşi îmbrăcă pantalonii şi începu să adune lucrurile fetei, împrăştiate prin cameră. Căută în poşeta ei.

— Dina Maguire, citi el cu voce tare. 26 de ani, născută în Tonopah, Nevada. Trebuie s-o îmbrac şi s-o ascund undeva. Pe urmă am să mă gândesc cum să scap de cadavru.

în timpul operațiunii – răvăşit de oroare – mai bău două pahare de whisky. Apoi, cu dificultate, reuşi să transporte cadavrul până la garaj şi să-l pună în portbagajul maşinii sale. Picioarele abia îl țineau, însă nevoia de a mai bea şi repulsia pentru corpul inert ce începea să se răcească îl făcură să se întoarcă repede în living-room. Bău toată sticla şi, în cele din urmă, adormi în fotoliul pe brațele căruia înfăptuise abominabila crimă.

Se trezi într-o frumoasă zi de sâmbătă, deşteptat de razelor soarelui. Era leoarcă de transpirație şi capul îl durea îngrozitor. De obicei nu bea atât de mult, iar droguri consuma doar atunci când voia să înregistreze o performanță, în general, era temperat în toate.

Frank Desmond îşi aminti ce se întâmplase, iar capul începu să-l doară şi mai rău.

Doamne, ce-am să mă fac? se întrebă el, prinzându-şi tâmplele în mâini.'Trebuie neapărat să găsesc o soluție. Şi asta până când nu ajunge Connie acasă.

Provenea dintr-o familie săracă, în care lip-surile de tot felul fuseseră la ordinea zilei. Se căsătorise în urmă cu trei ani şi avea un menaj fericit cu soția lui, deşi fără copii. Pe vremea aceea, ea abia împlinise 19 ani. Domnul Masterson, socrul lui, care ocupa un post important în Ministerul de Justiție, îl asigurase că va avea un viitor strălucit dacă îi va respecta şi iubi fiica. Frank era cu 12 ani mai în vârstă decât tânăra lui soție, însă acest lucru nu deranjase pe nimeni.

Bărbatul sări din fotoliul în care înțepenise şi îşi consultă ceasul. Peste o oră, Connie avea să se întoarcă de la părinții săi, pe care îi vizitase. Voia să-şi petreacă week-end-ul cu soțul ei.

Dumnezeule, ce-i voi spune? se întrebă el, buimac. Că va trebui să fac puşcărie pentru crimă?

Era de-a dreptul disperat. Toate visele pe care şi le făcuse erau pe cale de ase nărui dintr-o prostie.

Se duse în garaj şi deschise portbagajul Ford-ului Focus primit ca dar de nuntă de la socrul său, cu speranța în suflet ca acesta să fie gol. Din nefericire, nu avusese un coşmar. Tru-pul neînsuflețit îl convinse de cruda realitate. Negresa se afla acolo, chircită şi fără viață. Via-ță pe care el i-o luase. El, judecătorul Curții de Apel din Pasadena, onorabilul Frank Desmond.

Se întoarse în casă cu gândul să-şi mai toar-ne un pahar de whisky, însă, trecând prin bu-cătărie, renunță la tărie în favoarea unei cutii de bere. 16

Prima înghițitură îi arse gâtlejul, însă a doua fu ceva mai suportabilă. Se privi în oglindă. Avea chipul răvăşit şi cearcăne pronunțate îi înconjurau ochii.

Trebuia să facă repede un duş şi să se bărbierească. Apoi să fugă. Să fugă, dar unde?

Când ai o crimă în spate e cam greu să te as-cunzi, chiar şi în nemărginita Americă! îşi zise el.

Mai făcu puțină ordine prin casă, înlătură urmele de cocaină de pe masa din sufragerie şi ascunde restul într-un loc sigur.

Poate că drogurile sunt de vină, îşi zise. Dar oare de ce întârzie Connie? Trebuia să fi ajuns acum o jumătate de oră.

Se auzi poarta de la intrarea în curte. Sosise.

Frank îi ieşi în întâmpinare, tot numai un zâmbet.

Soția lui parcă maşina pe aleea principală, coborî în grabă şi îi sări în brațe.

— Dragostea mea, mi-a fost atât de dor de tine!

— Şi mie, iubito! îi răspunse judecătorul, strângând-o drăgăstos la piept.

— Hai în casă!

— Nu descărcăm bagajele mai întâi?

— Nu. Vreau neapărat să facem dragoste. Acum!

Cum altfel putea să reacționeze în fața aces-tei sincere dovezi de iubire, decât luând-o în brațe şi-ducând-o în casă...

E mai uşoară ca Dina Maguire, păli el la acest gând, încercând să şi-o scoată pe negresă din minte.

— Te vreau, Frank! scânci tânăra soție când el o depuse pe acelaşi fotoliu pe care o omorâse pe prostituată.

Connie începu să-l dezbrace, flămândă, şi nu se opri decât atunci când îl văzu gol-goluț.

— Eşti atât de frumos! îl complimentă ea, apoi îi sărută bărbăția, dezbrăcându-se în ace-laşi timp.

El părea din ce în ce mai agitat. îşi trecu de-getele răsfirate prin părul ei şi îi masă ceafa. în-cepea s-o dorească. Mult de tot.

Soția lui deschise şi mai mult gura, avidă de amor, iar când îi dădu drumul, se afla deja în pielea goală. îi şopti, ridicându-se:

— lubeşte-mă mult! Eşti fericirea vieții mele! Apoi îl sărută pătimaş, lipindu-se de el cât putu de tare, pentru a-şi dovedi încă o dată dorința.

El o prinse cu ambele mâini de fesele superb conturate şi strânse cu putere, trăgând-o spre el. Era extrem de excitat. O ținea lipită de pieptul lui şi nu i-ar fi dat drumul pentru nimic în lume. Se aplecă puțin, astfel încât sfârcurile ei întărite să i le atingă pe ale lui, şi îşi îngropa fața în curbura gâtului său. Mirosea atât de frumos!

O făcu să se aşeze pe fotoliu, se aplecă asu-pră-i şi o prinse de umeri, privind-o cu nesaț. Apoi îi depărta picioarele şi dădu să îngenun-cheze, pentru a se cufunda în tinereasca ei ființă.

Dar Connie voia divertisment, nu doar o ba-nală partidă de sex. Aşa că îl îndepărtă cu blân-dețe, se întoarse cu spatele şi i se oferi:

— la-mă pe la spate, Frank! Intră în mine aşa! Te implor!

Cuprins de o delicioasă moleşeală, el începu să-i maseze spatele, pe care apoi i-l acoperi cu sărutări. îşi încolăci brațele pe sub talia ei, şi-o potrivi din câteva mişcări ale şoldului şi începu să împingă uşurel, în acelaşi timp lingându-i ceafa.

Nu împinsese nici de zece ori, când Connie se încorda, suspină lung, apoi se destinse, res-pirând şi inspirând adânc de câteva ori.

— Cred că am juisat, iubitule... Nu! Nu te opri! Dă-mi-o înainte! îl îndemnă ea, împingându-se ritmic în spate.

Ascultând de acest îndemn extrem de inci-tant, o prinse de pulpe şi îşi continuă, de data asta cu forță, penetrările. Sexul i se deschidea din ce în ce mai mult, de la o clipă la alta, ajun-gând până la urmă să-l primească în totalitate. Tânăra femeie deborda de fericire, ştiindu-l şi simțindu-l cufundat în interiorul ei intim.

— Să nu te doară, draga mea! se arătă gri-juliu Frank.

— Nu mă doare! îmi place! Dă-mi! Dă-mi-o acolo, nu te opri pentru nimic în lume! Te iubesc!

El o prinse de umeri şi începu s-o tragă cu putere spre sine, izbindu-se de superbele ei fese.

— Mai repede! Sunt aproape!

Frank se conformă şi de această dată, acce-lerând ritmul. Se desfăta din plin cu imaginea spatelui ei ce se cambra la fiecare penetrare şi simțea că, foarte curând, dragostea lui avea să se reverse în interiorul ei.

— la-o! fu semnalul dat de el, iar Connie ştia ce înseamnă asta. Avea să-i vină!...

Femeia începu să suspine convulsiv, să se unduiască şi să tremure, toate astea fără a uita să răspundă contrelor lui.

Frank o prinse de sâni, îşi propti coatele în şoldurile ei, o muşcă cu blândețe de gât şi eja-cula cu un geamăt prelung.

Mai zăboviră puțin în aceeaşi poziție indecentă, animalică, după care ea îşi lăsă muşchii să se destindă treptat, iar el se retrase încetişor, rămânând în continuare în spatele ei pentru a o mângâia. După un minut de relaxare şi un oftat din rărunchi, Connie îl întrebă:

— Nu te duci tu primul la baie, ca de obicei? Frank îşi aduse aminte de noaptea trecută şi, înspăimântat să nu o găsească moartă la întoarcere şi pe soția lui, răspunse:

— Mai bine mergem amândoi.

O jumătate de oră mai târziu, bărbatul se ho-tărâse. Trebuia să-i mărturisească întregul ade-văr. Ce avea să urmeze vor hotărî împreună. Aşa se

cuvenea. Doar erau soț şi soție. —- Connie, am ceva foarte grav să-ți destănui. — Nu mă mai iubeşti?

— Nu e vorba de asta, draga mea! E cu mult mai grav.

— M-ai înşelat?!

— Asta ar fi doar prima parte a tragediei care s-a întâmplat, răspunse Frank după o clipă de ezitare. Vrei ceva de băut?

Şi, fără a-i aştepta acordul, se duse la bar, turnând câte un deget de gin sec în două pa-hare.

— Nu înțeleg ce vrei să spui!

— E ceva din cale-afară de grav, draga mea. Martor mi-e Cerul că n-am vrut să se întâmple una ca asta!

— Dar, spune-mi o dată, ce s-a întâmplat?

— Am comis b crimă, Connie, îşi luă el inima-n dinți. Asta e!

Pe moment, tânăra soție.crezu că nu auzise bine. Apoi deveni ceva mai degajată, încercând să zâmbească.

— Glumeşti, desigur!

— Absolut deloc, răspunse el cu privirea în pământ. E vorba despre o crimă involuntară.

— Ah! înțeleg! Ai condamnat pe cineva nevi-novat. Lasă, Frank, se mai întâmplă! Se putea întâmpla oricui. Dar cum e cu infidelitatea?

— Ba nu înțelegi, Connie! Eu chiar am ucis pe cineva.

Ea îl scrută cu mai multă atenție. Zâmbi din nou, însă ceva mai rezervat.

— Dar nu poate fi adevărat! Nu-i aşa că glumeşti? Spune-mi, nu te mai juca cu mine!

— Nu glumesc absolut deloc. S-a întâmplat un regretabil accident. Dumnezeu m-a pedepsit încă de prima dată când ți-am fost infidel.

— Deci e adevărat! Ştii ce? Bea-ți paharul în linişte, destinde-te şi apoi spune-mi despre ce este vorba! O.K.? De la început până la sfârşit. Trebuie să existe o cale să depăşim acest mo-ment.

Bărbatul îi dădu ascultare, rămânând cu privirea ațintită în gol preț de câteva minute, până când fu readus la realitate de vocea soției lui.

— Ei?!

— Am să-ți spun totul, speranța vieții mele! Numai ție pot să-ți spun întregul adevăr. Aseară am adus o prostituată acasă.

Connie Desmond se lăsă pe spatele fotoliului, încercând să fie cât mai lucidă posibil, şi îşi strânse halatul de baie la gât. Tăcu. Ştia că a-cesta era singurul şi cel mai bun lucru pe care-l avea de făcut.

— Ne-am drogat şi pe urmă am făcut sex. La un moment dat, nu ştiu ce m-a apucat şi am început s-o lovesc cu pumnii. Apoi m-am dus la baie, iar când m-am întors, am constatat că era moartă. îmi pare rău! N-am vrut să se întâmple

una ca asta. Acum, poți să procedezi cum crezi tu de cuviință. N-am să te condamn, indiferent ce vei face.

în loc de răspuns, Connie se ridică de la locul ei şi se îndreptă spre dormitor. Cu toate că nu era foarte sigură pe propriile-i picioare, se străduí să meargă drept, cu bărbia aruncată înainte. Sângele Masterson-ilor, pe care-l purta în vene, îşi cerea drepturile. Nu se putea lăsa încovoiată de prima lovitură mai dureroasă pe care i-o rezervase viața. Trebuia să privească drept înainte şi să ia o decizie. Cu siguranță, cea mai importantă din întreaga ei existență.

După o jumătate de oră de plâns, tânăra soție se întoarse în living-room. Era trasă la față şi în jurul ochilor avea cearcăne pronunțate.

Ce nenorocire s-a abătut asupra familiei mele! se gândi ea. Dacă ar afla tata, l-ar ucide pe Frank fără ezitare. Iar eu nu vreau să se întâmple una ca asta. Nu vreau deloc...

— Trebuie să stăm de vorbă! zise ea, turnân-du-şi un pahar de coniac Hennessy.

— Sunt gata să te ascult, iar pe urmă vom chema poliția. Mă predau şi recunosc totul.

Ar fi băut şi el, însă mult mai. mult i-ar fi priit o doză de cocaină. Aşa că renunță.

— Crima pe care ai săvârşit-o, dacă e să cred că a fost un accident, o înțeleg cât de cât.

— Crede-mă, iubito! A fost un accident stu-pid. Nimic altceva.

— Bine, dar nu pricep de ce a trebuit să mă înşeli? De ce a trebuit să aduci în casa noastră o târfă? Şi negresă pe deasupra. Nu eşti fericit cu mine? Ți-am greşit cu ceva?

— Connie, regret din suflet că am făcut asta, însă aşa mi-a fost scris! Am fost blestemat. Viața mi-a jucat o festă amară.

— Uite ce e! Am să te ajut să ieşi din dificila situație în care te afli, însă cu două condiții. Mă urmăreşti?

— Cu toată atenția.

— Nu mă mai înşeli niciodată în viața ta şi renunți definitiv la droguri.

— Adică îmi vei deveni complice?

— Exact. Ce zici, poți respecta condițiile me-le?

Nu-i" venea să creadă că era posibil să fie susținut de propria nevastă. Cum adică să ascundă cadavrul şi să-şi continue viața ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat?. Şi, la urma-ur-melor, de ce nu? Dina nu era decât o prostituată care făcea umbră pământului degeaba. N-o să se omoare nimeni ca să descopere criminalul cu orice preț.

— Bineînțeles că sunt de acord cu tot ce-mi ceri. E normal să-ți iei unele măsuri de preve-dere. Dar cum ai să mă ajuți?

— încă nu ştiu. Vom găsi noi o soluție. Dacă punem la cale un plan precis, anchetatorii n-au cum să ajungă la tine. Doar eşti un om respec-tabil, în afara oricărei suspiciuni. Şi tragicul ade-văr nu-l vom cunoaşte decât noi doi. Nu vom spune nimănui nimic. De acord?

Nu bănuise niciodată că nevasta lui ar putea avea un caracter atât de puternic. Eta o femeie extraordinară, fără doar şi poate.

— Repet, sunt gata să fac absolut tot ceea ce-mi ceri, draga mea! Dar ai să mă poți ierta vreodată?

— De iertat am să te iert, însă nu voi uita. Ține minte asta! Dacă mă mai înşeli, voi da totul în vileag, indiferent ce mi se va întâmpla după aia. Te iubesc prea mult ca să te las să mergi la puşcărie, însă voi fi extrem de răzbunătoare dacă îți bați în continuare joc de mine. Aşa că nu te juca cu sufletul meu!

— N-am s-o fac! Şi eu te iubesc, Connie, mai mult decât îți imaginezi! Crede-mă! Vom fi fericiți până la sfârşitul zilelor noastre, ai să vezi!

— Da-da, am să văd. Voi fi cu ochii pe tine. Avea o şansă. Viața îi oferea o a doua şansă pentru a o lua de la capăt. Probabil că cineva acolo sus îl iubea.

— Unde spuneai că e cadavrul?

— în portbagajul maşinii mele.

— A sângerat când ai lovit-o?

— Deloc.

— Are acte de identitate asupra ei?

— Da.

— Le vom face să dispară. Te-a văzut cineva când ai adjățat-o sau când s-a urcat în maşina ta?

— Strada era pustie. Trecuse de miezul nopții.

— Hai să o dezbrăcăm în pielea goală şi să-i legăm un şnur în jurul gâtului! Astfel, poliția va crede că a fost strangulată. Pe urmă o ducem în pădurea de la marginea oraşului şi o abando-năm, încalță-te cu o pereche de adidaşi – mai zise ea – şi hai s-o facem!

— Imediat, draga mea!

Două zile mai târziu, Poliția din Pasadena fu anunțată de un tânăr că la marginea pădurii se descoperise cadavrul unei femei. O echipă de criminalişti se deplasă într-acolo şi îşi începu investigațiile. 28

Jegresa fusese bătută, strangulată şi, pro-babil, violată. Era dezbrăcată în pielea goală, prezentând multiple echimoze în zona capului şi a umerilor. Specialiştii începură să adune probe.

în apropierea cadavrului, iarba şi frunzele fu-seseră călcate în picioare, ceea ce putea însem-na că acolo avusese loc o luptă. Hainele fetei erau aruncate peste tot, iar în poşeta ei nu s-au găsit acte. Printre lucrurile ei personale, polițiştii au dat şi peste un pliculeț cu cocaină.

în urma prelevării amprentelor, s-a descoperit că victima se numea Dina Maguire, avea 26 de ani şi se prostitua pentru a se putea întreține. Era născută în localitatea Tonopah, Nevada, şi se mutase în oraş la 17 ani, fugind de acasă, unde, probabil, nu avea nici un viitor.

La autopsie s-au mai descoperit, sub unghiile victimei, urme de sânge aparținând grupei sanguine A II. Probabil că agresorul fusese zgâriat în timpul confruntării. în anusul fetei s-a găsit spermă. Probele de sânge şi de lichid seminal au fost congelate şi depozitate. De asemenea, s-a constatat că victima consumase droguri.

De la câteva colege de „breaslă", polițiştii au mai aflat că Dina Maguire era o profesionistă în domeniu. Mult timp preferase şoferii de autocamioane şi abia de vreo doi ani începuse să frec-venteze, pe cont propriu, trotuarurile din Pasa-dena. Iar acest mod de viață îi fusese fatal până la urmă.

Despre criminal – nici un indiciu. Doar că era un tip puternic şi că, în momentul în care şi-a strangulat victima, aceasta era moartă deja, în urma loviturilor primite. Suferise o puternică co-moție cerebrală.

Asasinul nu a fost prins niciodată, iar peste acest caz nerezolvat s-a aşternut praful uitării vreme de 20 de ani.

— la uită-te aici, Jane! îi spuse detectivul Eric Black partenerei sale. Pedofilul din New York a mai comis o crimă. De data asta e vorba despre un băiețel de 12 ani.

— Ce i-aş mai face eu ăstuia, dacă aş pune mâna pe el...

— Ce?

— în primul rând, i-aş smulge unghiile cu patentul, se înflăcăra Jane Heron. Apoi i-aş tăia. testiculele şi i le-aş da să le mănânce.

— încetează, că prea eşti sadică! Nazisto! De legea pe care trebuie s-o respectăm cu toții n-ai auzit? Până şi cei mai periculoşi indivizi au dreptul la viață.

— Adică?!

— Omul trebuie prins, condamnat şi băgat la zdup, acolo unde este posibil să fie recuperat pentru societate.

— Ăla e om? Vezi-ți de treabă! E un animal, cum mă vezi şi cum te văd! Bine că nu-şi face mendrele prin Los Angeles.

— Melanie! ridică vocea detectivul, strigând-o pe secretara şefului. Mai ai vreun pic de cafea de protocol ca să ne prepari şi nouă câte una?

— Da, domnule! Cu mare plăcere.

— îți faci de cap încă din prima zi în care căpitanul Corky West se află în concediu medical! îl acuză polițista.

— Ştii bine că oricum s-a lăsat de cafea, la sfatul medicului său. Aşa că n-ar avea de ce să se supere. Apropo, ştii de ce s-a internat?

— Pentru nişte investigații cardiologice.

— Ce-aş râde să-l pensioneze cu forța! se amuză Eric de unul singur. Oare cât va sta imobilizat în spital?

— N-am nici cea mai vagă idee.

în absența obişnuitelor strigăte ale căpita-nului, în biroul Diviziei „Cazuri Speciale", din cadrul Departamentului Poliției Los Angeles, domnea o atmosferă ternă, apăsătoare. Nici directorul acestei instituții, Larry Tillman, nu trecuse pe la ei ca să le dea vreo însărcinare. După rezolvarea ultimului caz, oraşul parcă se cufundase în acalmie.

Să fie liniştea dinaintea furtunii? se întrebă Eric, aprinzându-şi o nouă țigaretă.

în acea clipă un telefon începu să zbârnâie, iar după o scurtă convorbire, secretara Melanie se îndreptă spre ei cu cafelele.

— Detectiv Heron, sunteți căutată! E tipul ăla de la ziar, Goldblum.

— Hopa! exclamă Eric. Te caută foştii amanți. Şi-a găsit un moment atât de prielnic, încât mă întreb dacă nu l-a informat cineva în legătură cu concediul căpitanului. Draga mea, ai ocazia s-o pui cu el fără probleme...

în drum spre telefon, Jane nu apucă să-i arunce colegului ei decât un „mitocanule!", după care zise, uşor iritată: .

— Eu sunt, Peter! Ce e cu apelul acesta neaşteptat?

— Şi nedorit ai vrut să spui, nu-i aşa?

— Să zicem...

— Am o afacere pentru tine. Adică, pentru voi. N-am uitat că lucrezi în echipă cu nesăratul ăla de Eric Black. Apropo, i-a mai căzut din podoaba capilară sau i-a mai rămas de un duş, două?

Cu toate că zâmbi când auzi ironia adresată partenerului ei, polițista răspunse tot printr-o întrebare. De fapt, prin două:

— Despre ce este vorba şi ce-ți iese ție din afacerea asta?

— Dacă e să încep cu sfârşitul, vreau exclu-sivitate în caz că îți dau un subiect de prima pagină.

— Asta era! Un caz. Şi de unde ştii că ne interesează?

— Nu ştiu. Asta va trebui să aflați voi. Doar sunteți detectivi, nu?

— îmi poți spune în două cuvinte despre ce este vorba?

— Un onorabil judecător din oraşul nostru şi nişte oameni sechestrați în ospiciul L.A. Faith împotriva voinței lor.

— Mda. Sună interesant, recunoscu Jane. Cum intru în posesia amănuntelor, admițând că voi fi de acord cu condițiile tale? Trebuie să vin la sediul cotidianului L.A. Times?

— Nu. Afli totul direct de la sursă. Mâine dimineață ți-l trimit pe cel de la care provin informațiile.

— Bine, trimite-l!

— Şi înțelegerea rămâne valabilă în termene pe care i-am stabilit, da?

— Da. însă nu te amesteci absolut deloc în anchetă până când nu stabilim noi că a sosit momentul.

— Şi când veți stabili? Poate peste vreo trei ani..., nu se lăsă Goldblum tras pe sfoară.

— Nu, imediat după ce o finalizăm.

— în acest caz, sunt de acord. Am încredere în tine.

— Stai, că mai trebuie îndeplinită o condiție!

— Şi anume?

— Să primim acordul căpitanului pentru a ne ocupa de caz.

— în regulă. N-am nici cea mai mică îndoială că vă veți descurca de minune. Când veți vorbi cu el?

— Dacă e urgent, şi eu cred că este, chiar astăzi.

— Perfect, atunci telefonează-mi şi mie după ce obții acordul. Nu de alta, dară să nu ți-l trimit degeaba pe principalul meu martor. Şi te mai rog să păstrezi discreția în legătură cu această afacere! Ştii, n-aş vrea să-i punem viața în pericol lui Driver.

— Aşa îl cheamă pe individ?

— Da, Basil Driver.

— Atunci rămâne să mai vorbim.

— Sună-mă chiar dacă decizia căpitanului va fi... negativă! Pe curând!

Jane se întoarse la biroul ei, care se afla față în față cu al lui Eric, se aşeză şi sorbi din cafea, îngândurată.

— Ei? Despre ce este vorba?

— Nu vorbesc cu mitocanii!

— Foarte bine faci! Nici mie nu-mi plac ase-menea oameni. Deci?

— Deci, şi tu eşti unul dintre ei!

— Dintre care ei?

— Dintre mitocanii cu care nu stau de vorbă.

— Nu pot să cred că te-ai supărat atât de uşor pe mine. De obicei reacționezi după circa un sfert de oră de tachinări, iar eu ştiu că atunci trebuie să mă opresc. Ce e cu tine? Te-a tulbu-rat atât de mult apelul lui Peter Goldblum?

Jane nu-i mai răspunse, preferând să-şi ia cana de cafea şi să se ducă la geam.

Circulația marelui oraş era în toi, oamenii se grăbeau la treburile lor, numai ea ardea gazul de pomană în birou. Voia, nu voia, trebuia să stea de vorbă cu imposibilul ei partener dacă avea de gând să treacă la treabă. Totuşi, nu intenționa să cedeze cu una, cu două.

— Draga mea, nu mai fi supărată! îi zise Eric, apropiindu-se de ea. Te rog să mă ierți dacă te-am jignit! Pur şi simplu, am crezut că este mo-mentul prielnic pentru o glumă şi nu m-am putut abține să n-o fac. Doar mă cunoşti, ce naiba!

Privirea polițistei adresată bărbatului de lângă ea spunea multe. Noroc că asta dură doar câteva secunde, după care Jane i se adresă, cu oarecare urmă de dispreț în glas:

— Păcat că trebuie să lucrez cu tine, altfel aş fi uitat definitiv cum te cheamă. Uite despre ce este vorba!

Şi începu să-i povestească întreaga ei discu-ție cu jurnalistul.

Când termină, Eric vru să ştie dacă se gân-dise la vreun plan.

— Vrei să-i facem şefului o vizită la spital?

— N-avem încotro, chit că n-o să se bucure deloc când ne-o vedea mutrele. Eu zic să mer-gem chiar acum!

— O.K. Celorlalți nu le spunem nimic?

— Doar în situația în care vom avea nevoie de ajutorul lor. Mi se pare normal, nu?

— Ai dreptate!

O oră mai târziu, cei doi detectivi se aflau la Spitalul Central, secția Cardiologie, şi băteau la uşa rezervei în care fusese cazat căpitanul Corky West, şeful lor direct. Mai mult în glumă, Eric Black cumpărase un buchețel de crizan-teme cu cozile scurte, pe care-l ținea ascuns la spate.

— Ce căutați aici? țipă pacientul la ei în clipa în care îi văzu, uitând pe loc că nu se află la birou.

— Am venit în vizită, şefu'l răspunse detec-tivul cu o voce mieroasă. Ni s-a făcut dor de dumneavoastră. Am vrut să vă aducem nişte cafea proaspăt măcinată, însă ne-am amintit că v-ați lăsat. Aşa că v-am luat asta în semn de prețuire, adăugă el, depunând buchetul de flori pe noptieră, ca pe un trofeu. Sper să nu vă supărați!

— Detectiv Black! țipă din nou căpitanul, du-pă care, impresionat de ecoul nefamiliar al sa-lonului de spital, o lăsă mai moale. Ai înnebunit sau vrei să mă bagi pe mine la balamuc?

Ignorându-l cu intenție, Eric i se adresă par-enerei lui, întorcându-se pe jumătate spre ea:

— Crezi că a aflat ceva?

— Eu ştiu? S-ar putea, abia se putu abține Jane să nu izbucnească în râs.

— Spuneți-mi repede de ce vă aflați aici şi să terminăm cu acest bâlci! le ceru West, vizibil enervat. N-am de gând să vă ascult obrăzniciile la nesfârşit. Ce să aflu?

Polițista înțelese că e timpul să înceteze şi începu să-i relateze scopul vizitei-lor:

— lată de ce v-am deranjat, domnule căpitan! în urmă cu o oră, am primit un telefon de la Pe-ter Goldblum, ziaristul acela de la Los Angeles Times cu care am mai colaborat. M-a sunat în legătură cu un caz interesant.

— Un caz de presăv Aveți de gând să re-nunțați la meseria de detectiv? Nu de alta, însă chiar aş fi interesat de o asemenea cerere din partea voastră. Şi fericit pe deasupra...

— Nu, şefu'. E vorba despre un caz grav, în care este implicat un onorabil judecător din oraşul nostru şi ospiciul L.A. Faith. Mai mult nu ştim, deocamdată.

— Şi vreți ca eu să vă semnez un cec în alb? Adică să-mi dau acordul pentru a vă ocupa de afacere, fără să ştiu despre ce este vorba?

— Pentru început, am avea nevoie doar de un acord de principiu, încercă Eric să-î mai cal-meze după ce o făcuse lată. Măcar până când vom afla mai multe amănunte. Pe urmă, dum-neavoastră veți fi cel care va hotărî dacă ne băgăm sau nu.

— Bine, răspunse Corky West după câteva secunde de chibzuință. Şi când veți afla ce ne interesează?

— Mâine dimineață, la prima oră.

— Iar apoi veniți direct aici, ca să-mi povestiți totul şi să stabilim o strategie, nu-i aşa?

— Mai încape vorbă! îl asigură detectivul. Venim glonț!...

Jane Heron încă regreta aventura pe care o avusese cu jurnalistul Peter Goldblum, în urmă cu... un secol. în tot timpul ce trecuse de atunci nu reuşise să scape de resentimentele pe care le nutrea față de acesta. Fusese un porc, folosindu-se de prietenia lor pentru a publica dez-văluiri senzaționale în gazeta la care lucra. Din clipa când înțelesese că a fost folosită ca o păpuşă, polițista o rupsese cu el.

Degeaba insistase bărbatul să o împace mult timp după aceea. îşi cetuse iertare în mod inutil, făcând tot felul de promisiuni. Jane nu consim-țise să-l mai vadă vreodată, decât în interes de serviciu. Şi, din păcate, un asemenea interes se mai ivise de două ori. Acum era a treia dată când se vedea nevoită să colaboreze cu el, în ciuda faptului că nu-i convenea deloc acest lucru.

— Peter, am obținut acordul şefului nostru. Când îți trimiți informatorul la noi?

— Aşa cum ți-am promis, mâine dimineață.

— La cât?

— Ora 8.00 îți convine?

— Da.

— Am să-l aduc chiar eu, ca să fiu sigur că nu se rătăceşte. Nu te speria! Voi pleca imediat ce mă voi asigura că l-am lăsat pe mâini bune.

— în regulă. Să nu întârziați!

— Jane, n-ai vrea să iei diseară cina cu mi-ne? o invită ziaristul, luându-şi inima-n dinți.

— Ba da, Peter, dar numai cu condiția să mă duci pe altă planetă. Aerul de pe Terra este prea poluat şi rarefiat pentru a-l putea respira împreună!

Bărbatul nu mai insistă şi îşi luă politicos la revedere. Cu toate că fusese refuzat categoric şi de această dată, nu-şi pierduse speranța.

Cine ştie, poate într-o zi..., îşi zise el îngân-durat în vreme ce aşeza receptorul în furcă. N-ar fi trebuit să o pierd pentru un simplu articol de prima pagină!

Uscățiv şi cu o mutră efeminată, Basil Driver îşi făcu intrarea în biroul Diviziei „Cazuri Spe-ciale", fiind secondat de Peter Goldblum. Acesta din urmă deborda de jovialitate:

— Bună dimineața tuturor! Mă bucur să vă revăd!

— Luați loc, domnule! Ştim numele dumneavoastră. Eu sunt Jane Heron, iar el e partenerul meu, Eric Black.

— Dacă v-ați cunoscut, cred că e cazul ca eu s-o şterg, zise Goldblum. Pe curând!

— Te conduc ca să nu te rătăceşti! se oferi polițista.

— Cunosc foarte bine drumul, ştii asta. Stai puțin, că am înțeles! Vrei să te asiguri că-mi iau tălpăşița din sediul D.P.L.A., ca să nu-mi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala, nu-i aŞa?

— Sunt încântată că ai înțeles. Deci, nu întreprinzi nimic până când nu-ți spunem noi!

— Exact. La bună vedere, Jane! Şi, mai gân-deşte-te, poate că într-o zi mă vei ierta!

— Poate. Pe la 80 de ani, când va trebui să iert păcatelor tuturor, înainte de a da colțul...

Melanie Pullman îl servise deja cu o cafea, iar omulețul sorbea satisfăcut din ea. Destul de ponosit îmbrăcat, nu părea genul care să-şi permită o cafea bună în fiecare dimineață. Avea privirea destul de tulbure şi emana un sentiment ciudat, cel puțin pentru polițistă. Parcă îi era în permanență frică de ceva.

— Eric, ce-ar fi să o rogi tu pe secretară şă ne descuie biroul căpitanului? Pe tine nu te poate refuza.

— Dar aici nu e destul de confortabil? se arătă nelămurit detectivul.

— Ba da, însă nu şi intim, dacă reuşeşti să înțelegi ce vreau să spun... Fă un efort!

în loc de răspuns, Eric se ridică de la locul său, iar după un minut de aşteptare, le făcu semn oaspetelui şi lui Jane să-l urmeze. Mela-nie n-avusese nimic împotrivă, dar mai întâi strânsese dosarele aflate pe biroul lui West.

Aşezat într-un fotoliu din apropierea ferestrei, Driver părea, într-adevăr, mult mai destins ca în încăperea înțesată de polițişti. îşi făcea de lucru în continuare cu cana de cafea, aşteptând cu ochii în pământ momentul în care i se va cere să vorbească. Şi avea s-o facă de la început până la sfârşit. Doar de aceea se hotărâse să dea totul în vileag. Trebuia să se răzbune cu orice preț, indiferent

cât de mare ar fi fost acesta. Desmond era un ticălos şi trebuia să plătească! Trebuia să-şi regrete faptele şi să dea seama pentru ele.

— Deci, domnule Driver, putem începe! îl in-vită detectivul să vorbească.

— O.K., însă v-aş ruga să nu-mi mai vorbiți cu dumneavoastră. Nu sunt obişnuit şi chestia asta mă derutează.

— De acord.

— Am să încep prin a vă spune vreo două vorbe despre mine, ca să ştiți cu cine aveți de-a face, continuă el destul de jenat.

— Cum doreşti, Basil!

— Ştiți, eu am avut o existență tare nefericită încă de mic'copil şi n-am reuşit să fac prea multe în viață. Sunt, aşadar, ceea ce se poate numi un ratat cu... diplomă. Şi, de parcă asta n-ar fi fost suficient, mai sunt şi gay.

— Nu e nici o ruşine în asta, îl încuraja Jane, deşi gândea cu totul altceva. Continuă fără frică!

— în tinerețe, m-am prostituat pentru a-mi asigura existența, iar apoi, oricât de mult m-am străduit să-mi găsesc o parteneră şi să am o viață de familie normală, n-am reuşit. Iar neferi-citele mele zile s-au scurs una după cealaltă, până acum doi ani, când l-am cunoscut pe onorabilul judecător Frank Desmond, de la Curtea de Justiție din L.A.

— Cum, adică, l-ai cunoscut? vru să afle Eric, deşi înțelegea foarte bine la ce se referea bărbatul din fața sa.

Jane îi aruncă partenerului ei o privire duşmănoasă, iar acesta renunță să-şi mai intimideze oaspetele, care continuă:

— Ne-am întâlnit într-o cafenea, iar la două săptămâni am ajuns în patul lui, într-un aparta-ment pe care-l închiriase pentru aventuri... ga lante. Ştiți, judecătorul e căsătorit şi are un re nume la care ține extrem de mult. El nu e ca mine. Vreau să zic, nu e homosexual. E bisexual şi, pe vremea când ne-am cunoscut, o mai făcea din când în când cu nevastă-sa, ori cu vreo pipiță fără prejudecăți.

— Devine interesant, interveni Eric din nou. Dar acum nu se mai culcă cu soția lui? Ai folosit timpul trecut...

— Am să ajung şi acolo, domnule. Nu vă supărați că nu vă răspund imediat. Altfel îmi pierd şirul povestirii.

— Relatați-ne totul aşa cum doriți! îl încuraja Jane, uitându-se cu reproş la detectiv încă o dată. De-acum încolo, partenerul meu va fi ceva mai bine crescut şi nu vă va mai întrerupe.

— Deci, am început să mă culc cu el şi să ne simțim foarte bine împreună. Ne întâlneam cel puțin de două ori pe săptămână şi chiar mă îndrăgostisem de el, dacă acceptați acest senti-ment la unul ca mine.

— Nu e vorba despre ce acceptăm noi şi ce nu! Eşti o fiinţă umană şi ai tot dreptul de a dispune de propria viaţă cum crezi de cuviinţă, îl încuraja Jane pentru a doua oară.

— Mă bucur că gândiţi aşa! Dar să reiau de unde am rămas. După circa un an de zile, Frank mi-a îngăduit să mă mut în apartamentul lui. Cred că a fost cea mai fericită zi din viaţa mea. Fireşte, tot el suporta cheltuielile, iar eu nu a-veam altceva de făcut decât să-l aştept răbdător şi să îl fac fericit atunci când mă vizita. Iar acest din urmă lucru îmi ieşea de minune. După circa şase luni, am început să fiu cam posesiv şi l-am determinat să mă viziteze mai des. Din acel moment, relaţia noastră a început să se răcească.

— A început să te evite?

— Cam aşa ceva. îl vedeam din ce în ce mai îngândurat, mai puţin entuziasmat de ceea ce-i ofeream eu, ba chiar mai distant. Asta până într-o zi, când m-a anunţat că nu mai pot sta la el. îmi închiriase o garsonieră undeva la periferie.

Basil Driver îşi termină cafeaua, se ridică şi o puse pe biroul lui West. Apoi îşi ocupă din nou locul, însă rămase cufundat în propriile gânduri.

— Mutarea ta a marcat despărţirea voastră? îl întrebă Eric cu blândeţe.

— Nu. Mă mai vizita o dată pe săptămână, uneori chiar şi la două săptămâni. Când i-am reproşat că mă neglija, mi-a spus că nu-mi mai poate plăti chiria şi că trebuie să mă descurc de unul singur. Mi-a fost extrem de greu, însă m-am apucat să vând ziare şi treaba a mers o vreme. Dar atunci când nu mi-a mai dat nici un ban, n-am mai putut rezista.

— V-aţi despărţit?

— Nu definitiv, însă trebuia să insist telefonic de nenumărate ori până când catadicsea să-mi facă o vizită. Ajuns cu cuţitul la os, am început să-l ameninţ – la început mai voalat, apoi din ce în ce mai clar – că voi da totul în vileag în caz că nu mă ajută cu bani în continuare. înţelegeam că nu mă mai iubeşte – dacă mă iubise vreodată?! -însă nu aveam încotro. Nu voiam să ajung din nou pe stradă, la vârsta mea.

— Şi el ce-a făcut? deveni Eric foarte inte-resat.

— O vreme m-a dus cu zăhărelul. Mai încolo a început, la rândul lui, să mă ameninţe. Ca să mă mai calmez mi-a adus droguri şi, pentru un timp, am crezut că situaţia se îmbunătăţeşte. Dar m-am înşelat amarnic, fiindcă, într-o zi, la uşa garsonierei mele au sunat nişte oameni în halate albe.

— Sufereai de ceva?

— Nici vorbă! Mi-au făcut o injecţie fără voia mea, mi-au adunat câteva boarfe într-o valiză şi m-au dus în cămaşă de forţă la ospiciul L.A. Faith.

Interesantă poveste de dragoste! îşi zise de-tectivul în sinea lui. Dar ce legătură am putea avea noi cu ea? Doar n-o s-o facem pe judecă-torii de pace sau pe consilierii „matrimoniali" pentru homosexuali!

— Basil, crezi că tragedia pe care ai trăit-o poate interesa poliția? îl întrebă Eric uşor plic-tisit. Pare a fi doar un subiect palpitant pentru o revistă de scandal.

— Domnule detectiv, adevărata tragedie abia acum începe.

— Atunci te ascultăm cu atenție în conti-nuare.

— Am fost internat în secția „Schizofrenie activă" – asta am aflat mai târziu – din prima zi, fiind „tratat" numai cu sedative dintre cele mai puternice, capabile să dărâme psihic şi fizic un elefant. Eram atât de slăbit încât, mă scuzați!, abia dacă puteam să mă deplasez singur la toaletă. Directorul ospiciului, dr. Jones Mc Kay, mă interoga ore în şir, încercând să afle totui despre mine. Inițial, atitudinea sa mi s-a părut normală pentru un psihiatru. Am avut încredere şi mi-am imaginat că el poate fi scăparea mea. De aceea, i-am povestit absolut totul, cu lux de amănunte. Dar totul... Când am terminat, viața mea a devenit iadul pe pământ. A dispus să fiu „tratat" cu şocuri electrice şi asta m-a transformat într-o legumă, după cum am constatat tot mai târziu.

— Cum ai reuşit, căci înțeleg că ți-ai revenit la un moment dat? îl întrebă Jane.

— Interogatoriile doctorului Mc Kay au con-tinuat înputinele mele ore de luciditate, iar eu am început s-o fac pe amnezicul, dintr-un motiv pe care nu mi-l pot explica. Probabil că a fost un semn de la Dumnezeu. De atunci, pentru o bună perioadă de timp, am fost electrocutat doar o dată pe săptămână şi mi-am mai revenit. Desi-gur, nu l-am lăsat să-şi dea seama de asta, comportându-mă ca un nebun veritabil. Am găsit chiar o cale de a-l înşela atunci când îmi administra tranchilizante, grație faptului că nu mi le mai introducea în sânge, prin perfuzii, ci pe cale bucală, sub formă de comprimate. în plus, cred că m-a ajutat şi un doctor mai tânăr, pe nume Dusty Foster, care a redus doza zilnică de droguri ce-mi era administrată, cu de la sine putere.

— Cât a durat internarea?

— între patru şi şase luni. Nu pot preciza cu exactitate, din cauza stării în care m-am aflat.

— După care...

— ... am evadat. Dar mai e până acolo, dacă nu vă supărați!

— Spune, Basil! Nu ne grăbim.

— în salonul în care fusesem internat cu forța se mai aflau trei bărbați, în aceeaşi situație ca şi mine. Aveau, de asemenea, unele momente de luciditate în care puteai sta de vorbă cu ei. Astfel, am aflat că unul, pe nume Webster Bradford, fusese şi el „amanta" judecătorului Desmond.

— Nu se poate! exclamă Jane.

— La fel am gândit şi eu. Prea era mare coincidenta. Totuşi, mi-am continuat investigațiile. Astfel am aflat că în ospiciu se aflau trei foşti... prieteni ai judecătorului; şi cu mine, patru. Poate există şi alții, pe care nu i-am depistat. Nu

ştiu. Dar cea mai mare descoperire aveam s-o fac cu trei săptămâni înainte de a evada din ospiciu. în aceeaşi instituție a terorii psihice se află internată şi soția lui Frank, doamna Connie Des-mond.

— De când?

— De circa trei ani. Din 1997 sau 1998. Şi se pare că ei au reuşit să-i şteargă memoria. E „dusă" bine de tot.

Detectivii se priviră fără să-şi creadă urechi-lor. O asemenea poveste putea fi, oare, adevă-rată? Să mai existe asemenea oameni în seco-lul al XXI-lea, pentru care nimic nu mai era sfânt? Greu de crezut...

— în concluzie, după părerea ta, patru bărbați şi o femeie sunt victimele onorabilului judecător Frank Desmond şi ale unuia sau mai multor complici din ospiciul L.A. Faith? îl întrebă Eric, uşor neîncrezător.

— întocmai. Iar unica lor şansă de scăpare – de supraviețuire, dacă vreți – este poliția.

Adică dumneavoastră. De aceea nu m-am adresat unei reviste de scandal. Pentru o mare sumă de bani aceasta i-ar fi putut vinde pontul judecătorului, iar el ar fi muşamalizat totul, scăpând nepedepsit. Iar cei sechestrați ar fi rămas acolo până în ziua decesului lor biologic.

— Basil, îți dai seama cât de grave sunt acu-zațiile la adresa acelor persoane sus-puse pe care le vizezi?

— Foarte bine, domnule detectiv. Ştiu că, fără dovezi de nezdruncinat, nimeni nu mă va lua în seamă.

— Şi ai asemenea dovezi? îl întrebă Jane.

— Nu, doamnă. Din nefericire. Nu am şi, de aceea, mi-am pus speranța în dumneavoastră. Poate că viața va ține încă o dată cu mine.

— Bine, să vedem ce putem face! punctă Eric sfârşitul întrevederii. Ai un telefon la care poți fi găsit, în situația în care şeful nostru îşi va da acordul să preluăm cazul?

— Nu. Nu-mi permit, dar am să vă sun eu. Spuneți-mi numai când s-o fac!

— Poimâine ar fi cel mai bine. Atunci vom avea un răspuns precis.

Detectivul îl conduse până în stradă, apoi se întoarse râzând în birou. îți aprinse o țigaretă şi i se adresă partenerei lui:

— Ce părere ai de toate astea, Jane? Pe mine mă cam bufneşte râsul.

— Deci, nu crezi că povestea lui e adevărată.

— Nu prea, în ciuda faptului că este pigmen-tată cu o serie de coincidențe ciudate. Pot spune chiar foarte ciudate.

— Eric, eu zic să aruncăm pisica moartă în curtea căpitanului. Doar el e cel care trebuie să ia deciziile importante, nu?

— Ai dreptate! Noi suntem doar cei care luăm pumni în cap şi gloanțe în fund...

— Ştii ce mă tot întreb eu? Oare doar gândul răzbunării l-a determinat pe Basil Driver să dea totul în vileag sau mai e ceva care nouă ne scapă?

— Ce-ar fi să-l întrebi pe amicul Goldblum despre treaba asta! Eu cobor pentru câteva minute în Laboratorul criminalistic al lui Butch Harrison, să văd ce mai face.

Considerând că e o idee bună, Jane puse mâna pe telefon, iar când Eric se întoarse, îi co-munică:

— Ai intuit bine! Peter i-a promis o primă fru-muşică de pe urma unei sem de articole. Mai exact, o rentă lunară din care să poată trăi, cu economie, vreo trei ani de acum înainte.

— Nu-i mult, dacă totul se va dovedi real. îți dai seama cât va creşte tirajul şi prestigiul acestui cotidian?

— Deocamdată, tatonați terenul, fără să pu-neți întrebări indiscrete cine ştie cui! le ordonă căpitanul Corky West după ce îi ascultă pe de-tectivi de la început până la sfârşit. Nu vreau să avem necazuri inutile.

— în regulă, şefu'l

— Stați, că n-am terminat! între timp, am să iau legătura cu directorul Tillman ca să văd ce zice şi el. Mâine dimineață vorbim la telefon şi decidem împreună ce avem de făcut.

— Asta înseamnă că nu mai luați hotărâri de unul singur, ca până acum? se miră Eric.

— Detectiv Black, şi aici, în spital, vrei să mă faci să zbier la tine?

— Nu, domnule căpitan! Am fost, pur şi sim-plu, surprins de atitudinea dumneavoastră. Dar, uitați, acum nu mai spun nimic şi plec. însănăto şire grabnică! adăugă Eric, alegându-şi o țigaretă din pachet şi ieşind din salon.

în drum spre sediul diviziei, îşi întrebă colega:

— Ce facem?

— Tatonăm terenul, n-ai auzit?

— Bine-bine, dar cum?

— Ca de obicei, detectiv Black! Mergem la cafeneaua Monica's, îi cerem patronului Jimmy H. să ne pregătească vreo câteva delicioase sandvişuri cum numai el ştie să facă, luăm ceva strong de băut şi îi telefonăm sergentului Steve Mann ca să ne obțină unele informații. Nu neapărat în această ordine. Desigur, tot tu vei fi acela care va trebui să-l recompensezi cu câteva beri pe sergent, în caz că află ceva interesant pentru noi. A devenit un obicei împământenit şi nu vreau să-l fac să dispară...

— Ce să spun, suntem ironică... Bineee! Fa-cem precum ai spus, dar tu plăteşti consumația de astăzi, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Salut, bătrâne! Eu? Tocmai mă delectam, împreună cu iubita mea parteneră, la Monica's. Bere, ce altceva să bem aşa de dimineață! Deodată, mi-am amintit de tine şi de gâtul tău uscat. Sigur că am ceva pentru tine! Altfel te-aş fi

sunat? Notează! Judecătorul Frank Desmond, soția lui, Connie Desmond, ospiciul L.A. Faith şi directorul acestuia, dr. Jones Mc Kay, şeful secției „Schizofrenie activă". Câte beri? Cred că două sunt suficiente pentru acest minim efort. Aiurea! într-un sfert de oră" n-ai ce face... Bine, Steve, fie! Trei. Nici una în plus, doar nu sunt cine ştie ce magnat al industriei porno americane! Aştept un apel de la tine sau, mai bine, nu. Las' că venim noi la sediu după ce ne saturăm şi ne îmbătăm bine! Nu e nici o grabă. Sigur că ne facem de cap, doar n-avem nici un şef care să țipe toată ziua la noi sau ai uitat?! Apropo, sapă, dar nu prea adânc, ca să nu supărăm pe cineva fără să fie cazul, dacă mă înțelegi...

— S-a bucurat nevoie mare, sper! spuse Jane, după ce Eric întrerupse convorbirea tele-fonică.

— Voia zece beri. E posibil aşa ceva? Dar i-am tăiat macaroana. Steve s-a cam obrăznicit în ultima vreme, nu crezi?

— Lasă asta! Ştii la ce mă gândesc?

— Habar n-am.

proceda astfel. Altminteri, ar divorța pur şi sim-plu, nu?

— Ai dreptate, însă nu înțeleg unde bați?!

— Oare ce motive o fi având Desmond ăsta? Să-I fi phns nevastă-sa cu vreunul, iar el să se teamă de publicitate negativă?

— Nu cred că ar fi îndrăznit, Jane. Asemenea lucruri sunt foarte greu de dovedit, iar ea, care a trăit alături de un magistrat, trebuie să ştie asta.

— Şi-atunci?

— Şi-atunci, ce?

— Ce alt motiv ar putea exista?

— Dumnezeu ştie, că doar nu sunt vreun prezicător!

O oră mai târziu, cei doi detectivi îşi făceau intrarea în biroul diviziei, extrem de bine dispuşi.

Cu cana de cafea în față, sergentul Mann continua să caute date în computerul din fața sa. Era atât de concentrat, încât nici nu le răspunse prietenilor săi la salut.

— Jane, hai să ne întoarcem la Monica's! râ-se detectivul de gluma sa. Aici oamenii mun-cesc, după cum bine vezi!

— Gata, am terminat, nesuferitule! Are drep-tate partenera ta când spune că nu te mai poate suporta. în locul ei, nici n-aş avea curajul să port pistol când aş fi cu tine. Cred că pricepi până şi tu de ce...

Degeaba, Eric era prea bine dispus ca să se supere în acel moment pe cineva. Aşa că râse cu gura până la urechi, întrebându-l pe sergent:

— Ți-e frică să nu bem iarăşi fără tine, ai? Recunoaşte că ți-e frică!

— Mai bine taci, stai jos şi cască... urechile la ce-ți voi spune!

— Dar nu vrei...

— ... Gata, Eric! interveni Jane. Fă ce ți s-a spus! Nu-I scoate şi pe el din sărite ca pe căpitan! Doar e prietenul nostru, ce naiba!

Detectivul tăcu, însă continuă o vreme să mustăcească-şi să bombăne amuzat. Reuşise sau fusese foarte aproape de performanța de a-i enerva pe toți. Iar acest lucru era unul dintre cele mai plăcute obiective pe care le putea atinge.
60

— Te ascultăm, Steve! zise Jane când Eric se potoli. Dă-i drumul!

— Deşi la prima vedere nu s-ar părea, infor-mațiile pe care am reuşit să le obțin se cam lea-gă între ele. Dar asta veți vedea şi singuri, la sfârşitul relatării mele.

— Dă-i bice! îl îndemnă detectivul.

— Frank Desmond s-a căsătorit, în 1978, cu Connie Masterson, fiica unei importante perso-nalități politice şi juridice din Pasadena. Probabil că socrul a fost trambulina care l-a propulsat pe ginere atât de sus în numai câțiva ani. Desmond s-a mutat în L.A., primind unul dintre cele mai râvnite posturi din justiția acestui oraş, şi a făcut carieră. Ascensiunea sa a fost urmată de moartea influentului său socru şi, mai târziu, de internarea propriei soții în ospiciu.

— Hopa! încă o coincidență! se miră Eric. Interesant, Jane, nu-i aşa?

— Taci şi nu-l mai întrerupe, te rog! Continuă, Steve!

— In toată cariera sa de până acum, presa nu i-a adus decât câteva reproşuri, şi acestea cu privire la blândețea condamnărilor sale. în total, e vorba de trei cazuri, care au făcut ceva vâlvă la vremea lor. Este vorba despre un ucigaş care a suprimat două prostituate, despre un viol în grup între homosexuali şi un asasinat în familie.

— A început deja să-mi vâjâie capul, zise Eric, dar nu fu băgat în seamă de colegii săi.

— în ultimul proces, în care avocatul apărării a pledat pentru soț – clientul său – ca şi cum acesta ar fi fost dereglat psihic, Desmond l-a absolvit de orice răspundere penală, astfel încât criminalul a scăpat cu o internare în ospiciul L.A. Faith. Ceea ce este mai interesant – expertul care a depus mărturie că asasinul era total dereglat psihic nu e altul decât dr. Jones Mc Kay, ultima persoană pe care mi-ai menționat-o pe lista de suspecți.

— Deci, onorabilul judecător şi directorul os-piciului se cunosc foarte bine, realiză Jane. Continuă, Steve!

— în legătură cu persoana lui Connie Des-mond nu există prea multe informații în Sistemul Național de Date, pe care l-am accesat. Casnică, implicată în numeroase activități caritabile sau non-profit, n-a deranjat pe nimeni şi nu a luat nici măcar o amendă pentru parcare neregulamentară. Ospiciul are până în prezent un renume nepătat, iar psihiatrul Jones Mc Kay este destul de bine apreciat în branşă pentru faptul că reuşeşte să conducă eficient un spital şi o secție cu foarte mulți psihopați violenți.

— Vrei să spui cumva că şi Connie Desmond fusese violentă înainte de a fi internată? îl întrebă Jane.

— Asta n-am de unde să ştiu! Eric mi-a spus să sap, însă nu prea adânc, ca să nu dau de apă şi să stârnesc valuri...

— Da, recunoscu detectivul. Aşa l-am rugat.

— Bun. Şi acum ce facem? vru să ştie Jane, la fel ca şi colegii săi, de altfel.

— Ne întoarcem la Monica's, desigur, răs-punseră bărbaţii aproape în acelaşi timp.

— Aţi înnebunit de-a binelea!

— Deloc! o contrazise Eric. Unde putem gân-di cu mai multă luciditate, dacă nu acolo? Tre-buie să improvizăm ceva. Doar n-ai uitat că aşa procedăm de obicei!...

— Are dreptate! încercă şi sergentul să o convingă pe Jane. Dar dacă tu ai o propunere mai bună, nu mă opun...

— Asta e, că n-am. Hai să mergem!

După ce poliţiştii petrecură mai multe ore în barul lui Jimmy H., sergentul Mann îl informă telefonic pe căpitan în legătură cu detaliile pe care reuşise să le afle. Apoi stabiliră de comun acord să mai vorbească a doua zi.

Trecu o noapte, în care plouase cu găleata.

— Bună dimineaţa, şefu'l

— Unde eşti, detectiv Black, la sediu?

— Bineînţeles! Respect orele de program chiar şi în absenţa dumneavoastră.

— Ceilalţi au venit?

— Cu toţii. Ce facem cu ancheta? Am înţeles că Steve v-a pus la curent cu ultimele noutăţi.

— Aşa e. Aţi citit presa de dimineaţă?

— LA. Times?

— Nu, LA. Post şi LA. News.

— N-am citit. E ceva interesant?

Da, despre judecătorul vostru. Cumpă-raţi-vă ziarele! în altă ordine de idei, am vorbit cu directorul şi ne-a dat acordul să investigăm acest caz. Cum îl contactaţi pe martor?

— Ne caută el. Trebuie să sune.

— Bun, luaţi-l la bani mărunţi ca să vă dea cât mai multe amănunte şi începeţi ancheta pe teren, dar, deocamdată, cu multă discreţie. în funcţie de rezultatele pe care le veţi putea obţine, vom hotărî dacă este cazul sau nu să facem vâlvă. Clar?

— Foarte clar. Vă vom ţinem la curent cu fie-care mişcare pe care o vom face. Asta voiaţi să adăugaţi, nu-i aşa?

— Exact. Treceţi la treabă, ca să rezolvaţi to-tul până când ies eu din spital!

După ce încheie convorbirea, Eric se ridică de la birou fără o vorbă şi dădu să iasă din încăpere.

— Unde Q tai aşa, pe furiş? îl întrebă Jane.

— Mă duc să cumpăr presa. West zice că e ceva interesant în LA. Post şi LA. News.

— Te întorci repede, nu-i aşa?

— în zece minute. Dacă sună Driver, spuhe-i că avem aprobarea să ne ocupăm de cazul lui şi invită-l la sediu ca să mai stăm de vorbă.

Steve Mann continua să caute alte informații, când Jane fu chemată la telefon de secretară:

— E tipul de ieri, Basil Driver. Vorbiți?

— Imediat! răspunse polițista, ridicând re-ceptorul. Da, prietene. Ne apucăm de treabă. Ar fi bine să treci pe la noi ca să mai stabilim nişte coordonate. Spui la intrare că eşti aşteptat la Divizia „Cazuri Speciale" şi te vor lăsa să intri, într-o jumătate de oră e tocmai bine. Te aştep-tăm!

Detectivul Black se întoarse, aşa cum promi-sese, în scurt timp. Zâmbea, însă dacă-l priveai mai atent, puteai observa că este extrem de concentrat.

— Asta e a patra oară când presa se ia de judecătorul Frank Desmond.

— Despre ce este vorba? vru să ştie Jane.

— A judecat un caz de dublă pedofilie şi doar că nu l-a achitat pe inculpat!

— Vrei să fii mai explicit?

— Deşi a fost găsit vinovat, pedofilul a primit doar doi ani de închisoare, cu posibilitatea eliberării condiționate după şase luni.-

— Nu se poate! Pentru aşa ceva te alegi cu minimum zece anişori de detenție.

— Asta ştiu şi eu, Jane. E ceva cât se poate de necurat la mijloc.

— Crezi că a fost mituit?

— Dumnezeu ştie! *

în acel moment, în biroul detectivilor îşi făcu apariția Larry Tillman în persoană. Pentru a le atrage atenția, secretara Melanie Pullman se ri-dică de la locul ei şi zise:

— Bună dimineața, domnule director! Doriți o cafea?

— Nu vă mai ridicați, că nu e nevoie, spuse el. Apoi, către fată: Aş bea una, dacă se poate.

— Am vorbit puțin mai devreme cu căpitanul West şi ne-a spus să ne apucăm de treabă în cazul judecătorului. Aşteptăm ca martorul nostru să sosească dintr-o clipă într-alta.

— De aceea am şi venit la voi. Tocmai m-a sunat viceprimarul Highsmith, ca să rflă întrebe dacă ştiu ceva despre articolele critice la adresa lui Frank Desmond. Din informațiile pe care le-am aflat de la Corky West, se pare că avem ceva de lucru, nu-i aşa?

— Da, domnule! răspunse Eric. Tipul pare cât se poate de dubios.

— Pe ce te bazezi când susții asta?

— Pe relatările martorului Basil Driver. Sunt cam multe coincidențe în povestea pe care am auzit-o de la el.

Melanie se apropie cu tava pe care se afla cafeaua directorului şi o zahamiță, aşezând-o în fața acestuia.

— N-am pus zahăr deloc, spuse ea.

— Mulțumesc, dragă!

— Cu cea mai mare plăcere, domnule direc-tor!

— Puteți să desfăşurați o anchetă care să nu stârnească şi mai rău ziarele? li se adresă Till-man detectivilor.

— Nu prea, interveni Jane. în privința cotidia-nului L.A. Times, nu vor fi probleme. Am încheiat cu ei o înțelegere de exclusivitate, pentru faptul că ne-au pus în legătură cu martorul. Dar celorlalți ziarişti n-avem cum să le închidem gura.

— Bine, în acest caz, faceți tot posibilul şi purtați-vă cât mai cu mănuşi! De unde aveți de gând să începeți?

— De la ospiciu, zic eu. Nu-i aşa, Eric?

— Ba da. Până când nu ni se confirmă unele bănuieli, nu are nici un rost să ne tocim pingelele pe scările tribunalului.

— E foarte bine aşa, încuviință directorul. Şi îl veți ține la curent pe West cu tot ce veți afla, nu?

— Ca de obicei.

— De data asta, deoarece el se află în spital, am să vă rog să mă informați şi pe mine despre mersul anchetei. N-are rost să-l agasăm 24 de ore din 24 cu probleme de serviciu, cred că sun: teți de acord!

— Da, domnule director. Aşa vom face! Ime-diat ce stăm din nou de vorbă cu Driver, mergem la ospiciul L.A. Faith. Pe urmă, vă sunăm.

— Oare de ce susține căpitanul'West că su-bordonații lui sunt indisciplinați? se întrebă Till-man, retoric.

— Intențiile noastre sunt întotdeauna bune, îndrăzni Jane Heron să-i răspundă. Cu practica stăm mai rău... '

— Acum am înțeles! îi promiteți că îl veți ține la curent cu orice mişcare, de exemplu, dar n-o faceți întotdeauna.

— Cam aşa ceva..., zâmbi Eric.

— Dar pe mine nu mă puteți trata la fel ca pe el, pentru că eu nu vă ordon, ci vă rog să mă informați despre desfăşurarea anchetei. Am sau nu dreptate?

— Din punctul meu de vedere, aveți, .răs-punse detectivul. însă nu ştiu dacă Jane este în asentimentul meu.

— Iarăşi începi să fii nesuferit? se rățoi poli-țista la el. De ce încerci să mă bagi la apă?

— Gata, copii! Cum mi-am terminat cafeaua, oare a fost excelentă, nu văd de ce v-aş mai pisa la cap. Am încredere în voi, aşa cum am avut şi până acum. Succes!

Şi, zicând acestea, se ridică, îndreptându-se spre ieşire ceva mai bine dispus decât sosise. în uşă îşi intersecta drumul cu martorul Driver, însă nu-i acordă nici o atenție.

— Basil, bine că ai venit! îi ieşi Jane în întâmpinare, la loc! Melanie, mai ai o cafea şi pentru oaspetele nostru?

— Imediat,' detectiv Heron!

Ceva mai destins ca prima dată, bărbatul dă-du mâna cu Eric, după care se aşează.

— Deci, îl veți înfunda pe Desmond.

— Asta rămâne de văzut, dar fii convins că ne-o dorim!

— Mă bucur. Cu ce vă mai pot ajuta?

— Uite cum vom proceda! Ne relatezi întrea-ga poveste de la început, iar de data asta ne luăm notițe. Pe urmă ne laşi adresa ta, ca să ştim unde te putem găsi în caz de urgență, iar noi ne ducem la spital.

— De acord.

— Ai citit presa de dimineață?

— Nu, doamnă. E ceva care m-ar putea inte-resa?

— Judecătorul Desmond este acuzat că a dat o pedeapsă prea blândă unui pedofil. Ai vreo idee de ce ar fi procedat aşa, în caz că ziarele au dreptate?

— Eu ştiu?! Probabil că îi protejează pe cei ce au un comportament sexual deviat ca şi el. Mai mult nu vă pot spune acum, însă am să mă mai gândesc.

— Bun. Atunci să mergem în biroul şefului şi să începem!

— Cum procedăm la ospiciu, Jane? Facem pe durii sau îl luăm pe directorul Mc Key cu duhul blândeții?

— Eu zic să fim eleganți la început. Doar n-avem nimic probat împotriva lui, aşa că de ce să ni-l facem duşman?

— Aşa e!

Eric parcă Fordul Scorpio cât mai aproape de intrarea principală în ospiciu, coborî în viteză, ocoli maşina şi se repezi să-i deschidă portiera partenerei sale.

— Poftiți, doamnă!

— Ce e cu tine, detectiv Black? Ți-e rău cum-va? Traversezi vreo perioadă de convalescentă ori suferi de vreo afecțiune psihică nedepistată de medici?

— Nu pot să fiu şi eu politicos o date, căime-diat mă ironizezi! Care-i problema?

— Că o faci prea rar..., adică aproape nicio-dată. Nu-ți stă în caracter să fii politicos, colega.-

După ce se prezentară, detectivii se văzură nevoiți să zăbovească 15 minute, până când cineva îi conduse în cabinetul directorului. Uşor iritată, Jane aprecie:

— Am impresia că am pornit-o cu stângul.

— Cine ştie, poate a fost o pură întâmplare! Hai să nu intrăm la director cu idei preconce-pute!

O secretară mică, urâtă, în vârstă şi grasă, îi primi cu vădită ostentație, invitându-i în scârbă să ia loc până când vor fi anunțați. Dar detectivii nu reacționară în nici un fel, rămânând în pi-cioare în mijlocul încăperii.

Pufnind şi dând ochii peste cap ca o matroa-nă, femeia se deplasă agale până la uşa dincolo de care îşi desfăşura activitatea stăpânul ei. în acel moment, aborda o atitudine extrem de umilă, ciocăni şi intră în vârful picioarelor,, de parcă ar fi călcat pe ouă de bibilică.

Ieşi peste alte două minute şi, deschizând larg uşa, îi invită pe nepoftiții vizitatori:

Domnul director vă poate primi acum.

Fără s-o mai bage în seamă, detectivii intrară. Eric o lăsă pe Jane s-o ia înainte.

— Bună ziua, domnule director!

— Am onoarea! Dr. Jones Mc Kay, se pre-zentă acesta, întinzând mâna amândurora.

în ciuda aşteptărilor, personajul nu părea deloc nesuferit, aşa cum se aşteptaseră polițiştii. Ba dimpotrivă, părea destul de jovial şi gata să colaboreze.

— Suntem detectivii Jane Heron şi Eric Black, de la Departamentul Poliției Los Angeles, Divizia „Cazuri Speciale". Ne scuzați că am aterizat în ospiciul dumneavoastră pe nepusă masă!

— Nu face nimic, nu face nimic! Vă rog să luați loc! O cafea, o apă minerală, poate o bău-tură răcoritoare?

— Nu vă deranjați...

— ... Dar nu e nici un deranj. Ce să fie?

— Două pahare de soda, hotărî Jane pentru amândoi, după care se aşeză pe un fotoliu, cu spatele la geam.

Departe de a fi spațios, biroul directorului era decorat cu gust, în special cu corpuri de bibliotecă înțesate de tratate de specialitate voluminoase. Două cuşti cu papagali le dovediră detectivilor că gazda lor era un om iubitor de animale. Deci, trebuia să aibă un suflet bun. Peste tot sclipea de curățenie, ceea ce polițiştilor li se păru cât se poate de normal. Doar se aflau într-o unitate spitalicească, nu într-un birou al poliției de moravuri.

— Puteți fuma, dacă doriți, îi invită Mc Kay după ce secretara aduse două pahare de apă minerală acidulată. Un trabuc?

— Nu, mulțumesc! Le am pe ale mele, răs-punse Eric, aprinzându-şi un Camei fără filtru. Dacă le schimb, tuşesc.

— Deci, cu ce ocazie? Cum vă pot ajuta?

— Domnule director – începu Jane -, de cu-rând a avut loc o evadare din ospiciul pe care îl conduceți...

— ... Bănuiam eu că de asta ați venit! Nu e o problemă prea gravă, vă asigur. în câteva zile, pacientul va fi găsit şi adus înapoi. Aşa se întâmplă de fiecare dată.

— Vreți să spuneți că vă confruntați adesea cu cazuri de evadare? se miră Eric.

— Depinde ce înțelegeți prin „adesea". Cam o dată la doi-trei ani. Dar pacienții sunt repede prinşi de polițiştii de stradă, dacă-mi permiteți să-i numesc aşa.

— Bolnavul Basil Driver, cel care a evadat de curând din ospiciu, în ce stare psihică se afla? întrebă Jane.

— în afară de faptul că este unul dintre clienții noştri mai vechi, nu vă pot spune mare lucru. Instituția pe care o conduc are 285 de locuri de cazare, iar în momentul de față acestea sunt ocupate în proporție de 80%. Trebuie să-i consult dosarul. Cred că mă înțelegeți.

— Desigur.

— Dar nu e nici o problemă să aflați tot ce vă interesează. Driver ăsta era internat în secția „Schizofrenie activă", de care mă ocup chiar eu. Voi face astfel încât să primiți toate informațiile ce vă interesează.

— Ce înseamnă, de fapt, „Schizofrenie acti-vă"? vru să ştie Eric. Bolnavii de aici sunt vio-lenți?

— Când sunt aduşi aici, da. însă nu şi după ce începem tratamentul, care este unul intensiv la început, pentru a-l scoate pe pacient din starea de şoc în care se află.

— Şi evadații provin din această secție?

—. Foarte rar, deoarece sunt ținuți sub o mai strictă observație decât ceilalți. Domnilor, tre-buie să mă înțelegeți. Aici nu este, totuşi, un pe-

nitenciar. Noi îi ținem sub pază, însă nu le pu-nem cătuşe la mâini şi nici nu îi supraveghem cu arma la picior.

— Normal, încuviință detectivul. Credeți că este posibil să-i vizităm pe bolnavi?

— Cum să nu! Oricând doriți. V-am spus că nu conduc o puşcărie de delincvenți periculoşi. Singura rugăminte pe care o am la dumneavoastră este să acceptați un însoțitor. Este şi în interesul meu, de ce să nu recunosc. Astfel, sunt ferit de cine ştie ce surprize neplăcute care ar putea apărea. Dar cereți-i însoțitorului dumneavoastră să vă deplasați în orice loc şi nu vor fi probleme!

— Mulțumim, domnule director! Sunteți ex-trem de amabil.

— Nu aveți pentru ce să-mi mulțumiți. Este normal să colaborăm între noi. Doar reprezen-tăm două instituții ale statului, nu? Când e vorba despre presă, am unele rețineri, dar nici ziariştilor nu le interzicem accesul în ospiciu.

— Ca peste tot, aprecie Jane, în timp ce di-rectorul ridică receptorul telefonului de pe biroul său.

— Să vină la mine dr. Foster, te rog! Să adu-că cu el şi fişa medicală a pacientului Basil Driver. Urgent!

După cinci minute de conversație de complezență, cel chemat îşi făcu apariția.

— Vi-I prezint pe dr. Dusty Foster, care vă va conduce în secția „Schizofrenie activă", pe care o conduc. Dusty, dumnealor sunt detectivii He-ron şi Black din cadrul D.P.L.A. Au venit la noi în legătură cu evadarea lui Driver.

— Mă bucur de cunoştință! zise acesta, în ciuda faptului că fizionomia lui exprima cu totul altceva. L-ați prins?

— Nu încă, minți Eric, nonşalant.

— Şi-atunci, cu ce vă pot fi de folos?

— Am vrea să vedem dosarul lui de internare, dacă este posibil.

— Şi să ne însoțiți ca să-i vizităm pe ceilalți bolnavi, adăugă Jane.

— Ca să vedeți care dintre ei ar mai putea fi un prezumtiv fugar? glumi doctorul.

— Nu neapărat, ci mai mult din curiozitate. Aveți ceva împotrivă?

— Eu? Nici vorbă! Dacă vreți, putem merge chiar acum. înțeleg că nici domnul director n-are nimic împotriva investigației dumneavoastră.

— Nu, Dusty. Ba chiar te rog să le arăți ab-solut tot ceea ce doresc să vadă. Doar n-avem njmic de ascuns în fața autorităților statului, nu-i aşa? i se adresă dr. Mc Kay, privindu-l pe subalternul său drept în ochi.

— După cum puteți vedea în această fişă medicală de observație, pacientul Basil Driver se afla internat la noi de aproape şase luni, le spuse dr. Foster după ce ieşiră pe culoar.

— Cum a ajuns aici? încercă Eric să-l încuie pe omul în halat alb.

— în urma unei reclamații semnate de mai mulți vecini. Uitați, se află chiar aici, la dosar! *

— Şi de ce boală suferă?

— Dr. Mc Kay a constatat că pacientul sufe-rea de o schizofrenie avansată, deoarece acuza „simptome de prim rang", după cum au fost ele definite de Kurt Schneider, continuatorul operei jaspersiene. .

Parcă ar fi legistul nostru, dr. Butch Harrison! îşi zise detectivul Eric Black. Vorbeşte de parcă ar citi dintr-un tratat de psihiatrie.

— In ce constau acestea? întrebă Jane, care încerca să afle dacă nu cumva mintea lui Basil este dusă bine cu sorcova.

— Am să enumăr câteva pentru a mă face înțeles.

— Vă rugăm!

— Halucinații în care pacientul îşi aude pro-priile gânduri; voci care se ceartă între ele; trăi-, rea unor abuzuri sexuale; percepții delirante pri-! vind

mediul înconjurător; întreruperea gândirii de către o forță exterioară; răpirea gândurilor de către o forță malefică; impulsuri de autoapărare în situații critice, disperate, şi altele. Pentru ca bolnavul să poată fi protejat de propria-i persoană, dar şi pentru a-i proteja pe cei din jurul sau, i se administrează sedative puternice, me-i nite să-l scoată din starea în care se află.

— Folosiți şi şocuri electrice?

Medicul se uită la Jane, vizibil surprins de o asemenea întrebare, ezită o clipă, după care; încercă să o liniştească.

— Extrem de rar, iar curentul folosit este pe cât de puțin dureros, pe atât de nepericulos pen-; tru sănătatea bolnavului. Dar îl utilizăm doar. în cazurile avansate de. schizofrenie şi numai atunci când pacientul nu răspunde la medicația clasică. Eu, unul, nu folosesc electroşocurile.

— Dar cine o face?

— Directorul, deoarece în secția lui se află pacienții periculoşi.

— Aveți cunoştință dacă bolnavul Driver a fost... electrocutat la mare intensitate?

— De ce mă întrebați asta? Vreți să ştiți dacă nu cumva a fugit de teama curentului electric?

— Să zicem...

— l-au fost aplicate câteva tratamente cu şo-curi electrice, însă numai atunci când traversa perioade critice pe care nu le putea depăşi. Ca să fiu şi mai clar, fiindcă ştiu că vă gândiți la astar am să vă mai spun ceva. Dacă ar fi fost electrocutat frecvent la mare intensitate – cum v-ați exprimat dumneavoastră -, creierul său n-ar mai fi fost capabil să-l ajute să evadeze. Nu s-ar mai fi putut da jos din pat decât cu mare dificultate. Deci, nu este cazul să vă gândiți la aşa ceva!

— Ne-ați convins, domnule doctor, se arătă polițista plictisită de explicațiile psihiatrului, deşi acesta nu-i displăcea deloc ca bărbat. Acum am putea vizita câțiva bolnavi?

— Fără nici o problemă, însa am sa va rog sâ mă aşteptați un minut.

Rămaşi singuri, detectivii se priviră cu înțeles, în cele din urmă, Eric zise:

— Mişto tipul, nu?

— Aşa el Am să încerc să mă bag pe sub pielea lui. I

— Treaba ta, însă ai grijă să nu uiți de pro-tecție! Prezervativul este cea mai eficientă?, metodă împotriva tuturor relelor.

— Imposibilule!

Peste zece minute, detectivii se plimbau prin ospiciul L.A. Faith ca la ei acasă, în compania tânărului psihiatru. Acesta era un tip bine făcut, cam la 1,80 m înălțime, brunet cu ochi negri şi cu o gropiță în bărbie.

Jane se înmuia de la o clipă la alta, pe mă-sură ce timpul trecea. Lucru pe care Eric nu scăpă ocazia să-l remarce. Fără îndoială, era genul ei.

— Ca să fiu sincer, cu totul altfel mi-am închipuit că trebuie să arate nişte detectivi de poliție, le zise dr. Foster când se întoarse.

— Adică? întrebă Jane, suspect de curioasă.

— Mai duri la înfățişare şi mai puțini plăcuți la vedere..., printre altele.

— E un compliment?

— Desigur.

— Sper că nu vă deranjează că trebuie să fiți gazda noastră?

— Absolut deloc. Dimpotrivă. Deci, ce vreți să vedeți pentru început?

— Bolnavii, zise Jane, căreia era să-i scape din gură cu totul altceva, mult mai obscen...

— Şi câteva dintre dosarele acestora, adăugă Eric.

— Foarte bine! Atunci, să mergem! Vă pro-pun să' începem cu aripa din stânga a etajului,; unde se află pacienții suferind de o formă mai blândă a schizofreniei. Sunt cei mai puțin periculoşi. De aceştia mă ocup chiar eu.

Vizitară câteva saloane care aveau aproape toate paturile ocupate, iar detectivii se arătară încântați de curățenia ce domnea peste tot. Un personal destul de numeros, format din asis-tente drăguțe şi infirmieri lați în spate, îi întâm-pina din când în când, salutându-i respectuos.

— Oare ei cred că am venit în inspecție? îl întrebă polițista pe dr. Foster.

— Tot ce e posibil. Oricum, să ştiți că perso-nalul nostru este ales pe sprânceană, datorită faptului că pacienții au nevoie de o îngrijire... să-i zicem... mai specială.

— înțeleg.

în acel moment, telemobilul lui Eric începu să sune, iar acesta răspunse monosilabic.

— Da!

— Steve la aparat. Poți vorbi, comisare?

— Nu prea.

— Atunci taci şi ascultă! Am aflat ceva inte-resant. Dr. Jones Mc Kay, unul dintre suspecții voştri, n-a fost mereu angajatul ospiciului în care probabil că vă aflați acum. înainte vreme s-a ocupat cu psihanaliza. Mai precis, a avut un cabinet particular şi, dacă ținem cont că de aici a mâncat o pâine albă câțiva ani bunicei, putem conchide că nu i-a mers rău deloc.

— O clipă, Steve! Doc – i se adresă Eric lui Dusty Foster -, de când se află dr. Mc Kay aici?

— Cam de cinci ani. Când m-am angajat, era deja şef.

— Mulțumesc! Continuă, bătrâne! Sergentul, care auzise şi întrebarea amicului său şi răspunsul medicului, zise:

— în urmă cu şase ani, cabinetul tipului a fost închis şi i s-a interzis să mai practice activitatea de psihanalist. încă n-am avut timp să aflu mai multe detalii. Tot ce pot să-ți spun este că la mijloc a fost un scandal. Dr. Mc Kay n-a fost

dovedit, dar fiindcă în jurul lui au planat o mulțime de suspiciuni, Colegiul medicilor din California i-a suspendat licența şi i-a închis şandramaua.

— în regulă. Altceva?

— Atât, deocamdată. Mai vorbim.

După alți câțiva paşi, Eric spuse, văzându-şi partenera că-l priveşte insistent:

— Nimic alarmant.

— Mergem mai departe? îi întrebă psihiatrul.

— Desigur, răspunse Jane. Unde țineți bolnavii periculoşi?

— în aripa din dreapta. într-acolo mergem. Vă interesează cineva în mod special?

— De ce ne întrebați asta?

— Pentru că eu credeam că ați venit aici în legătură cu evadarea lui Driver.

— Şi?

— Şi dumneavoastră păreți interesați de Cu totul altceva.

— Interesantă logică, aprecie Jane. Şi destul de exactă, de ce să nu recunosc!

Trecură pe lângă trei celule goale, cu pereții capitonați, luminate de ferestre amplasate la mare înălțime şi având gratii. Detectivilor nu le erau necesare explicații suplimentare pentru a înțelege la ce serveau acele încăperi.

Parcurseră un hol destul de lung, traversară o sală de primire-recreere, lăsând în dreapta un lift cu două uşi, şi ajunseră într-un coridor ceva

mai îngust, cu saloane de-o parte şi de cealaltă. Toate uşile aveau geamuri cu gratii, prin care bolnavii puteau fi observați fără a fi deranjați. Erau ferecate cu zăvoare pe dinafară.

Detectivii văzură mai mulți pacienți, bărbați şi femei deopotrivă, unii singuri în cameră, alții câte doi sau câte trei.

— Putem intra la oricare dintre ei dacă doriți, anticipă medicul o eventuală cerere din partea polițiştilor.

— Nu e nevoie, zise Eric. Cel puțin, deocam-dată. Dar de ce majoritatea se află în paturi? Dorm mult?

— în cea mai mare parte a timpului, sunt sedați, răspunse dr. Foster uşor intimidat. De aceea.

— Basil Driver făcea parte dintre ei? vru să ştie Jane.

— Da, însă, cu două săptămâni în urmă, fu-sese considerat printre cei mai liniştiți pacienți şi i se diminuase rația de tranchilizante. Aşa a reuşit să evadeze.

— în timpul nopții, presupun.

— Aveți dreptate! Noaptea avem un personal de serviciu mai redus, cum e şi normal, de altfel.

— Gata, i-ați văzut pe toți! adăugă gazda după ce mai străbătură două coridoare.

— Câți ați spus că sunt?

— N-am spus, însă nu e un secret. Să mer-gem la camera de gardă a secției!

Fiindcă uşa era închisă pe dinăuntru, detec-tivii îşi aruncară o privire plină de înțeles. După ce doctorul bătu, o roşcată cu părul lung, „decupată" parcă dintr-o revistă sexy, le deschise, invitându-i înăuntru.

Intrară, urmați de simpaticul şi amabilul dr. Foster, care făcu prezentările:

— Dumneaei este domnişoara Mira Drenin, asistenta şefă a acestei secții. Domnii detectivi aici de față vor să ştie câți pacienți avem inter-nați la ora actuală pe întregul etaj.

— în total, sunt 58 de pacienți, răspunse fru-moasa prezență, de parcă ar fi fost scoasă la tablă de învățător.

— Sunt mulți, nu? făcu Jane pe naiva, între-bându-se în sinea ei dacă Foster i-o trăgea asistentei şefe.

— Pentru o metropolă atât de mare cum e L.A., la care se adaugă o mulțime de alte oraşe din împrejurimi? Nu cred.

— Să vă servesc cu ceva? întrebă domnişoara Drenin, cu ochii țintă la detectiv.

— Dacă aveți cafea deja preparată..., răspunse Eric, apropiindu-se de ea.

Puțin îi mai păsa de scopul vizitei lor la ospi-ciu! Roşcata făcuse ca hormonii lui sexuali să-i invadeze şi să-i înfierbânte creierul.

— îndată! Doriți şi dumneavoastră? îi întrebă fata pe ceilalți doi.

Şi cum aceştia răspunseră negativ, asistenta se întoarse cu spatele la ei, făcându-şi de lucru cu filtrul de cafea.

De fapt, s-a întors cu spatele ca să pot ob-serva că natura a înzestrat-o nu numai cu un piept generos, ci şi cu nişte fese puternice şi destul de obraznice, îşi zise Eric, excitat de-a binelea. Dacă în halat arată aşa, îmi dau seama cum e în realitate...

Jane îl luă deoparte pe doctor, chipurile pen-tru a răsfoi câteva dosare, în special cel al pa-cientului evadat. Desigur, nu uită să-i înmâneze cartea ei de vizită, pentru orice eventualitate...

în acelaşi timp, detectivul se aşeză în fața biroului asistentei şefe şi începu să-i pună tot felul de întrebări, admirându-i dinții puternici şi buzele senzuale ce-l vrăjiseră. îşi notă numărul de telefon al ospiciului, interiorul la care putea lua legătura cu secția „Schizofrenie activă" şi oi lăudă:

— Domnişoară, faceți o cafea excelentă!

— Mă bucur că vă place! îi zâmbi ea cu toată fața.

— Şi noi avem o colegă care se pricepe foarte bine la asta, dar dumneavostră o depăşiți de departe.

— Mulțumesc!

Detectivii ar mai fi stat cu noile lor cunoştinţe măcar câteva ore, însă soneria telefonului lui Eric îi readuse pe amândoi cu picioarele pe pământ.

— Da. E urgent? Atunci aşteaptă-ne, că ve-nim la sediu! Bine, la Monica's, dacă aşa vrei tu.

Apoi închise şi îşi întrebă partenera:

— Mergem?

— Desigur. Şi aşa am deranjat cam mult.

— Nici un deranj! Sper că v-am fost de folos.

— Mai mult decât credeţi, se pisici Jane. Da-că mai avem nevoie de ceva, vă vom telefona.

în drum spre parcare, cei doi începură să se tachineze.

— Dacă mai stăteam puţin, o puneai cu doctoraşul chiar acolo, pe birou. Parcă erai 6 iapă în călduri!

Tu vorbeşti, care salivai după roşcată ca

uri doberman îmbătrânit prea devreme! Mai bine spune-mi când ai făcut sex ultima dată? Cu altă persoană, vreau să spun...

— Mai bine sună-i pe Tillman şi pe West ca să le spui ce-am aflat! Eu sunt extrem de ocupat cu şofatul, răspunse Eric, prins cu mâţa-n sac.

Steve Mann se afla la cel de-al treilea pahar de bere când detectivii intrară în barul Monica's. El îi chemase.

— După mutrele pe care le aveţi, pot să ghicesc că v-aţi tachinat tot drumul între ospiciu şi acest minunat lăcaş de relaxare. Am sau nu dreptate?

în loc de răspuns, Eric îl luă la rost:

— Sper că nu bei tot în contul meu, nu-i aşa?

— Nici nu te gândi! îmi face cinste Jimmy H. L-am ajutat să schimbe numărul de înmatricu-lare al unei maşini pentru marfă şi acum se re-compensează faţă de mine.

— Bine, spune-ne ce-ai mai aflat în legătură cu psihiatrul nostru! – ,

— A fost acuzat de două persoane că a în-cercat să întreţină raporturi sexuale cu ele. Şi acum, bomba: e vorba despre o femeie măritată şi... despre un bărbat.

— Ar putea fi o legătură între el şi judecătorul Desmond? zise Jane, îngândurată.

— Asta m-am întrebat şi eu, apropo de coin-cidenţele peste care nu pregetăm să dăm.

— Treaba devine din ce în ce mai complicată, aprecie Eric.

— Lasă, bătrâne, că în alte cazuri ne plân-geam de lipsa informaţiilor!

— Da' acum sunt prea multe şi nu văd cum le vom putea selecta.

Eric îşi luă un whisky, iar Jane, o bere fără alcool. Patronul le pregătise şi câte două sand-vişuri, aşa cum proceda aproape întotdeauna.

— E aproape ora prânzului şi trebuie să vă fie cam foame.

Când Jimmy H. se îndepărtă, Steve mai zise:

— Şi mai am o bombă!

— Detoneaz-o!

— Doar dacă... dezamorsezi şi tu un pahar de bere pentru mine!

— Fie, dar numai dacă merită!

— Soția lui Desmond a fost pacienta lui Mc Kay.

— Şi asta ce-ar putea însemna?

— Eu ştiu? Gândeşte-te şi tu!

— Poate că Basil are dreptate, iar judecătorul a internat-o cu forța, fu de părere Jane. Oare de ce num-am uitat pe fişa ei medicală?

— îți spun eu de ce, dacă vrei! o tachina Eric din nou.

— Nu țin neapărat! Steve, deci ea a fost pacienta directorului?

— Exact, Jane.

— Cât timp?

— Doi ani, ultimii din cariera de psihanalist a individului.

— Şi înainte? Hai, Steve, doar nu trebuie să-ți extrag vorbele cu patentul!

— înainte s-a ocupat de ea dr. Max Willer. Vrei să stai de vorbă cu el? Ai aici telefonul lui!

— Mulțumesc! Am să-l întreb dacă Connie Desmond suferea de vreo afecțiune cronică, ce s-ar fi putut agrava în asemenea hal încât să fie internată într-un ospiciu.

în vreme ce Jane vorbi la telefon, colegii ei îşi mai comandară câte un rând şi vorbiră în şoaptă.

— Băieți, am noutăți interesante! le zise polițista după o convorbire destul de îndelungată. Dr. Willer a fost psihanalistul doamnei Desmond timp de zece ani. Nici pomeneală ca ea să fi suferit de schizofrenie. Asta e părerea lui. A fost neplăcut surprins când a aflat că e internată printre „periculoşii" de la L.A. Faith. îi cunoştea absolut toate problemele, însă nu ne poate spune prea multe despre asta. Confidențialitatea confesorului, bat-o vina! în schimb, am aflat cum s-a produs ruptura dintre medic şi pacient.

— Cum? întrebă Eric, dat fiind faptul că partenera lui luase o pauză cam lungă pentru a-şi trage sufletul şi a-şi căuta cuvintele.

— Brusc. într-o bună zi, n-a mai venit. Cum aşa ceva se mai întâmplase, a aşteptat-o în alte două rânduri, când Connie Desmond avea programare. Degeaba, femeia nu l-a mai consultat. Apoi a început s-o caute la telefon. Soțul ei i-a tot spus că nu era acasă. La fel a procedat şi portoricana care se îngrijea de menajul lor. Asta până într-o zi, când a primit ultimul cec şi o scrisoare semnată de ea, în care era anunțat că şi-a schimbat psihanalistul din motive pe care nu voia să le dezvăluie. De atunci n-a mai căutat-o. Culmea e că, în toți acei zece

ani, femeia nu s-a plâns niciodată de serviciile lui. în final, omul a renunțat să mai vorbească cu ea şi şi-a văzut de treburile lui.

— Ştie ceva despre dr. Mc Kay?

Mă duc mai devreme acasă, căci am de terminat nişte treburi gospodăreşti. — în regulă, ne vedem mâine!

— In proporție de 75%.

— Perfect. Treceți procentele lipsă în contul meu! De unde să vă iau?

— Locuiesc pe Bixel Street la nr. 204, dacă nu vă e prea greu să veniți. Ştiți unde este?

— Aproximativ. Nimeresc eu, nu vă faceți Drobleme! La ora 7.00 sunt acolo.

— Detectiv Heron, unde te afli?

— în drum spre casă, domnule căpitan. Şi eu Tocmai mă~pregăteam să plec spre casă 'oiam să vă sun- s'a întâmplat ceva?

Programul meu s-a terminat. Am aflat de la directoru' Tillman că n-ar fi cina împreună?

— în interes de serviciu sau personal?

— Şi una şi alta. Ne mai cunoaştem, mă ma puneți şi pe mine în temă ospiciului

— Ştiți la ce mă gândeam? N-ați vrea să luămJxclus ca onorabilul de la Curtea din L.A. să fie un prieten cu viceprimarul.

— Am auzit şi noi câte ceva.

— Aveți grijă să n-o încasați! Tu de ce voiai

cu dedesubturilea ma suni?

— Adică să devin informatoarea dumnea «Şihanalistul soției lui Desmond. Şi, cum actualului director i s-a interzis să mai practice o atare activitate, înainte de a se angaja la ospiciu,

— Steve a aflat că dr. Mc Kay a fost în trecut voastră?

— Nu tocmai. Mai bine-zis, să mă ajutați să înțeleg cu ce se mănâncă – dacă-mi permiteți n"am 9andlt că de a|c' ar putea ieşi ceva.

— Interesant. Continuaţj-vă investigația, însț aveți mare grijă pe unde călcați! Să nu vă spar geți capetele, v-am mai spus! De unde mă afli nu prea văd cum vă pot ajuta.

— în regulă, şefu'. Vom fi atenți!

Mare scofală! îşi zise Jane. De parcă pân acum ne-ar fi ajutat! Şi nici măcar nu mi-a spu vreo noutate. Mai bine îmi văd de ale mele şi n mă mai gândesc la tot felul de probleme d serviciu. Oare ce-o mai face dr. Dusty Foster Dacă aş avea numărul lui de telefon, l-aş apel; Da' şi el, să n-aibă nici măcar o carte de vizită, Oare de ce mi-a fost ruşine să-i cer numărul d telefon?...

De parcă ar fi fost un puştan îndrăgostit, aflat la prima lui întâlnire, Eric ajunse pe strada Bixel cu 20 de minute înainte de ora fixată. Mira, pur şi simplu, îl fascinase cu formele ei mai mult decât apetisante şi cu felul ei entuziast de a fi.

Nu-i nimic de condamnat atunci când doi oameni se plac, îşi spuse detectivul, încrezător în propriile sentimente. Dacă l-aş întreba pe căpitanul West ce crede despre dragostea la prima vedere, bineînțeles că ar fi de altă părere. Una diametral opusă. Desigur, n-ar avea nimic împotrivă ca eu să mă îndrăgostesc, însă după orele de program. Adică, atunci când dorm, căci în rest sunt la serviciu...

Eric coborî din maşină şi cumpără ediția de seară a cotidianului L.A. Times. Tocmai despăturea ziarul, când telemobilul îl atenționa că este căutat.

— Ce mai faci, detective?

Vocea îi era cunoscută, însă nu reuşi să-şl dea seama de prima dată cu cine vorbea.

— Mulțumesc, bine! Caut criminali odioşi prirj toate coclaurile.

— Foarte bine, foarte bine! Ştii cu cine vor,; beşti?

— Nu prea. Simptomele bolii Alzheimer îşi faJ tot mai simțită prezența în creierul meu.

— Sunt Peter. Simpaticul Peter Golblum. Ni am mai luat contact de mult.

— Aşa e, Peter! Şi ți s-a făcut dor de voce; mea?

— N-aş spune, de ce să te mint... Voiam si ştiu cum e cu ancheta. Merge?

— Binişor, până în prezent. Chiar acum ari cumpărat ediția voastră de seară. Nici o vorb; despre cazul Desmond.

— Doar aşa am convenit cu Jane, nu? Să ni mă amestec până când nu finalizați investiga țiile. După cum vezi, mă țin de cuvânt. Apoi vj veni şi rândul vostru. Sper să procedați la fel di elegant.

— în această privință, nu-ți face probleme Chiar dacă eu aş vrea să-ți trag clapa, partener] mea s-ar opune categoric. 7

— Serios?

— Categoric. Peter, să ştii că adesea vo beşte despre tine şi îți ia apărarea mereu, cân mai cauți din când în" când, de preferință seară, acasă. Atunci e mai puțin tensionată.

— Tu vorbeşti serios?

— Ce motiv aş avea să te mint? Poate că nu sunt prietenul tău cel mai bun, dar al lui Jane sunt. Iar eu nu mă joc cu sentimentele ei.

— Bine că mi-ai spus! Nu mă aşteptam la un gest atât de camaraderesc din partea ta. îți mulțumesc şi aştept veşti de la voi!

— Pe curând! Nu uita s-o suni şi insistă, chiar dacă la început face pe țâfnoasa. în cele din urmă, tot va ceda. Ascultă-mă pe mine!

Eric închise mobilul şi începu să râdă de unul singur. De Goldblum puțin îi păsa, însă lui Jane i-o făcuse.

Foarte bine! îşi zise el. Să nu mai zică despre mine că fac sex doar de unul singur. Aşa-i trebuie!

Când dădu să urce din nou în maşină, gân-durile îi fură întrerupte brusc de prezența asis-tentei Mira Drenin.

— Bună seara, domnule detectiv! punctual ca un ceasornic elvețian.

Mai rău! intenționa polițistul să dar se răzgândi.

— Bună seara! Punctualitatea face parte dintre secretele meseriei mele. Ți-aş propune să ne tutuim, dacă nu te deranjează. îmi poți spune Eric.

— O.K.

Era superb îmbrăcată, într-o rochie mulată pe corp, lungă, dar despicată până mai sus de genunchi. De asemenea, decolteul era destul de îndrăzneț, fără însă a părea indecent. Părul roşcat îl purta legat la spate, simplu dar ferme-cător, iar la gât avea un şnur de piele, de care atâna un smarald în formă de inimioară.

— Ai vreo preferință pentru un restaurant anume? o întrebă el în timp ce-i deschidea portiera din dreapta.

— Nu. Te las pe tine să alegi. Nu sunt mofturoasă la mâncăruri, cu excepția preparatelor din caracatiță, moluşte sau alte vietăți mult prea exotice pentru gustul meu.

— în acest caz, am să te invit la un local italienesc. .

— Perfect, Eric. Nu țin cură de slăbire, aşa că pot mânca oricât de multe paste făinoase.

Detectivul demară cu calm, semnaliza şi se înscrise în traficul intens de pe bulevardul Baverly.

— Nu ştiu cum o să ți se pară ceea ce am să-ți spun acum, fiindcă abia ne-am cunoscut, însă tot o fac. Mi-a fost dor de tine!

— Ce să fie asta? râse Mira. O declarație intempestivă de dragoste? v

— Crezi că nu e momentul potrivit pentru aşa ceva?

Asistenta preferă să tacă pentru ca nu cumva bărbatul de lângă ea să-şi continue şirul întrebărilor. Nu fiindcă i-ar fi fost teamă, însă n-avea de gând să comită vreo greşeală chiar de la prima lor întâlnire.

Mai schimbară câteva banalități, până când ajunseră în parcarea restaurantului Mama Mia.

— N-am mai fost aici niciodată. Crezi că găsim locuri?

— Precis. Patronul este un cunoscut de-al meu şi, chiar dacă totul este rezervat, ne gă-seşte el o masă.

Comandară antipasti de iepure, pe felii de pâine cu rozmarin şi anghinare, tortellini de biban cu sparanghel şi trufe negre, apoi morun la grătar cu garnitură de mozzarella, salvie, roşii uscate la soare, parmezan, nucşoare de pin, busuioc şi cimbru, totul stropit din belşug cu usturoi.

— De băut ce luăm?

— Aşa e! Dar ce faci tu aici? încerci să ml tragi de limbă? N-aş vrea să cred că acesta est? scopul întâlnirii noastre.

— Nici să nu-ți treacă prin cap aşa ceva Sincer ți-o spun. Dacă voiam să te interoghez, tț convocam la sediul diviziei.

— Apropo de asta! Ce reprezintă denumire; Divizia „Cazuri Speciale"?

— O secție în cadrul D.P.L.A., care se ocup; cu cazurile ceva mai ieşite din comun.

— Adică?

— Crime în serie, violuri cu bestialitate, pedo filie, asasini plătiți şi tot felul de asemenea neno rociri greu de imaginat.

— Dumnezeule! Şi cum de rezistați?

— Ne-am obişnuit, făcu Eric pe modestul. Ş avem un simț al datoriei prea bine conturat ca si ne facem probleme de conştiință în legătură ci munca pe care o desfăşurăm.

— Presupun că aveți un câştig material pi măsură.

— Nu chiar, draga mea, zise detectivul, bă tând-o cu blândețe pe dosul palmei. Nu chiar..,

Atingerea delicatei ei mâini stârni în ființi polițistului un sentiment pe care nu-l mai simțise de mult şi pe care nu reuşi să-l definească.

Mâncară în linişte, încântați de calitatea rafinamentul bucatelor comandate, apoi ceruri încă o sticlă de Chianti, devenind din ce în ce ppai bine dispuşi şi mai vorbăreți.

— Din câte am înțeles, vizita voastră la L.A. paith se datorează evadării pacientului Basil Driver. E adevărat?

— Dacă trebuie să fiu sincer cu tine, ceea ce vreau neapărat, aş spune că în mare măsură e adevărat.

— Deci, există şi altceva, nu? Ce?

— Toate la timpul lor, Mira. Nu te supăra! Acum aş vrea să te întreb şi eu ceva.

— Spune, nu te sfii!

— în ultima vreme, nu ți s-a părut că anumite internări au fost ceva mai dubioase decât s-ar fi cuvenit?

— Nu înțeleg! în plus, eu mă ocup mai mult de latura administrativă, birocratică, a secției de „Schizofrenie" şi mai puțin de cea medicală.

— Cu alte cuvinte, nu ai avut senzația că anumiți pacienți sunt mai puțin bolnavi decât ar trebui să fie pentru a fi internați la „periculoşi"? Şi că tratamentele care li se aplică le-ar putea face rău?

— Acum înțeleg! Crezi că pot exista persoane ținute acolo cu forța? Dar chiar aşa e. Toți ar vrea să se afle în libertate şi, în clipele lor de luciditate, susțin că sunt absolut sănătoşi. Orice neavizat le-ar da dreptate dacă i-ar asculta în asemenea momente. Realitatea, însă, e cu toty invit la mine. Dacă e o adevărată doamnă, o să alta. Pacienții noştri au nevoie de asistență, îr ciuda faptului că, adesea, dr. Foster nu e dl acord cu tratamentele stabilite de dr. Mc Kay.

— Aşadar, există unele divergențe între ei. Interesant! se gândi Eric. Trebuie s-o pun in temă pe Jane.

— Există şi vor mai exista, sunt sigură dl asta. Dar cred că ai auzit şi tu până acum dl conflictul dintre generații.

— Din câte ştii, se fac proceduri cu electro şocuri?

— Bineînțeles. Dar în limitele normale, impu se de metodologia de specialitate, te asigur.

— Nu ai nici cea mai mică îndoială?

Fata se concentra o clipă, dădu din cap abia perceptibil şi-l examina atent pe Eric, în vreme ce acesta îşi aprindea o țigaretă.

— Eu ştiu?!... Dacă .m-aş gândi mai bine n-aş fi capabilă să bag mâna-n foc. Dar pot afla cu puțin efort.

— Ai face asta pentru mine?

— De ce nu? Eşti un tip simpatic şi cred ci merită să investesc puțin în tine.

E clar, îşi zise detectivul! Ăsta e un avans câj se poate de direct. Trebuie să mă culc cu eal orice s-ar întâmpla după aceea. Dar n-am si mă cheme la ea acasă.

— Complimentul tău e mai mult decât am sperat, Mira, spuse Eric din cale-afară de serios. Cu siguranță, nu mai e un secret pentru tine faptul că m-ai cucerit. Ba chiar m-ai fascinat...

— ... Vrei să mă faci să-mi fie ruşine?

— Nu, spun exact ceea ce simt pentru tine.

— Dacă eşti sincer, nu te condamn. Dar să nu te joci cu mine şi să nu mă dezamăgeşti! Detest asta din tot sufletul.

O oră mai târziu, detectivul oprea maşina în fața locuinței roşcatei, de pe Bixel Street.

— Am petrecut o seară excelentă în compa-nia ta, Eric. îți mulțumesc!

— Asta să însemne că, gata, trebuie să ne despărțim?

— Asta să însemne că vrei să urci la mine?

— Sincer?

— Sincer!

— Atunci află că vreau. Vreau chiar foarte mult!

—Eşti absolut convins? Nu îți va părea rău pe urmă?

— încearcă-mă! '

— Atunci vino, dragul meu! Locuiesc la al)ilea etaj.

— Ai un apartament foarte frumos şi mobilat cu mult gust, remarcă Eric după ce aruncă un ochi în living-room.

— Sper că n-ai venit să admiri arhitectura locuinței şi decorațiunile mele interioare! trecu Mira la subiect.

El atât aştepta. Ca la un semnal invizibil, se aruncă asupra asistentei şi începu să-i acopere, înflăcărat, chipul cu sărutări.

La fel de excitată şi de pofticioasă, fata îi căută gura, iar când i-o găsi, îl prinse de ceafă şi nu-i mai dădu drumul. Buzele ei senzuale se mulară perfect pe ale lui, iar limba îşi începu incursiunea nu numai în gura lui Eric, ci... în întreaga lui ființă.

Temător ca nu cumva desfătarea să se termine prea devreme, bărbatul o îndepărtă uşurel, îi mângâie părul, apoi obrazul şi îi zise:

— Stai, să ne relaxăm puțin, vrei? Prea am început-o ca doi adolescenți.

— Să-ți aduc ceva de băut? Sau mai bine te serveşti tu cu ce vrei, în vreme ce eu mă duc până la baie ca să mă aranjez puțin pentru tine. Barul e acolo, dar nu găseşti cine ştie ce în el: Eu beau foarte rar.

Nu-i răspunse, însă îi urmări cu atenție miş-cările de felină, pe când se îndrepta spre camera de baie. Şi nu-i displăcu deloc ceea ce vedea.

Cât de frumoasă e! îşi spuse Eric. Fără îndo-ială, sunt un om din cale-afară de norocos să pun mână – la propriu şi la figurat – pe o asemenea splendoare. Ce bine ar fi ca noaptea asta să se termine peste vreo săptămână! Cel puțin...

îşi turnă un păhărel de vodcă Danzka şi adăugă puțin suc de lămâie. Apoi îşi scoase haina, verifică dacă Walther-ul său P.A.K., model PP, are siguranța pusă şi se răstigni într-un fotoliu.

La scurt timp, Mira îşi făcu apariția îmbrăcată doar într-o cămaşă, care abia îi acoperea intimitatea. Avea părul despletit, iar ochii îi scânteiau de pasiune.

— Eric, dacă doreşti, sunt a ta! Ştiu că îți par extrem de directă. Acest lucru nu mi s-a mai întâmplat până acum, însă tu, pur şi simplu, m-ai fascinat!

în loc să vină spre el, se deplasă până la bar şi îşi turnă un pahar de vin alb, în care îşi înmuie buzele cu delicatețe.

Detectivul nu mai reuşi să reziste tentației. Se apropie de Mira şi, pe la spate, îi prinse un sân, cufundându-şi fața în părul ei ce mirosea superb.

— Te vreau, iubito! Te vreau din prima clipă în care te-am văzut!

— Şi ce mai aştepți? la-mă! îl provocă asis-tenta. Doar vezi că sunt numai a ta!

— Dar cu băuturile ce facem?

— Astea te rețin? râse ea, arătând spre pa-hare.

Tânăra îşi puse paharul de vin alături de al lui, pe o măsuță, după care începu să-l dezbrace. îl împinse ca să se aşeze din nou pe fotoliu, îl încalecă şi, cu gesturi absolut fireşti, şi-o introduse, scâncind de plăcere:

— Ah, e atât de bine!

Eric nu mai avea cuvinte de laudă pentru acea nimfă a plăcerii, care se lăsa de bunăvoie invadată de bărbăția lui. Totodată, ej însuşi se simțea cotropit de o voluptate fără margini.

Fără să depună aproape nici un efort, îi ob-serva cu atenție fiecare mişcare, mângâindu-i sânii puternici şi sărutându-le din când în când sfârcurile întărite. Aveau un parfum fenomenal, care îl scotea din minți.

Mira se sprijinea de umerii lui şi îşi continua jocul, neabătută. Se unduia, trepida, tremura, dovedindu-i bărbatului că îi plăcea la nebunie ceea ce făcea. începuse să transpire.

Fata asta mă omoară cu zile! se gândi el, încercând să şi-o închipuie spălând scutece sau preparând mâncare pentru o familie numeroasă, fvju mi-o imaginez dedicându-se unor asemenea activități. Mama natură a creat-o pentru cu totul altceva. Ea trebuie să dăruiască plăcere şi iubire.

— Hai, dragule, oboseşte-mă!

Oare ce vrea să spună? se întrebă Eric, prin-zând-o de şolduri şi ajutând-o să intre şi să se salte mai uşor deasupra lui. E leoarcă de trans-pirație. Să fi obosit?!

Mira îşi prinse un sân pe dedesubt, îi apropie sfârcul de buzele amantului şi îi ceru:

— Muşcă-mă! Muşcă-mă tare, că îmi vine! Hai, Eric! Acum!!!

Se arcui de câteva ori înainte şi înapoi, îşi înfipse degetele în chica lui şi gemu prelung:

— Aşaaa!!!

îl sărută satisfăcută pe gură, folosindu-şi din plin limba cercetătoare, după care îi mulțumi pentru orgasm şi îl întrebă:

— Vrei şi altfel?

— Schimbăm poziția? se prefăcu detectivul că nu pricepe.

Ea se ridică din membrul încă erect, îi dădu un pupic, apoi se întinse pe covor, depărtându-şi pulpele una de cealaltă.

— Vino!

Eric se instala decis între ele, pipăind cu mâna dreaptă, şi intră din nou în lăcaşul ei intim. O sărută cu patimă, încercând să-i soarbă întreaga răsuflare, apoi prinse a împinge cu fermitate. Ritmic.

Pentru câteva clipe, Mira îşi ținu respirația, gustând şi mai mult din senzațiile pe care le trăia. Când simți că i se pune un nod în gât, ştiu că sângele i se urcase la cap şi inspiră adânc, înfi-gându-şi unghiile în fesele bărbatului de deasupra ei.

— E atât de bine!... Nu te opri, te rog!

Lui nici prin minte nu-i trecea una ca asta, dimpotrivă. Aşa că acceleră ritmul, explorându-j cu limba pavilionul urechii.

Asistenta deveni relaxată şi parcă se deschi-se mai mult pentru a-l primi în fascinanta ei intimitate.

La un moment dat, alunecă de sub el ca un; peşte, reuşind să se elibereze de tot şi, pânaj când să fie întrebată ce se întâmplă, îi întoarse spatele. Acum îi

oferea detectivului fundul ei, pe; care acesta îl admirase încântat ceva mai de vreme.

— Pe la spate, Eric. Vino!

în acea poziție, amândoi se puteau mişca mai bine, iar incursiunile lui deveniră profunde. îi adună părul la spate, inspirându-i parfumul, şi îi declară:

— Eşti minunată, draga mea! îmi placi atât de mult!...

Drept mulțumire pentru frumoasele vorbe ce-i fuseseră adresate, Mira se împinse şi mai tare înapoi, făcând ca trupurile lor să se lovească zgomotos unul de altul.

— Dă-mi-o, Eric! Nu te opri!

Detectivul îi mângâia părul cu o mână, iar cu cealaltă se sprijinea de talia ei pentru a-şi păstra echilibrul. Era convins că intră în ea mai mult decât ar fi trebuit, dar cum nu întâmpină proteste, îşi continuă penetrările în forță.

Simți că în curând va fi obligat să facă față ejaculării ce era pe cale să se producă. Se lăsă pe spatele ei, o cuprinse, apoi îi luă ambii sâni în căuşul palmelor (sau atât cât putu cuprinde din aceştia) şi o anunță despre iminenta erupție ce avea să vină:

— Nu mai e mult...

— Şi eu sunt aproape..., aproape de tot. Dă-i înainte, nu te opri tocmai acum! E bineee!

Ultimele contre, cele mai profunde din toată Partida, fură însoțite de un jet călduț, ce o făcu iar părul ei mătăsos se revărsă pe picioasă,

pe Mira să zâmbească larg, iar pe el să devină

rigid. Apoi ea îşi strânse pulpele şi-i spuse, poi cioare!e lui.

— N-am să te mai las să iesi de acolo!

Mu, nu era nici pe departe un vis, ci fascinanta realitate! Iar senzația pe care Eric o simțea Totuşi, nu se ținu de cuvânt, aplecându-ss între pulpe îi confirma asta pe deplin. Era o adevărată desfătare...

uşurel şi răsucindu-se cu fața spre el.

— Domnul detectiv e mulțumit?

— Domnul detectiv e mai mult decât mulțu-' mit. E fericit şi pe cale să se îndrăgostească! subit de „infractoarea" lui.

— Atunci am să-ți acord un scurt respiro până când mă duc la baie. După ce mă întorc, putern s-o mai facem o dată.

— Chiar crezi că e posibil?

— încearcă-mă!

Şi, zicând acestea, se ridică cu grație, un-duindu-şi şoldurile şi etalându-şi fesele prin fața| lui, cu încetinitorul.

Aşa dezbrăcat cum era, Eric se cocoță in fotoliu şi îşi lăsă capul pe spate, ațipind cu gân dul la frumoasa roşcată. Peste puțin timp crezu; că începea să viseze, însă nu tresări din somn căci visul era extrem de plăcut.

Se făcea că asistenta şefă, Mira, se afla la pi cioarele lui – mai bine-zis, între acestea – şi î săruta membrul cu devotament. Când organul său începu să revină la viață, fata îl înghiți pofti

— Bună dimineața,, detectiv Heron! Dusty Foster vă deranjează atât de devreme.

— Mă bucur să vă aud, doctore, dar nu e deloc o oră matinală pentru mine. V-ați amintit ceva care m-ar putea interesa?

— Nu din acest motiv v-am căutat.

— Atunci?

— Credeam că, poate, dumneavoastră vreți să mă mai întrebați ceva.

— Dacă n-aveți nimic împotrivă, rie-am putea vedea la ora prânzului. Luăm şi dejunul împreună... Ce ziceți?

— De ce nu, doc. încântată!

— Minunat! Atunci pot vin să vă iau din fața sediului D.P.L.A., la ora 1.00 p.m.?

— Desigur.

După ce închise mobilul, Jane deveni vesela dintr-o dată. 118

Ce mai faci, Steve? încă nu ți-e poftă de o bere?

Faci cinste?

— Fac, însă nu acum. Ai una la mine când se va jvi ocazia. Ce-o fi cu Eric de n-a ajuns până acum?

— Dă-i un telefon! Poate că încă mai doarme.

Polițista formă numărul de mobil al partene-rului ei şi, pe parcursul convorbirii, nu-şi pierdu buna dispoziție. Astfel, află despre divergențele dintre directorul ospiciului şi medicul cu care urma să se întâlnească. Eric avea să mai întârzie o vreme.

Ora stabilită cu dr. Foster veni mai greu decât şi-ar fi dorit polițista. Eric se dusese la Spitalul Central ca să vorbească cu şeful lor", iar sergentul Mann îşi continua cercetările cu ajutorul computerului şi al telefoanelor, asigurând „permanența" la cartierul lor general.

Coborî din clădire cu un sfert de oră mai devreme, însă se plimbă puțin pe stradă pentru a nu fi zărită de colegii ei indiscreți.

In fine, medicul îşi făcu apariția într-un Suzuki Vitara JLX şi o invită în maşină.

— Hello, doc!

— Ce mai faceți?

— îmi poți spune Jane, nu te formaliza!

— în regulă. Arăți destul de bine astăzi.

— Şi ieri cdm arătam?

— La fel, dar dacă îmi pui asemenea între-bări, mă laşi fără grai. Intenționam doar să-ți fac^ un compliment.

— lartă-mă! Şi, dacă a fost unul sincer, mă bucur. Unde mâncăm?

— Pe o bancă într-un parc, precum studenții, glumi bărbatul.

— Serios?

— Nu. îți place mâncarea chinezească?

— Foarte mult.

— Atunci vom încerca la „The Oriental", daca n-ai nimic împotrivă.

— Perfect! Am mai fost o dată acolo şi mi a plăcut.

Comandară mai întâi dim-sum şi crustacee! cu carapace moale, crocantă, stropite cu sos de usturoi şi zeamă de ardei iute, iar ca fel principal optară pentru un preparat foarte condimentat, specific zonei Sichuan din îndepărtata Chină. Apoi Jane îndreptă asupra lui tirul unor întrebări ce nu-i dădeau pace:

— De ce să nu recunosc, ieri, când te-am văzut pentru prima oară, m-am simțit cam intimidată! De aceea, n-am insistat asupra unor detalii care mi-ar fi foarte folositoare. Te-ai supăral dacă ți-aş pune nişte întrebări?

— Dimpotrivă! Aş fi fericit să te pot ajuta. Despre ce este vorba?

— Pot fi sinceră cu tine?

— Chiar te rog acest lucru!

— Atunci îți spun. Despre nişte pacienți care ar putea fi internați în ospiciu împotriva voinței lor şi cărora li s-ar aplica unele tratamente inumane.

— Dar asta e pură fabulație! râse dr. Foster. De unde ați aflat-o? De la evadatul acela..., pe care am uitat cum îl cheamă?

— N-a fost pacientul tău?

— Nu, ci al doctorului Mc Kay, directorul instituției.

— Mda. Atunci „eşafodul" lui Basil Driver stă în picioare.

— Ce vrei să spui? Driver a venit la voi?

— Ai să vezi mai încolo! Din câte am reuşit să aflu, între tine şi dr. Mc Kay există unele divergențe. De ce natură sunt?

— Profesională.

— Poți fi mai explicit?

— Da. Eu sunt împotriva măsurilor de forță extremă aplicate chiar şi celor mai periculoşi „chiriaşi" ai noştri, iar el nu. De asemenea, consider că aceştia ar trebui să fie mai mult supravegheați şi mai puțin drogați.

— Dar despre tratamentele cu şocuri electri-ce îmi poți spune ceva?

— Nu mare lucru. Eu nu folosesc asemenea metode.

— Dar dr. Mc Kay le foloseşte...

— ... Da, însă el îi are în grijă pe cei mai periculoşi dintre bolnavi.

— Poți fi sigur de asta? Poți fi sigur că intensitatea electroşocurilor aplicate nu le dăunează pacienților, în loc să le fie benefică? Asişti la asemenea şedințe?

Dr. Foster tăcu şi dădu din cap a negare, ne-ştiind ce să răspundă. Ba chiar începu să-şi pună el însuşi serioase întrebări cu privire la buna credință a şefului său.

— Deci, ancheta îl vizează pe dr. Mc Kay în mod special?

— Nu mi-ai răspuns la întrebări!

— Dacă stau bine să mă gândesc, n-ar fi exclus ca bănuielile voastre să fie întemeiate.

— Aşa credem şi noi. Ai văzut-o vreodată, de exemplu, pe pacienta Connie Desmond făcând urât? Vreau să spun, într-o criză din care nu putea fi scoasă decât prin conectarea la un curent electric dat la maximum?

— Nu. Ea e internată, din câte ştiu, din 1997, iar eu m-am angajat la ospiciu ceva mai târziu.

Mereu a fost în aceeaşi stare în care se află astăzi.

— Adică, în stare de legumă.

— Exact.

— Şi, în tot acest timp, n-ai observat nici o ameliorare a bolii ei, nu-i aşa? Nu ți se pare ciudat? ^

— în unele cazuri mai complicate, boala evoluează în permanență şi nu există vreo cale de vindecare.

— Bun, însă în situația ei se găsesc mai mulți pacienți, nu?

— Ai dreptate!

— Câți anume?

— Nu i-am numărat, însă sunt câțiva.

— Şi nu ți se pare curios? Chiar nici unul să nu dea semne de ameliorare a bolii?

— Acum, când mă gândesc, mi se pare chiar foarte curios. Credeți că dr. Mc Kay îi ține deliberat în stadiu de legume, după cum foarte „plastic" te-ai exprimat?

— începi să înțelegi unde bat. De fapt, aceste acuzații nu sunt formulate de mine, ci de Basil Driver. Eu doar le verific.

— Stai puțin! Driver este unul dintre cei că-rora li s-a ameliorat boala şi nu a mai fost supus la electroşocuri. Chiar eu i-am micşorat doza zilnică de tranchilizante.

— Fără aprobarea şefului. Ştim şi asta. Motiv pentru care a şi fost în stare să evadeze în cele din urmă.

— Deci, e clar, el a.venit la voi să ne reclame!

— Aici sunt necesare două corecții. A fost mai întâi la presă şi nu v-a reclamat pe „voi", ci pe dr. Jones Mc Kay.

— Dumnezeule, dar ce se întâmplă la L.A. Faith?

— Asta încercăm şi noi să aflăm.

— Dacă cumva, prin absurd, dr. Mc Kay are vreo vină, înseamnă că e un adevărat criminal...

— ... Care trebuie închis după gratii pentru tot restul zilelor. Aici suntem perfect de acord.

— Acum înțeleg de ce şeful nu mă lăsa să intru prea des în contact cu pacienții lui... Uneori chiar m-a amenințat – e drept, destul de voalat -că va trebui să-mi caut alt loc de muncă dacă mă bag peste el. Ce mai grozăvie! îți dai seama, Jane, ce-o să se întâmple dacă totul se va dovedi adevărat?

— Ba bine că nu, Dusty!

Dr. Foster căzu pe gânduri. Situația îl depă şea de departe. Ce era de făcut? Orice, bineîn-țeles, numai să-i salveze pe acei oameni. Se hotărî ca, din momentul în care se va întoarce la ospiciu, să-i consulte mai atent pe toți pacienții directorului. Zise:

— Şi tu ce crezi că este de făcut?

— Eu ştiu?! Mă gândeam că poate ne dai o mână de ajutor.

— Să fiu informatorul vostru din interior?

— E spre binele acelor oameni, dacă ai uitat cumva...

— Ai dreptate! Şi mai eşti şi tu la mijloc. Bineînțeles că am să vă ajut, numai să-mi spuneți ce trebuie să fac.

— Trimite-mi prin fax o copie a dosarului pacientei Connie Desmond, însă cu maximă discreție. Numărul îl găseşti pe cartea mea de vizită. Deocamdată, nu întreprinde nimic altceva, până când nu punem la cale o strategie adecvată. Ar fi deplorabil ca Mc Kay să-şi dea seama că e supravegheat şi să ne pună bețe în roate ori, pur şi simplu, să dispară de la locul faptei, ca un infractor ordinar.

— în acest caz, am să aştept un semnal de la tine. Diseară ce faci? o întrebă medicul, schimbând brusc vorba.

— N-am un program prestabilit. De ce?

— Dacă vrei, am putea să ne vedem. Mai stăm de vorbă, poate vedem un film...

— De acord, Dusty. Accept invitația ta pentru că îmi eşti foarte simpatic, să ştii! Şi tu mie.

— Unde ai umblat, colega? o întrebă Eric pe Jane de îndată ce intră în biroul diviziei.

— M-am văzut cu dr. Dusty Foster şi am aflat câteva lucruri extrem de interesante. Se pare că bănuielile noastre sau, mai bine-zis, ale lui Basil se confirmă pas cu pas.

— Nu mai spune!

— Voi primi cât de curând un fax cu dosarul medical al lui Connie Desmond.

— Asta înseamnă că n-ai pierdut timpul de pomană. Nici Steve n-a stat degeaba, însă îl las pe el să-ți spună ce-a aflat.

— Te ascult, amice!

— Familia Masterson este una dintre cele mai bogate din Pasadena. Şi cum capul acesteia – un om extrem de influent – a dat colțu', Connie s-a ales cu o moştenire frumuşică, împreună cu mama ei şi încă doi frați. Iar după moartea mamei va avea parte de o alta. Atâta timp cât soția judecătorului nu se află în deplinătatea facultaților mintale, Desmond este administratorul legal al banilor ei şi nimeni nu poate schimba asta. Dar, dacă nevastă-sa se face bine, situația se schimbă. înțelegi?

— Deci, clientul nostru are tot interesul ca soția lui să fie acolo unde este pentru cât mai mult timp posibil sau chiar definitiv.

— Exact. Iar în cazul în care moare, Des-mond nu capătă nici un cent din moştenirea ei.

Peste 30 de minute, faxul diviziei începu să „toarcă". Un sul lung de vreo doi metri, care avea în loc de antet inscripția „Pentru Jane He-ron", se întinse pe jos. Când transmisia încetă, Melanie rupse hârtia şi i-o întinse polițistei.

— Este pentru dumneavoastră.

— Eric, iată dosarul care ne interesa! Ce fa-cem?

— Mergem cu el la „Specialistul" nostru.

— Crezi că va descoperi ceva interesant?

— Sper. Doar îl ştii pe Butch. E în stare să stoarcă un amănunt prețios şi din piatră seacă. Vii, Steve?

— Mă mai joc un pic cu computerul. Mergeți voi şi îmi povestiți pe urmă.

Detectivii coborâră cu entuziasm în Labora-torul criminalistic. N-ar fi exclus ca legistul să-i scoată din încurcătură. Nu ştiau la ce se pot aştepta, dar un lucru era sigur, cel puțin pentru Eric. In subsol nu vor da peste nici un cadavru făcut harcea-parcea. Ultimele zile fuseseră chiarf foarte liniştite. Să fie liniştea dinaintea furtunii?! Dr. Butch Harrison îşi făcea de lucru cu computerul său ultraperformant, de care era deosebit de mândru. Nu le acordă nici o atenție poli-; țiştilor când aceştia intrară în biroul său. Şi nici' nu le răspunse la salut.

— Hai, Jane, să mergem! Eminența sa este prea preocupată pentru a ne vorbi nouă, doi tre-l păduşi ce stau în calea progresului ştiinței şi a viitorului luminos al omenirii...

— Butch! Buuutch! Sunt eu, detectiv Heron! îți mai aduci aminte de mine? Sunt colega ta, lai care ai spus o dată că ții cu adevărat. Cred că aii dreptate, Eric! zise Jane, bosumflată din cauza insuccesului său. Să mergem!

— Unde?

— La directorul Tillman, unde altundeva, da-că West e în spital?!

Brusc, legistul se prefăcu a observa prezentai celor doi şi se ridică de la locul său.

— Ce bine îmi pare să vă revăd! Ce-i drepți era mai bine dacă veneați peste vreo două-treii zile, însă, cum tot sunteți aici, dați-mi voie să vă întreb ce vânt v-aduce!

— Avem o fişă medicală pe care am vrea să te uiți, zise Eric. E vorba despre cazul judecătorului Desmond, dacă stii despre ce este vorba. -Vag.

—- Nevastă-sa este internată la nebuni şi noi vrem să aflăm dacă nu cumva e ținută acolo cu forța. Aşa că fii bun şi studiază aceste hârtii! Femeia este ținută în stare de legumă, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Da? Interesant! Stați să mă uit!

Şi „Specialistul" începu să citească paginile lucioase de fax, dând din cap abia perceptibil. Când termină, Jane îşi făcu din nou semnalată prezența:

— Ei, ce zici?

— De la început, vă pot spune că acest sul de hârtie de lux mi-a stârnit o sumedenie de îndoieli în privința diagnosticului stabilit.

— Acum ne poți traduce?

— Fireşte. Pe de o parte, afecțiunea pacientei – una destul de gravă – este foarte sumar descrisă. Probele de ordin simptomatologie, ce ar trebui menționate amănunțit în asemenea cazuri, lipsesc aproape cu desăvârşire. în al doilea rând, tratamentul aplicat nu este nici pe departe unul de natură să ducă la însănătoşirea bolnavului, ci la anihilarea presupuselor reacții violente ale acestuia.

— Poți fi puțin mai clar?

— Pentru voi? Nu cred, însă am să încerc. In această fişă nu este menționată nici unul dintre simptomele specifice bolii. Nu tu comportament suicidar, nu tu negativism alimentar, insomnie, stări de fugă patologică sau agresiuni, nici vorbă de solitarism ori claustrație, anhedonie, abulie, apragmatism, derealizare sau măcar depersonalizare.

— Deci?!?

— Mai mult ca sigur că atât diagnosticul, cât şi | tratamentul – bazat pe electroşocuri intensive -ce au fost stabilite sunt eronate; cu sau fără rea intenție.

— In fine! exclamă Eric. Acum ne-am lămurit. | Vrei să spui că e posibil ca pacienta să fie sănătoasă şi că n-ar fi exclus să fie ținută în ospiciu împotriva voinței ei.

— Vreau să spun că acest lucru e foarte l posibil.

— Bine, Butch, îți mulțumim!

— Ce, plecați deja?

— Am aflat ceea ce voiam să ştim.

— Mai stați puțin! N-aş vrea să părăsiți biroul meu înainte de a vă scoate din sărite...

Dar detectivii se aflau deja pe coridor şi nu mai auziră această ultimă replică.

După ce îi povestiră sergentului concluziile „Specialistului", aşa cum îl porecliseră ei pe dr. Harrison, îşi puseră toţi trei mînţile la contri-buţie.

— Ne-ar trebui un om în interior, îşi dădu cu părerea Steve.

— Păi, avem deja doi, zise Eric cu o uşoară reţinere. Dr. Foster şi asistenta şefă Drenin.

— Voiam să zic printre pacienţi...

— Şi cum crezi că am putea realiza aşa ceva?

— Ar fi mai multe variante.

— Spune-ne două.

— Să-I convingem pe Basil Driver să se în-toarcă acolo şi să ne relateze tot ce se întâmplă sau să se interneze căpitanul West sub acope-rire.

— Ha, ha, ha! râse Eric, amuzat. Sper că n-ai înnebunit!

— Stai, partenere! zise Jane, concentrată. La urma urmelor, de ce nu? Basil nu s-ar întoarce în ospiciu pentru tot aurul din lume, însă şefu'... eu ştiu... Putem încerca. N-avem nimic de pierdut. Ce ni se poate întâmpla dacă aruncăm şi noi o vorbă, acolo?

— Vrei să spui că tu vei fi cea care va arunca vorba respectivă, în vreme ce eu mă voi afla în cealaltă parte a oraşului ca să nu-i aud zbiere-tele, se eschivă detectivul.

— Nu chiar. Ce-ar fi dacă i-am sugera direc-torului să-i ceară asta căpitanului?

După o clipă de gândire, cei doi bărbaţi se văzură nevoiţi să accepte faptul că, într-adevăr, nu era deloc o idee rea. Şi cum lucrurile păreau să ia o întorsătură favorabilă descâlcirii acestor iţe încurcate, Eric îi ceru secretarei:

— Fii bună şi sună-l pe directorul Larry Till-man pe firul scurt! Spune-i că îl caută de urgenţă celebrii poliţişti din cadrul Diviziei „Cazuri Speciale", care au o idee genială privind Dosarul Desmond. O să înţeleagă el despre ce este vorba.

— Imediat.

— Bine, atunci am să stau de vorbă cu el, însă n-am să-i ordon să .se interneze sub aco-perire în ospiciul L.A. Faith, ci am să-l rog. E mai bine aşa. Trebuie să ţinem cont că Corky West are propriile probleme cu sănătatea, nu?

— Aveţi dreptate, dar nu cred că vă va refuza, domnule director, îl încuraja Jane. Nu el... O să vedeţi!

— Corect. Şefu' o să fie chiar încântat de asta. E o şansă nesperată să înregistreze încă un mare succes înainte de pensionare.

— Bine, m-aţi convins! între timp, nu vă cul-caţi pe o ureche şi vedeţi ce mai puteţi afla! Eu am să fac rost de un ordin de la procurorul ge-neral al statului California şi am să dispun punerea sub urmărire a telefoanelor directorului. Şi cel de la ospiciu şi cel de acasă.

— O să-l mai descoasem pe martorul-cheie. Poate că a uitat să ne spună ceva important.

— Şi credeți că West va fi de acord? îi întrebă directorul după ce ascultase ciudata propunere a detectivilor.

— Mai mult ca sigur, blufă Jane.

— Aşa e! o susținu Eric. Numai eu de câte ori l-am auzit pe dragul nostru şef că ar avea chef de puțină acțiune... Acum e cea mai favorabilă ocazie pentru aşa ceva. Eu zic c-o să se bucure.

— Alo, Jane! Ne vedem diseară, nu-i aşa?

— Ai o voce cam tulburată, Dusty. A intervenit ceva?

— Mi-e teamă că da, însă îți voi spune când ne întâlnim. S-ar putea s-o facem mai devreme?

— Pe la 6.00 p.m. e bine?

— E perfect. Vin să te iau?

— Da, însă nu din fața sediului. Te aştept la primul colț cum mergi înspre Cartierul Chine-zesc.

— O.K., voi fi punctual.

Timpul până la ora întâlnirii se scurse destul de greu pentru Jane.

Oare ce să însemne asta? se întrebă ea ne-dumerită. M-am îndrăgostit de doctor? Poate că nu acesta este termenul cel mai potrivit, însă nici indiferent nu-mi e. Asta e clar! Şi chiar dacă ar fi aşa, ce mare scofală?! Tipul nu e deloc un om de lepădat. Văzut, plăcut..., iar pe urmă fie ce-o fi... Timpul le va rezolva pe toate.

Când se întâlniră, el îi dărui o petală galbenă de trandafir şi îi sărută obrazul, spunându-i:

— Chiar dacă n-ai să mă crezi, mi-a fost dor de tine!

— Ce faci, încerci să mă seduci?

— Şi dac-ar fi aşa?...

— Te-ai obosi degeaba...

— îmi pare sincer rău!

— Nu trebuie. Te-ai obosi pentru că sunt deja fascinată de tine...

Figura doctorului începu să radieze de feri-cire. Aşteptările şi speranțele sale nu fuseseră zadarnice. Nici prin cap nu-i trecuse că ar putea înregistra un asemenea succes într-un timp atât de scurt. Iar din acest motiv Jane îi plăcea şi mai mult. Era o femeie deschisă şi sinceră, care ştia ce vrea de la viață.

— Unde luăm cina? o întrebă el.

— Dacă ar fi după tine, unde ai vrea?

— Sincer?

— Sincer.

— La mine acasă.

— Să înțeleg că mă inviți în bârlogul tău de celibatar?

— îmi permiți să-ți fac o asemenea propu-nere? Ştii, ne cunoaştem de prea puțin timp...

—... Nu timpul este important, ci profunzimea sentimentelor ce te fac să mă inviți.

— în acest caz, totul e în regulă. Sentimentele mele sunt dintre cele mai adevărate. Deci, vii?

— Cu o singură condiție!

— Care?

— Să mă laşi pe mine să aleg şi să plătesc ceea ce vom lua de mâncare.

— De acord. Dar eu voi alege băutura, în funcție de preferințele tale.

— Şampanie!

— Ce e cu tine? Nu m-ai mai căutat de mult.. Te-am supărat cu ceva?

— Nu e vorba despre asta, Jones, o ştii prea – bine. Pe tine nu mă pot supăra, chiar dacă aş

avea motive serioase.

— Şi-atunci? Nu mai vrei să fim împreună? îmi lipseşti groaznic de mult, să ştii!

— Pacienții noştri sunt în regulă?

— în general, da. însă ar fi unele lucruri ne-plăcute despre care ar trebui să discutăm.

— Ce vrei să spui? S-a întâmplat ceva care să mă îngrijoreze?

— A evadat unul dintre ei. Basil Driver.

— Nu se poate! Cum a fost posibil?

—- încă nu am putut să-mi formez o părere, însă altceva mă îngrijorează. Poliția a intrat pe fir.

— Evadatul le-a cerut protecția?

— Mai rău. întâi s-a dus la presă, din câte bă-nuiesc, în clipele sale de delir, mereu mă ame-nința cu asta.

— Şi ce crezi că e de făcut, Jones?

— Nu ştiu. De aceea, aş vrea să vorbim. Di-seară eşti liber?

— O să fiu. Vii la locul ştiut?

— Desigur. Dar nu mi-ai spus, ție ți-e dor de m;ne?

— Mai întrebi?!

— Am să încerc să fiu o gazdă bună, însă te rog de la început să mă ierți dacă nu voi reuşi pe de-a-ntregul!

— Nu-ți face probleme, Dusty! Ce şampanie ai luat?

— Lanson Black Labei. Două sticle.

— Vrei cumva să mă îmbeți?

— Vreau doar să ne simțim bine, Jane.

— Atunci e în regulă. Dar asta include şi sexul, nu-i aşa?

— Crede-mă, numai tu vei hotărî aşa ceva! I Eu aş fi dispus şi încântat să mă culc cu tine, nu-i vorbă, însă nu te voi forța în nici un fel.

— Nici n-ai putea s-o faci. Doar sunt poli-țistă...

— Uitasem.

— Oricum – vreau să-ți spun încă de la înce-put -, nu mă aştept să fiu cerută în căsătorie, lari dacă te vei dovedi în continuare bărbatul pej care am intuit că-l cunosc, îți voi ceda.

— îmi place şi apreciez faptul că eşti din calei afară de sinceră. Chiar mă şochezi cu sinceritatea ta!

După ce mâncară, Dusty destupă una dintre, sticle şi turnă în cupe.

— Pentru ce bem? îl întrebă Jane.

— Pentru tinerețe, să zicem.

Acidul şampaniei le făcu ochii să lăcrimeze. Zâmbind, el o prinse de ceafă şi îşi apropie buzele de ale ei.

Fără a fi deloc violentă, Jane îl respinse.

— Stai, Dusty. Nu încă. La telefon mi-ai spus că ai aflat ceva important. Despre ce era vorba?

— Uitasem complet, iar tu eşti singura vino-vată pentru amnezia mea trecătoare. Se poate spune că m-ai rupt de realitate.

— Mă bucur că posed o asemenea abilitate pe care nu mi-o cunoşteam. Deci?

— Imediat după ce ți-am trimis prin fax fişa medicală a pacientei Connie Desmond, am în-ceput să caut printre dosarele celorlalți bolnavi de care se îngrijeşte dr. Jones Mc Kay. Ceea ce am constatat – ca să n-o mai lungesc -, pur şi simplu, m-a frapat. Cam un sfert dintre pacienții acestuia n-au nici cea mai mică şansă de a fi recuperați, atâta vreme cât li se aplică tratamen-te cu electroşocuri şi cu tranchilizante puternice.

— Cum adică nu au şanse de a fi recuperați? E posibil ca ei să moară, Dusty?

— Nu chiar, dar nici să ajungă din nou pe propriile picioare, recăpătându-şi discernămân-tul pierdut. .

— înseamnă că situația e mai gravă decât m-am aşteptat. Trebuie să accelerăm investigațiile neapărat. Altfel, cine ştie ce se mai întâmplă... Apropo!

— Ce idee ți-a venit?

— Nu e chiar o idee. Vreau să te mai întreb ceva. De ce l-ai ajutat pe Basil Driver cât timp era internat?

— N-am făcut-o cu cine ştie ce intenție, ți-am mai spus. Am crezut că tratamentul ce i se apli-ca era prea puternic şi i-am redus doza de medicamente. Dar ar mai fi ceva. Dr. Mc Kay este cel care a dispus renunțarea la electroşocuri, nu eu. Eu nici n-aş fi putut.

— îți aminteşti în ce moment s-a produs asta?

— Cum adică în ce moment?

— în ce stare se afla Basil înainte de a nu mai fi... curentat?

— Era o legumă. Nu mai răspundea la nici oj întrebare, iar reflexele lui erau foarte mult diminuate. După sistarea electroşocurilor, reflexele şi-au mai revenit, dar nu şi vorbirea ori capacitatea lui de înțelegere.

— Bun. Mi-ai spus ceea ce voiam să aflu.r Acum, hai să ne scoatem din minte toate polițiile si ospiciile din lume şi să ne gândim numai la noi doi!

— Bucurqs!

Jane se ridică de la locul ei, se întoarse cu spatele şi, ridicându-şi părul de pe ceafă, îl rugă:

— Eşti bun să-mi deschei nasturii bluzei?

O provocare mai directă nici că se putea, astfel încât Dusty făcu ce i se ceruse, apoi îi cuprinse talia şi îi sărută umerii.

Lăsându-şi capul pe spate, Jane îşi desprinse centura şi trase de fermoarul fustei, lăsând-o să alunece de pe ea. Pe urmă făcu un pas, fiind urmată de doctor, care îşi lipise pieptul de spatele ei. Când ridică mâinile, Dusty înțelese ce aştepta de la el. îi scoase bluza şi o depuse pe spătarul unui fotoliu, apoi îi cuprinse sânii în palme şi o întrebă la ureche:

— Pot să-ți deschei şi sutienul? Ea nu-i răspunse, răsucindu-se cu 180 de grade şi privindu-l țintă în ochi, în vreme ce îi descheia nasturii de la cămaşă. Părea îndemâ-natică, însă sufletul ei era stăpânit de emoție. De multişor nu mai făcuse aşa ceva.

— Eşti adorabilă! zise doctorul şi o sărută pentru prima oară, lipindu-se de ea.

Dar Jane se depărta, desfăcându-i cureaua, în scurt timp, după umflătura ce se profila în sli-pul lui, putu să constate că era dorită cu ade-vărat.

— Te'vreau, Dusty! Sper că ai şi tu vreun pat pe-aici...

în loc de răspuns, el o ridică în brațe cu uşu-rință, în ciuda faptului că nu era un tip musculos, şi o duse în dormitor. Acolo o depuse uşurel pe pat, îi scoase sutienul şi îşi cufundă fața în pieptul ei bine format.

— Şi eu te vreau, draga mea! Eşti cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat în ultimii ani.

Apoi mâinile începură să-i coboare spre talia ei, îi mângâiară abdomenul, ca în cele din urmă să-i maseze fesele. Jane îşi scoase singură bikini şi, rămasă goa--goluță, îi oferi cu naturalețe acel triunghi al itației.

Dusty prinse a-i acoperi trupul cu sărutării fierbinți, insistând în jurul sfârcurilor întărite, ca mai apoi să se oprească între pulpele ei.

Ea se înfiora de plăcere când îi simți limba' umedă, însă nu mai fu în stare să reziste tenta-ției de a se lăsa luată în acel mod. De aceea, îi prinse capul şi i-l trase spre ea, sufocându-l cuj un sărut pătimaş.

Cu mâini tremurătoare, emoționată peste măsură, polițista îi eliberă membrul erect din strân-; soarea slipului şi i-l mângâie, pofticioasă. Zâmbi.j Era încântată. Trebuia să-l aibă neapărat, fără^ nici o prejudecată.

— la-mă, Dusty! zise ea, însoțindu-şi vorbelej de mişcări semnificative.

în acel moment, furtuna se dezlănțui. El o: pătrunse adânc încă de prima dată, însă fără grabă.

Jane era atât de udă, încât penetrarea nu în-tâmpină nici o piedică. îşi încolăci picioarele pe spatele lui şi se cambra, ridicându-şi bazinul de pe cearşaf.

Puțin săltat deasupra ei, bărbatul îşi începu călătoria, pulsând din tot corpul. Cu răsuflarea întretăiată de emoția actului aflat în plină deru-lare, acționa ritmic şi metodic. O venă i se umflase la gât din pricina efortului depus şi asta o umplu de încântare pe polițistă. Era ținută şi trasă de umeri cu ambele mâini, lucru care o avantaja. Astfel, depunea eforturi fizice mai reduse, putân-du-se concentra asupra penetrărilor lui profunde. *

La un moment dat, dădu ochii peste cap, însă strânse pleoapele pentru ca el să nu-şi dea seama că avea orgasm. Totuşi, tremurul ei o trăda. La fel şi mişcările abdomenului, care deveniseră mai dezlânate ca până atunci.

îşi desprinse picioarele de pe spatele lui şi îşi aşează tălpile pe cearşaf, îndoind uşor genunchii. El se folosi de limbă şi de buze pentru a-i excita şi mai mult sfârcurile vineții, după care îşi strecură o mână sub fesele ei. Călătoria avea să continue pentru o bună bucată de timp.

Lac de transpirație, Dusty se postă în ge-nunchi, rămânând între picioarele ei, şi o ridică.

Ea îi primi sărutul cu încântare, însă nu încetă să avanseze spre el şi să se retragă într-un ritm alert, care prevestea un nou orgasm.

Şi el era destul de aproape. O prinse cu am-bele mâini de talie, ca apoi să o apuce de fese şi să înceapă a i le frământa.

— Come on, sweety!

Se mişcau amândoi în acelaşi ritm, iar limbile lor se întâlneau necontenit. Roşu la față din pricina efortului, Dusty o strângea din ce în ce mai puternic de fese, făcând-o să se izbească de el la intervale foarte scurte.

Cuplul gemea la unison, iar cele două inimi băteau ca nebunele.

Când Jane se simți inundată de valuri de fericire, trupul i se încorda de la sine, după care se destinse, însoțit de un suspin prelung.

— lisuse, cât de minunat poate fi cu tine!

— Hello, Jones! Poftim, intră! Nu mai fi atât de abătut şi povesteşte-mi încă o dată întreaga istorie!

Doctorul se făcu comod, rămânând numai în cămaşă şi pantaloni, după care se cufundă în canapeaua moale din living-room. Fu servit cu un pahar de whisky Highland Barrister şi repetă povestirea, de astă dată cu toate amănuntele pe re şi le putu aminti.

— îți spun, Frank, detectivii ăia sunt tare ne-suferiți, în special scorpia de femeie, care are un fel foarte ciudat şi, în acelaşi timp, ironic de a mă privi. îmi vine s-o iau la palme, nu alta!

— în concluzie, poliția e foarte interesată de pacienții noştri, nu-i aşa?

— Exact. Şi asta mă îngrozeşte.

— Dar nu au nimic împotriva ta. Cu ce te-ar putea prinde?

— Eu ştiu?! La o investigație mai amănunțită, nu cred că diagnosticurile şi mențiunile mele privind evoluția bolilor, înscrise în foile de obser-vație, vor rămâne în picioare. Mi-e teamă să nu aducă cine ştie ce specialişti psihiatri din altă parte, care să mă dea în vileag.

— Pentru asta au nevoie de un ordin judecătoresc.

— Ajunge şi o simplă dispoziție a unui procuror oarecare. M-am interesat.

— Atunci chiar că nu-i în regulă. Dar lasă, că o să trecem noi şi peste asta!

— Să fie cum spui tu. Dar de ce nu vii lângă mine, pe canapea? Mi-ai lipsit atât de mult!

Frank Desmond dădu curs invitației prietenului lui şi se aşează alături, punându-i acestuia o mână pe umăr.

— Liniştește-te, Jones! Ai să vezi că totul va fi bine. Acum e foarte important să nune pier-dem cu firea, adăugă judecătorul, mângâind obrazul amicului său.

Din ce în ce mai încrezător în aceste cuvinte menite să-l încurajeze, Mc Kay îşi aşează mâna pe piciorul gazdei sale, mai sorbi o gură din pa-har, după care începu să-i facă un masaj lejer.

Când ajunse cu mâna în zona organelor lui sexuale şi simți că în palmă i se întăreşte ceva, întrebă, cu oarecare teamă în glas:

— Ai vrea să faci dragoste cu mine? Te do-resc atât de mult!

— Cum să nu vreau! Să ne bem paharele şi apoi mergem în dormitor, bine?

în semn de recunoştință, Jones se întoarse spre Frank şi îl sărută apăsat pe gură.

— Am să fac tot ce-mi ceri tu, dragul meu. Absolut totul, fii sigur de asta!

în dimineața zilei următoare, Jane şi Eric descinseră din nou la ospiciul L.A. Faith pentru a-l încolți pe directorul Mc Kay.

Căpitanul Corky West fusese de acord să se interneze sub acoperire, însă abia a doua zi, deoarece analizele nu erau încă gata. De aran-jamentele necesare transferului se ocupase Larry Tillman în persoană.

— Ne pare rău că am venit neanunțați, însă altă soluție n-am avut, din pricina unor urgențe neprevăzute, zise Eric în momentul în care in-trară în biroul directorului.

Acesta era vizibil deranjat de prezența celor doi şi se juca nervos cu un stilou.

— Cu ce v-aş putea fi de folos?

— Avem unele bănuieli care ar fi bine să fie clarificate. De aceea ne aflăm aici.

— Dacă nu durează prea mult, sunt gata să vă ascult cu toată atenția.

— Ni se pare extrem de ciudat faptul că – reluă Jane -, dintre toți pacienții-dumneavoas-

' tră pe care îi tratați cu electroşocuri, nici unul nu şi-a mai revenit. Aveți o explicație pentru asta?

— Stadiul bolii lor este extrem de avansat, iar psihiatria e o ştiință destul de exactă, care nu prea are tangențe cu minunile sau vrăjitoria, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Dar cum se face că toți pacienții incurabili, ca să zic aşa, sunt tratați numai de dumnea-voastră? fu rândul detectivului să-l întrebe.

— Se pare că sunt cel mai bun specialist din ospiciu, răspunse Mc Kay cu falsă modestie în glas. E normal să mă ocup de cazurile cele mai dificile.

— Totuşi, la un moment dat, pe pacientul ca-re, ulterior, a ajuns să evadeze nu l-ați mai conectat la curentul electric, îl întrerupse Jane. De ce ați procedat astfel?

— Pentru că ajunsese într-un stadiu în care nici măcar electroşocurile nu-l mai puteau ajuta, Cel puțin asta a fost părerea mea de atunci. Ve-deți dumneavoastră, schizofrenicii sunt specia-lişti în arta disimulării, iar eu m-am lăsat înşelat. Dar vă asigur că aşa ceva nu se va repeta în viitor.

— Poate că nici nu veți mai avea această ocazie, spuse Jane evaziv.

— La ce vă referiți? întrebă crispat psihiatrul, părând că-şi pierde cumpătul.

— La nimic în mod special...

— Ştiți, eu nu sunt obligat să răspund între-bărilor poliției în lipsa unui avocat şi nici să su-port insinuările dumneavoastră. Aşa că ar fi mai bine să plecați!

— Desigur, zise Eric, ridicându-se în picioare, pregătit să-i tragă doctorului câteva scatoalce.

Dar cum Jane nu-i dădu nici un semnal încu-rajator în acest sens, renunță.

— Bine, plecăm, continuă polițista. Ne ducem direct la procurorul de servjciu ca să facem rost de un mandat.

— Pentru ce? se impacientă dr. Mc Kay. Doar am fost. cooperant cu dumneavoastră de la început, trebuie să recunoaşteți!

— Pardon! Se impune o precizare: numai la început. Ne ducem la procuror, ca el să dispună investigarea pacienților de care vă îngrijiți de către câteva somități în domeniul psihiatriei.

Directorul se îngălbeni la față ca lămâia, iar cuvintele pe care ăr fi vrut să le mai rostească îi rămaseră în gât.

Oamenii ăştia sunt decişi să mă nenoroceas-că! se gânc-i el. Şi toate astea doar pentru că a evadat nebunul acela din ospiciu. Ce soartă in-gratã mi-a rezervat destinul! Trebuie să iau măsuri cât mai repede posibil. Dar ce să fac? Nu-i pot ucide pe toți, doar nu sunt un criminal. Driver ar putea fi contracarat destul de uşor dacă ar fi singurul pacient care mă blamează. Nici cu Connie Desmond nu cred că voi avea probleme, în caz că şi-ar mai reveni. Dar ce fac cu ceilalți trei? Aceştia au o constituție fizică destul de robustă, iar psihicul lor nu dă semne că ar ceda prea curând. Dacă aş avea măcar două-trei luni la dispoziție, aş putea trece la aplicarea unui tratament mai intensiv, dar aşa...

— Atunci nu ne rămâne decât să vă părăsim până la proxima ocazie, zise Jane, întorcându i spatele cu ostentație. La revedere, domnule Mc Kay. Şi nu ne uitați!

Directorul – din cale-afară de tulburat – nu îi mai conduse, aşa că detectivii o luară hai-hui pe coridoare, doar-doar or mai descoperi ceva care să le fie de folos. în fața unui salon, dădură nas în nas cu dr. Foster.

— Tu, aici! exclamă acesta când o văzu pe proaspăta lui iubită. Mă scuzați! Bună ziua, domnule Black! Ce vânt v-aduce?

— Am stat de vorbă cu directorul ospiciului şi nu părea deloc încântat de vizita noastră.

— înțeleg. V-a spus ceva interesant?

— Şi da şi nu, răspunse Jane. Dusty, cine îl asistă pe Mc Kay atunci când îşi „tratează" pacienții cu electroşocuri?

— în mod normal, eu ar tfebui să fiu acela. Dar directorul a spus că o asistentă i-ar fi de ajuns şi, cum eu n-am insistat, lucrurile au ră-mas aşa. Dar de ce mă întrebi, Jane?

— Văd că voi vă cunoaşteți foarte bine, interveni Eric. Iar eu sunt ultimul care află acest lucru. Frumos din partea ta, partenero!

— E o poveste ceva mai lungă. Am să ți-o spun mai târziu.

— Lungă, desigur, ca toate poveştile cu aro-mă de 1001 de nopți. Bănuiam asta...

— Mă gândeam că, începând de astăzi, ai putea să o înlocuieşti pe asistenta aceea.

— N-ar fi prea greu. Şi ce să fac?

— Să reduci treptat intensitatea curentului celor ce sunt tratați cu electroşocuri. Mă refer în special la Connie Desmond, desigur. Poți face asta pentru noi?

— Nu e mare lucru. Totuşi, dacă intervine ceva, am să vă dau de ştire. Doar am acceptat să colaborez cu voi, nu-i aşa?

— Eşti tare drăguț, Dusty. Ar mai fi ceva.

— Anume?

— De mâine vei avea un nou pacient, pe nume Corky West. Va lucra sub acoperire. E şeful nostru direct. Ai grijă de el ca de ochii din cap, bine?

— Dumnezeule, dar asta e o treabă al naibii de serioasă, nu-i âşa?

— Ai crezut că ne jucăm? Bineînțeles că e serioasă. Vezi unde-l va repartiza directorul! Dacă-I ia el, cu atât mai bine. Dacă ți-l dă ție, nu insista. Şi, în plus, ajută-l cu orice ți-ar cere! E un profesionist, nu uita asta!

— în regulă, Jane, nu-ți face griji! Mă voi descurca, te asigur!

— Ciao! Ne mai conversăm la telefon. Vezi că al directorului este pus sub observație din ordinul procurorului general al statului California. Dar informația asta e numai pentru urechile tale. Pe curând!

— Vă salut, domnule detectiv!

In drum spre sediul Diviziei „Cazuri Speciale", Jane primi un telefon la care se aştepta, dar pe care nu şi-l dorea.

— Cum merge ancheta, draga mea? se auzi vocea lui Peter Golblum de la celălalt capăt al firului invizibil.

— Destul de bine, însă nu prea repede, răs-punse Jane fără nici un chef. Tu ai noutăți?

— în afară de faptul că încă țin la tine şi blestem ziua îh care te-am tras pe sfoară? Nici una.

— Lasă şmecheriile, că nu mai prind la mine!

— Jane, îți jur pe ce am mai sfânt că sunt sincer! Ce să fac ca să mă poți crede?

— Să te naşti a doua oară.

— Dacă aş putea, aş face-o fără să preget. Dar te rog să-mi dai o şansă de a mă reabilita în ochii tăi!

— Fii mai explicit!

întâlneşte-te cu mine în seara asta!

— Cred că glumeşti, amice!

— Nicidecum.

— Atunci înseamnă că vorbeşti prostii. Ori ți-a luat-o mintea cu sorcova. Te dau pe mâna lui Mc Kay, de la ospiciu!

— Deci, nu-mi acorzi nici o şansă..., făcu Peter pe debusolatul.

Nu-i nimic, voi încerca şi altădată, îşi zise el. Black m-a prevenit că n-o să-mi fie uşor. E a naibii de încăpățânată!

— Nu încă. Poate în mileniul următor. Şi, da-că nu ai să-mi spui nimic demn de luat în seamă, eu te las!

— Bine, Jane, cum vrei tu. îți doresc o seară plăcută!

— Chiar acum am primit prin e-mail ultima convorbire a directorului ospiciului cu o persoa-nă încă necunoscută, le zise detectivilor sergentul Mann, când aceştia intrară în biroul diviziei.

— Şi?

— Vreți să vedeți textul?

— Ce întrebare mai e şi asta, Steve? se răţoi Eric la el. Bineînțeles că vrem!

Sergentul tastă câteva coduri, după care apăsă „enter" şi zise:

— Poftim!

Detectivii citiră în linişte, fiecare pentru el:

— Eu sunt. lartă-mă că te sun la birou!

— Spune, s-a întâmplat ceva? Nu cred că mă deranjezi degeaba!

— Au fost din nou aici. M-au descusut pe toate părțile, ba chiar m-au şi amenințat.

— Calmează-te, Jones, şi povesteşte-mi de-spre ce este vorba!

— Vor să facă exact lucrul de care mă temeam cel mai mult.

— Adică?

— Să aducă o echipă de specialişti care să-mi consulte pacienții.

— Serios?

— Crezi că de glume am eu chef acum?

— Scuză-mă! Spune mai departe!

— Sunt disperat! Dacă voi fi dat în vileag, mă aleg cu ani grei de puşcărie.

— Tu vorbeşti? Dar eu ce să mai zic?

— Ce e de făcut?

— Ai mare grijă de Connie! Ea este cea mai importantă piesă de pe întreaga tablă de şah. Cu restul pacienților ne descurcăm noi, însă Connie ştie prea multe. Şi ceea ce ştie trebuie să rămână în mintea ei, înțelegi? Nimeni nu trebuie să afle adevărul, altfel m-am dus pe copcă!

— înțeleg, dragul meu, dar nu ştiu ce-aş pu-tea face pentru a te proteja!

— Dă curentul mai tare începând chiar de astăzi. Dar fă în aşa fel încât să nu-i pui viața în pericol! Ar fi o tragedie ireparabilă.

— Am să încerc, însă trebuie să te informez că orice reducere sau intensificare bruscă a intensității electroşocurilor îi poate fi fatală. Poa-te fi de ajuns şi o singură şedință sau două.

— Am încredere în tine, Jones, şi trebuie să ne asumăm acest risc! Vei găsi tu soluția cea mai bună. Acum trebuie să plec. Fii calm şi fă ce ți-'am spus! Ai să vezi că totul va fi O.K.

— Ne vedem diseară?..."

Legătura fusese întreruptă în acel moment. . — Ei, ce părere aveți? îi întrebă sergentul cu un aer de superioritate pe chip.

— Cool! exclamă Jane. l-am înfundat.

— Pe cine? se interesă Eric.

— Pe Moş Crăciun! Cum pe cine? Pe Des-mond şi pe Mc Kay.

— Prenumele Jones poate aparține directorului ospiciului, dar eu n-am auzit un alt nume. Nici măcar un diminutiv. Tu, Steve?

— Nici eu. Jane, partenerul tău are dreptate. Nu cred că vreun judecător ar admite o aseme-nea probă la proces. Nu şi-a declinat identitatea şi nici nu a răspuns la vreun nume. Ar putea fi oricine. John Doe, spre exemplu.

— Dar noi ştim cine e!

— Nu e suficient, din păcate...

Telefonul sună, iar Melanie o strigă pe Jane.

— E doctorul acela de la ospiciu. Pe dumneavoastră vă caută.

— Eu sunt, Dusty. Ai deja noutăți?

— Am aranjat în privința electroşocurilor şi a administrării tranchilizantelor. Mi s-a părut chiar că Mc Kay se bucură de oferta mea de a-l ajuta.

— Normal. Aşa va putea susține, în fața unei eventuale comisii de psihiatri, că nu numai el a aplicat respectivele tratamente, ci şi tu.

— Tocmai am terminat procedura aplicată pacienților Connie Desmond şi Webster Brad-ford. Directorul mi-a sugerat – argumentându-şi părerea din punct de vedere ştiințific – să intensific intensitatea electroşocurilor aplicate.

— Şi tu ce-ai făcut?

— l-am dat dreptate, însă le-am diminuat, aşa cum ne-am înțeles. De asemenea, le-am înjumătățit pacienților doza de tranchilizante.

— Nu le puteai reduce de tot?

— Imposibil. Aşa ceva poate duce la decesul subiecților. Dar vreau să-ți mai spun ceva. Doamna Desmond e dusă bine de tot. Nu cred că va mai rezista multă vreme.

— Ar fi o adevărată tragedie ca ea să moară. Intuiția mea feminină îmi spune că ne poate lămuri în privința tuturor misterelor ce planează asupra judecătorului.

— Am să fac tot ce-mi stă în putință ca s-o țin în viață. Te las acum. Poate ne vedem diseară?

— Vorbim mai târziu, bine?

— în regulă, te sărut!

— Ce e? o întrebă Eric când Jane ajunse din nou la biroul ei.

— Dusty zice că a micşorat dozele tratamen-telor a doi pacienți, dar nu crede că soția lui Des-mond va mai rezista multă vreme. E extrem de slăbită.

— Asta înseamnă că trebuie să ne grăbim şi mai mult. Numai aşa criminalul de bărbatu-său nu va rămâne nepedepsit.

— Ai dreptate!

— Detectivii Heron şi Black sunt chemați în biroul directorului Tillman, anunță Melanie cu o voce radiofonică.

— Acum?

— Da, domnule!

— Steve, vino şi tu cu noi!

— Ce rost are? Doar nu m-a chemat şi pe mine.

— Hai, ca să fim mai mulți!

— N-am fost niciodată la el, se codi sergentul în continuare.

— Iar eu merg pentru a treia oară în atâția ani, replică Eric. Dacă e să te liniştesc, află că şeful cel mare țipă foarte rar la subalterni. Aşa că nu e nevoie să-ți faci griji!

Larry Tillman nu numai că nu țipă la ei, dar le oferi şi câte o cafea, iar pe detectiv îl invită să-şi aprindă țigareta Camei pe care o răsucea nervos între degete.

— Spuneți-mi, pentru început, ce-ați mai aflat! West se plânge din nou că nu l-ați mai sunat de o... săptămână.

Detectivii arborară zâmbete nevinovate, iar Jane începu să-i relateze ultimele noutăți. Când termină, Tillman se arătă destul de mulțumit.

— Interesant. Dar cred că încă nu e cazul să convocam echipa aceea de specialişti. Poate mai încolo. Să vedem mai întâi ce va face West în ospiciu. Mâine dimineață se transferă la L.A. Faith.

— Dr. Dusty Foster îi va acorda tot sprijinul necesar, zise Jane. Aşa s-a angajat, iar eu îl cred.

— Şi eu, întări Eric spusele partenerei lui. Pare un tip de treabă, din câte mi-am putut da seama. Numai să nu-şi dea în petic şi să forțeze lucrurile! Ştiți, şefu' n-a mai fost de mult pe teren, îşi justifică temerile detectivul.

— Eu am multă încredere în el, afirmă direc-torul.

— Şi eu! sări Steve, ca să spună ceva. Doar el e cel ce împarte primele, în rarele ocazii în care acestea apar la orizont.

Toți patru izbucniră în râs şi se priviră unii pe alții cu bunăvoință. Câteva clipe de destindere n-aveau la ce să le strice.

— Eu n-am ce să vă mai spun. Voi?

— Nimic, domnule director, răspunse detectivul. Vom aştepta să vedem cum evoluează lucrurile. Deocamdată, nu cred că e cazul să intervenim în forță.

— Ați aflat unde locuieşte martorul Basil Dri-ver?

— Ştiu eu, zise Steve, umflându-şi pieptul. Şi adresa n-o am de la el.

— E mai bine aşa. Să nu-l speriem mai mult decât este. Apropo, viceprimarul Highsmith mă asaltează zilnic cu telefoanele. Vrea să afle amănunte în legătură cu acuzațiile presei la adresa judecătorului Frank Desmond, iar eu n-am nici cea mai mică intenție să i le furnizez.

*

înserarea o găsi pe Jane din nou în brațele proaspătului şi înflăcăratului ei amant. Polițista se simțea alarmant de bine cu el, dar acest lucru n-o împiedica să se întrebe:

Oare el să fie alesul inimii mele? Pentru el să sacrific meseria pe care mi-am ales-o, ca să-i fac copii? A venit vremea? Poate că nu, însă mă simt atât de fericită când suntem împreună, încât nu-mi mai pasă de absolut nimic. -

— Jane! o strigă Dusty din baie. Vii şi tu sub duş?

Ca un automat, ea începu să-şi scoată hai-nele, înainte de a se hotărî dacă voia sau nu să răspundă invitației. Când realiză că este în pie-lea goală, era prea târziu ca să mai dea înapoi. Nu voia să se îmbete cu apă rece, dar nici să se mintă singură. îl dorea pe acel bărbat şi, în acea clipă, nimic altceva nu mai conta. Era ultimul a-devăr-adevărat de pe întreaga suprafață a globului pământesc!

— Da, Dusty. lată-mă!

Ochii lui o cercetară pofticioşi. Dar, în acelaşi timp, -se putea vedea de la o poştă că doctorul avea privirea unui îndrăgostit lulea.

Simțindu-se dorită, Jane îşi spuse că a venit vremea recunoştinței. Avea de gând să-î dea ceea ce i se cuvenea în schimbul frumoaselor sentimente pe care le nutrea pentru ea. Iar acestea îi răscoleau întreaga ființă, ajutând-o să nu se mai gândească la ziua de mâine şi sa se piardă în brațele lui puternice. Ceea ce şi făcu...

Apa ce se prăvălea asupra lor o înnebunea încă şi mai tare. îl sărută. îi dezmieră părul. îl îmbrățişa, lipindu-şi pieptul de el. îl iubea...

El o prinse în brațe, strângând-o cu forță, de parcă ar fi vrut ca amândoi să devină o singură ființă.

Un glas interior începu s-o obsedeze.

Aşa ceva nu se poate! se trezi Jane gândind. E aici şi, totuşi, e departe. îl vreau şi, totuşi, ar trebui să scap de el. Sunt a lui, dar parcă aş vrea să fug...

Sărutarea medicului îi tăie respirația.

Nu vreau să mă sufoc! se împotrivi polițista propriilor porniri. Nu vreau să mă sufoc! repetă Jane în gând. Aşa ceva nu se poate!

Simți cum ceva o împunge mai jos de buric şi începu să zâmbească la gândul că, în ciuda tuturor resentimentelor şi reținerilor ei, îl dorea pe bărbatul cu al cărui miros se desfăta acum. Şi trebuia neapărat să-l aibă, chiar dacă planeta ar fi explodat ohiar în clipa aceea.

— Stai, Dusty! îi zise şi îi luă membrul în mână, strângându-l de câteva ori cu blândețe. Astăzi e ziua mea. Eu voi conduce... iubirea.

Apoi îngenunche şi prinse a-i alinta „bogății-le". Buzele ei erau fierbinți de dragoste, iar el simțea asta din plin. îi aduna, recunoscător, mângâieri în creştet şi, în acelaşi timp, se străduia să nu facă vreo mişcare necontrolată.

— Te vreau, Jane! Te vreau, frumoasa mea Jane!

O prinse de subsuori şi o ridică. Apoi o sărută cu patimă, ca pe un odor.

Ea se smulse din îmbrățişare, îi puse un de-get pe buze şi îi şopti:

— Taci, Dusty! Acum eu sunt cea care vor-beşte. Prin fapte. Tu să nu faci nimic. Tot ce-ți cer e să stai nemişcat. De rest am să mă ocup eu.

Apoi, văzând că s-a făcut pe deplin înțeleasă, se întoarse cu spatele la el, îşi puse un picior pe marginea căzii, se aplecă şi îl pătrunse, ajutân-du-se cu mâinile. Ce dulce penetrare!

închise ochii şi prinse a se mişca ritmic, cu încetinitorul, înainte şi înapoi.

— lisuse, ai să mă ucizi! bolborosi bărbatul emoționat, însă rămase inert ca o statuie, aşa cum i se ceruse.

Jane era copleşită de membrul ce îi provoca atât de mult bine, însă n-avea de gând să ce-deze. Ar fi dus plăcerea până la paroxism dacă ar fi putut. Şi trebuia să poată. Era hotărâtă să poată...

Dr. Mc Kay ridică telefonul şi-i ceru centra-listei:

— Trimite-I pe dr. Foster la mine, în cabinetul de consultații. Am un pacient pentru el.

Căpitanul începu să se uite pe pereți, apoi pe fereastră, gândindu-se cum ar fi mai bine să procedeze pentru a intra în pielea personajului pe care-l interpreta.

— Mi-e sete! zise el la un moment dat, ca să se vadă că putea vorbi.

Directorul îi turnă apă într-un pahar de plastic, i-l întinse şi îl întrebă:

— Aveți de mult probleme cu sănătatea?

— Nu foarte de mult. Mă cam supără un picior şi câteodată stomacul, însă în rest mă simt excelent. O să-mi dați drumul acasă cât de curând, nu-i aşa?

— Foarte curând. Veți fi supus doar unor investigații de rutină. Nu vă vom face nici un rău.

— Atunci e bine, deoarece nu pot dormi în pat străin. Acasă mă simt cel mai bine.

— Bună dimineața! salută dr. Foster, care tocmai îşi făcuse apariția. Despre ce este vor-ba?

— Avem aici un pacient de care aş vrea să te ocupi dumneata. E nonviolent şi nu-ți va crea probleme.

— Desigur. Credeți că trebuie izolat sau îl pun într-un salon cu mai multe paturi?

— Din câte am văzut din fişa dumnealui, ar fi mai bine să aibă companie.

Dr. Foster luă dosarul întins de şeful său şi se pregăti de plecare.

— De noi mai aveți nevoie? întrebară infir-mierii.

— Nu, asta e tot. Poftiți cu mine, domnule West! Vom face o scurtă plimbare prin spital ca să vă acomodați cu ambianța. Sper că nu vă deranjează!

— Nici vorbă, nici vorbă! Unde ziceați că mergem, doc?

— Prin spital...

— ... Ah, da! La o scurtă plimbare.

*

— Bună, Mira! Sunt eu, Eric.

— Ticălosule! De ce nu m-ai mai sunat?

— Am avut unele probleme de serviciu al naibii de complicate. Poate vrei să ne vedem di-seară?

—- Mai bine mi-ai spune adevăratul motiv pentru care mă cauți. Dă-i drumul! De ce mai ai nevoie?

— Aş vrea nişte copii xerox după toate dosa-rele pacienților de care se îngrijeşte dr. Mc Kay. Crezi că e posibil?

— Nu cred. Sunt prea mulți. Mi-ar lua o săptămână întreagă.

— N-am atâta timp. Atunci măcar ale celor care sunt supuşi tratamentului cu electroşocuri. Asta se poate?

— Mult mai uşor. Când îți trebuie? .

— Ieri...

— Am înțeles. Voi vedea ce pot să fac.

— Spune-mi, Mira, ai cunoştință de vreun deces petrecut la ospiciu în ultima vreme?

— De când am venit eu aici, doar un bătrânel senil s-a dus pe lumea cealaltă. Avea vârsta de 82 de ani.

— Mulțumesc! Să ştii că invitația mea rămâne valabilă. Nu sunt chiar atât de ticălos cum mă crezi tu.

— Asta mă bucură. Vino să mă iei de la slujbă pe la ora 8.00 p.m.

— Atât de târziu?

— Da, ca să am timp să-ți procur ce mi-ai ce-rut. Voi lucra peste program pentru tine.

— Eşti o ființă extraordinară!

— Atunci e în regulă, Eric. Să nu intri în curte! Parchează undeva prin apropiere ca să îți văd maşina. Un Ford Scorpio de culoare roşie parcă aveai, nu?

— Exact. Ne vedem la 8.00. Te sărut! Detectivul puse receptorul în furcă, satisfăcut

de convorbirea purtată cu frumoasa lui amantă. Apoi se întoarse spre dr. Butch Harrison, căruia îi zise:

— S-a aranjat. Mâine dimineață vei avea toate dosarele celor aflați în îngrijirea directorului.

— Cei care sunt electrocutați, am auzit. Dar să nu te aştepți că voi descoperi mare lucru din nişte hârțoage. Nu e genul meu.

— Lasă, că mai vedem noi. Până la urmă o să reuşim, fii convins! Doar ți-am spus că l-am infiltrat pe căpitan printre bolnavi.

— Da, mi-ai spus. l-ați făcut-o! Cred că n-o să v-o ierte prea curând.

— Dar nu noi i-am cerut să lucreze sub aco-perire, ci Larry Tillman.

— La sugestia.voastră. Ce, crezi că West nu-şi va da seama? Doar nu e dobitoc...

Asistenta Mira Drenin se îndrepta spre com-partimentul financiar al ospiciului, când dădu nas în nas cu dr. Foster şi cu noul său pacient.

— Vino, vreau să-ți vorbesc! îi zise psihiatrul, luând-o de braț. Să mergem la tine în birou!

— Desigur, poftiți! se dădu ea la o parte după ce le deschise uşa.

— Mira, dumnealui este pacientul meu. Căpitanul de poliție Corky West, şeful direct al detectivilor Heron şi Black. Va sta la noi o vreme pentru a încerca să afle ce se întâmplă aici. Dumneaei e asistenta şefă Mira Drenin.

— Mă bucur să vă cunosc! se entuziasma roşcata, întinzându-i grațioasă mâna. Domnul Black mi-a povestit multe despre dumneavoas-tră.

— îmi închipui cam în ce termeni, mormăi căpitanul, adăugând: ați mai vorbit cu el în ulti-ma vreme?

— Chiar adineauri. Mi-a cerut copii după fişele medicale ale pacienților ce sunt tratați cu elec-troşocuri. I le voi procura până diseară, când va veni să mă ia.

— Perfect. Poate că legistul şi criminalistul nostru va descoperi ceva în ele. Dacă este ne-voie, pot apela la serviciile dumneavoastră, nu-i aşa?

— Fireşte, domnule căpitan!

— Domnule West, vrei să spui! Aveți grijă cum mă chemați, ca să nu ne dăm de gol! Şi ar mai fi ceva, doctore! Nu vreau neapărat să mi se

administreze cine ştie ce droguri, care să mă pună în imposibilitatea de a mă ține pe picioare.

— Nu va fi nici o problemă! Aspirina vă face rău?

— Dimpotrivă. Cardiologul meu chiar mi-a recomandat trei pe zi.

— Altceva mai luați?

— Da, Panangin şi câte un Distonocalm din când în când.

— Perfect, doar asta veți primi. Mi-am notat, mai zise dr. Foster, punându-şi carnețelul pe care mâzgălise ceva la loc în buzunar. Acum putem merge să vă arăt salonul în care veți sta împreună cu alți doi pacienți, destul de simpatici şi foarte paşnici.

— Să mergem!

— Steve, mâine fac rost şi de celelalte dosare medicale, îşi informă Eric colegul.

— l-ai spus şi lui Butch?

— Eram la el când am aranjat totul. Tu ce-ai mai făcut?

— Tocmai am aflat cu cine a vorbit dr. Jones Mc Kay la telefon. Ştii, convorbirea pe care ați citit-o de pe Internet.

— Ah, da! Cu cine?

— Cu judecătorul Frank Desmond, desigur. Acesta se afla la birou, probabil între două şe-dințe de judecată.

— Ai o hârtie oficială în acest sens?

— Da, de la compania de telefoane. Au fost extrem de amabili cu mine, dar numai după ce le-am trimis prin fax ordinul de supraveghere a telefonului lui Mc Kay, semnat de procurorul general al statului California.

— înseamnă că, în sfârşit, avem o probă de nezdruncinat la dosar. Curând vor veni şi altele. Apropo, ai o bere de la mine pentru asta!

— Să-mi trăieşti, împărate!

— Cum vă mai simțiți, domnule West?

— Destul de bine, mulțumesc! Doar nu sunt internat decât de o oră şi ceva.

Dr. Foster se aşează pe patul „bolnavului" şi îşi coborî vocea pentru a nu fi auzit de ceilalți pacienți din salon.

— Doamna Desmond nu se simte bine deloc. Mi-e teamă că nu mai are mult de trăit.

— Din cauza reducerii intensității electroşocu-rilor şi dozei de tranchilizante? Atunci reveniți la tratamentul inițial.

— Nu asta e cauza. Pur şi simplu, organismul ei nu mai poate rezista. E prea slăbită, atât fizic, cât şi psihic. N-ar fi exclus s-o pierdem cât de curând.

— Ar trebui ca soțul ei să fie anunțat, nu-i aşa?

— Ba da, însă am vrut să mă consult cu dumneavoastră mai întâi.

— Aş putea s-o văd?

— Fireşte, veniți cu mine!

Căpitanul îşi încălță papucii de spital, îşi puse un halat pe el şi îl urmă pe psihiatru spre saloanele din dreapta ale coridorului secției de schizofrenici.

Cu privirea ațintită în tavan, Connie Desmond nu schiță nici un gest în clipa în care cei doi intrară. Bărbații se opriră la capătul patului, iar doctorul zise:

— Vedeți, se află în stare de inconştiență, Tocmai a fost adusă de la tratament.

în acel moment, femeia îi privi cu ochi tulburi, depunând eforturi vizibile pentru a-i recunoaşte pe vizitatori. Apoi începu să vorbească slab:

— Să nu-l aduceți aici pe soțul meu!

— Doc, pacienta spune ceva!

— Nu cred. Poate doar vi se pare sau deli-rează.

— Să ne apropiem!

Căpitanul se postă în stânga ei şi se aşeză pe vine. La fel procedă şi medicul, dar de cealaltă parte. Pacienta repetă, de astă dată ceva mai tare:

— Să nu-l aduceți aici pe soțul meu! 174

Doctorului nu-i veni să creadă că bolnava e în stare să i se adreseze coerent.

— Ştiți cine sunteți? o întrebă el.

— Sunt Connie, soția judecătorului Frank Desmond, şi mă aflu în ospiciul L.A. Faith.

— Dar e uimitor! exclamă dr. Foster. Vă sim-țiți bine?

— Nu prea, însă pot vorbi şi asta este foarte important. Ştiu că nu mai am mult de trăit şi, de aceea, aş vrea să vorbesc cu un avocat sau cu un polițist.

— Nici că se putea ivi o ocazie mai bună! spuse omul în halat alb, după ce primi o încu-viințare din cap din partea însoțitorului său. Dumnealui este căpitanul de poliție Corky West şi se află internat la noi, sub acoperire, pentru a investiga cazul dumneavoastră. îi puteți vorbi cu toată încrederea.

Femeia se uită cu îndoială la căpitan, dar acesta o linişti, punându-i o mână pe braț:

— Doamnă, avem toate motivele să credem că Frank Desmond, în complicitate cu directorul ospiciului, vă ține sechestrată aici, pe dumneavoastră şi alți câțiva pacienți, aplicându-vă tratamente inumane.

— Este adevărat, domnule! Asta voiam să vg spun şi eu.

— Ați putea să mă lămuriți de ce se întâmplă toate astea?

— Păcatele tinereții... în urmă cu 20 de ani, soțul meu a ucis în bătaie o prostituată, iar eu l-am ajutat să scape de cadavru. Se numea Dina Maguire.

— Continuați, doamnă! Voi reține tot ce-mi veți spune. Doc, ai grijă să nu fim deranjați, iar dacă Mc Kay îşi face apariția, dă-mi un semnal!

— E o poveste urâtă, fără îndoială. Frank şi cu negresa aceea s-au drogat, apoi au făcut sex. El a lovit-o cu bestialitate până ce a omorât-o. Când m-am întors acasă, a doua zi, cadavrul se afla în portbagajul maşinii lui. l-am promis că o să-l acopăr dacă nu mă mai înşală niciodată în viața lui şi renunță la droguri. A fost de acord şi, astfel, i-am devenit complice. Acum, nu mai contează...

— Şi ce-ați făcut cu moarta?

— Am strangulat-o cu un şnur ca să inducem în eroare organele de anchetă, am dezbrăcat-o de tot şi am abandonat-o la marginea pădurii de lângă Pasadena, spre San Bernadino. Am bătătorit iarba în jur ca să se creadă că acolo avusese loc o luptă, i-am luat actele de identitate şi ne-am făcut nevăzuți. Tot eu i-am strecurat în poşetă o doză de cocaină ca să o compromit şi mai mult pe biata decedată. Poliția n-a fost în stare să elucideze misterul şi a clasat cazul.

Doctorul se apropie de ei, observând că fe-meia dă semne clare de oboseală. Ultimele cuvinte abia dacă le mai putuse articula.

— Domnule West, mi-e teamă că bolnava are nevoie de odihnă. Acum nu mai poate vorbi cu dumneavoastră.

— Dar când credeți că ar fi posibil?

— Poate diseară. Am să-i administrez o per-fuzie Cu vitamine şi asta o s-o mai întremeze.

Connie Desmond aprobă din ochi sugestia medicului. Era, într-adevăr, sfârşită.

Căpitanul o mai strânse o dată de braț, spu-nându-i:

— Vă voi vizita după căderea întunericului. Atunci vom putea sta liniştiți de vorbă, fără tea-'ma că am putea fi surprinşi de directorul ospi-ciului. Până atunci, odihniți-vă!

Ajuns pe hol, căpitanului nu-i venea să creadă cele auzite.

— Aş putea da un telefon? întrebă el.

— Desigur, poftiți în biroul asistentei şefe.

West telefona la sediu şi, cum detectivii He-ron şi Black lipseau, ceru să vorbească cu ser-gentul Mann. îi povesti acestuia tot ceea ce auzise de la Connie Desmond şi îi ordonă să facă lumină în cazul prostituatei ucise şi abandonate lângă Pasadena. Apoi i se adresă doctorului:

— Există o explicație ştiințifică în privința ameliorării neaşteptate a stării de sănătate a schizofrenicilor?

— Există, încuviință dr. Foster după o clipă de gândire. în opinia renumitului specialist în materie Dubrovski, manifestările psihicului uman sunt foarte puțin cunoscute. Adesea se produc unele manifestări naturale, în cazul schizofrenicilor ajunşi într-un stadiu critic al bolii, încât acestea frizează absurdul. Nu este vorba despre nimic supranatural în asta, ci doar despre ceva ce nu poate fi încă explicat.

— Doc, poți fi mai clar?

— în unele forme maligne de schizofrenie, când, din punct de vedere anatomopatologic, se produc distrugeri neuronale masive, bolnavul îşi recapătă cunoştința cu puțin timp înainte de a-şi da obştescul sfârşit. Eu n-am întâlnit nici un asemenea caz până acum, însă asta nu în-178 seamnă că nu există excepții. Pacienta Desmond pare a fi una dintre acestea.

— E ceva paranormal?

— Specialiştii sunt de părere că nu. Manifestarea bolnavilor înainte de moarte nu este considerată parapsihologică, deşi i se pot găsi similitudini cu această categorie de fenomene.

— Deci, tot ce am auzit poate fi real.

— Mai mult ca sigur.

— Şi cât va mai supraviețui pacienta?

— Asta n-am de unde să ştiu. De la câteva minute, până la două-trei zile.

— Poate că perfuzia aceea ar mai putea-o ține în viață. N-ați vrea să vă grăbiți, doctore?

— Am plecat chiar acum!

*

— Da, Basil. Sergentul Mann este la telefon. S-a întâmplat ceva?

— Nu. Aş vrea să ştiu ce se mai aude cu ancheta. Ştiți, sunt destul de îngrijorat. Dacă ar da de mine, Frank m-ar putea ucide pentru ce v-am spus.

— Pot să te informez că mai tot ce ne-ai po-vestit s-a confirmat. Judecătorul e vinovat, asta fără nici o urmă de îndoială. Foarte curând îl vom înfunda definitiv, iar până la sfârşitul zilelor lui nu cred că va mai gusta libertatea.

— Va primi ceea ce merită. Asta mă bucură. Deci, va plăti pentru sechestarea de persoane.

— Ba pentru mai mult decât atât. Ițele sunt mai încurcate decât ai bănuit tu la început.

— Cât credeți că va mai dura ancheta?

— După părerea mea, maximum două zile. Dar e doar o părere.

— Atunci înseamnă că nu trebuie să mă mai ascund pentru multă vreme. Mulțumesc pentru veşti, domnule sergent! Am să vă mai caut.

— Dacă intervin lucruri neprevăzute, vom da noi de tine. La revedere!

— Bine, dar nu ştiți unde locuiesc...

Steve închisese deja telefonul, aşa că Basil nu mai primi alte lămuriri.

La ora fixată, Eric îşi aştepta iubita în apro-pierea ospiciului.

Roşcata îşi făcu apariția, privi în toate părțile speriată, apoi urcă alături de detectiv, punându-i în brațe un maldăr de copii xerox.

— Mă simt ca o infractoare. Pentru asta îmi vei rămâne dator pe vecie.

— Sunt gata să mă achit față de tine, în rate, începând chiar din această seară, Mira. Eşti o bomboană de femeie!

— Să te achiți? Bineînțeles că ai să te achiți. Şi să ştii că n-am să te las cu una, cu două. Dă-i drumul!

— încotro?

— La mine acasă, unde altundeva?

— Perfect, dar mai întâi am să te rog să nu te superi, însă va trebui să fac o escală la sediul diviziei. Nu am de lăsat decât dosarele care trebuie să fie cercetate mâine dimineață la prima oră şi mă întorc în mai puțin de cinci minute.

— Nu mai mult!

— Jur!

— Oricum, când ajungem la mine, praf te fac!

Cum pe timpul nopții personalul ospiciului era mai redus decât ziua, căpitanului West nu-i fu greu să se furişeze în salonul în care se afla Connie Desmond. Străbătu culoarul cu rezervele schizofrenicilor pasivi, depăşi salonul de recreere, apoi liftul cu uşi duble, după care ajunse pe coridorul din dreapta, acolo unde pacienții erau zăvorâți.

Privind pe geamul cu gratii, observă că soția judecătorului se afla în pat şi nu dădea semne că ar mai fi în viață.

Numai de n-o fi murit! îşi zise el, simțind un gol în stomac. E sigur, sunt prea în etate pentru asemenea emoții. Dacă nu m-ar fi rugat directorul Tillman, nu aş fi acceptat în ruptul capului o misiune sub acoperire la vârsta mea. Deja cred că pulsul meu a ajuns la 120 de bătăi pe minut. 182

Trase zăvorul, încercând să facă cât mai pu-țin zgomot, şi se strecură înăuntru în vârful pi-cioarelor.

Dinspre pat, nici o mişcare.

Luă un taburet şi se aşeză la căpătâiul bol-navei, punându-i din nou o mână pe braț.

încet şi cu mare efort, femeia deschise ochii.

— Ați venit până la urmă...

— Aşa cum v-am promis.

— L-ați arestat pe Frank?

— Nu încă, însă verificăm informațiile pe care ni le-ați dat. Avem nevoie de o mulțime de probe, dată fiind poziția lui în societate...

— înțeleg. Acum probabil că vreți să-mi continui destăinuirea. Să nu mai pierdem vremea!

— Vă ascult cu mare atenție!

— După ce am scăpat de cadavrul negresei, lucrurile au mers destul de bine mulți ani. Sau măcar asta a fost impresia mea. Dumnezeu nu ne-a dat copii, pedepsindu-ne – cred eu – pentru faptele noastre. în urmă cu vreo şase ani, însă, am început să am unele bănuieli cu privire la fidelitatea lui Frank. Când am încercat să am o explicație cu el, a devenit violent şi chiar m-a amenințat că o să mă părăsească. Ştiam că nu o va face, deoarece nu avea bani, iar el se obişnuise să trăiască în stil mare din moştenirea mea. Nu i-am mai reproşat nimic, însă am angajat un detectiv particular care să-l urmărească. Doriți să mă întrebați ceva?

— Poate la sfârşit. Povestiți mai departe!

— Din investigațiile acestuia, a rezultat că Frank mă înşela, fără doar şi poate. Totuşi, mie nu mi-a venit să cred, astfel că am mai angajat o firmă de detectivi particulari. Pe urmele lui au fost puşi trei agenți, care l-au urmărit 24 de ore din 24. Aşa am aflat că iubitul meu soț mă înşela frecvent. Şi nu numai cu femei. Avea şi unele preferințe masculine, dacă înțelegeți ce vreau să spun...

— Fireşte că înțeleg, continuați!

— La orice m-aş fi aşteptat de la el, însă nu la aşa ceva. frank, homosexual? Pentru el să-mi fi sacrificat eu viața şi să-mi fi riscat libertatea? Nu-mi venea să cred. Am suferit o cădere psihică, pe care cu greu am reuşit s-o depăşesc peste vreo două luni. Atunci el mi-a cerut să-mi schimb psihoterapeutul. La început, n-am fost de acord, dar m-a amenințat că mă internează într-un spital de nebuni şi m-a convins. Pe urrnă, când bănuielile au început să mi se confirme, am încercat să am o nouă explicație cu el.

Trecuse cam o jumătate de an de la episodul cu detectivii particulari, l-am spus tot ce ştiam şi l-am amenințat că mă duc la poliție ca să-l demasc. Pus în fața probelor pe care i le-am administrat, a renunțat să mai tăgăduiască şi, în final, a recunoscut că era bisexual. Oricum, cu mine nu se mai culca de vreun an, însă nu asta era problema noastră cea mai mare. Important er,a că mă înşela.

A urmat o perioadă de nelinişte atât pentru mine, cât şi pentru el, după care m-a obligat să-mi vizitez psihoterapeutul – pe care el mi-l recomandase – o dată la două zile, inclusiv în week-end. Asta m-a bucurat, deoarece căpătasem o mare încredere în dr. Mc Kay. Acesta mi-a recomandat chiar un tratament care mă făcea să uit de tot şi de toate. Lui îi dez-văluiam secretele mele, iar când veneam acasă, eliberată de stres, reuşeam să-l suport pe Frank în preajma mea. într-una din zile, când soțul meu mi-a cerut să semnez un cec pentru a-şi cumpăra o nouă maşină, l-am refuzat, iar de aici s-a declanşat dezastrul. După trei zile, au venit la noi acasă nişte oameni în halate albe, mi-au făcut o injecție împotriva voinței mele şi apoi m-au ridicat. De atunci sunt internată la L.A. Faith şi ținută în stare de semiconştiență. Nu mică mi-a fost mirarea când am aflat că dr. Mc Kay, psihoterapeutul meu, era directorul ospiciu-lui şi atunci am înțeles că acesta era complicele lui Frank, poate chiar amantul său.

— Extraordinar! Şi n-ați încercat să luați legătura cu cineva din afară?

— Ba da, în permanență. însă anii au trecut – nu pot spune cu precizie câți -, iar eu n-am reuşit. Am fost ținută în permanență sub lacăt şi am fost foarte strict supravegheată. Iar în toți aceşti ani, electroşocurile au constituit principalul tratament ce mi-a fost aplicat. îngrozitor! Acum nu mai am nici o speranță. Ştiu foarte bine că voi muri, însă nu-mi mai pasă. Oricum, din ceea ce s-a petrecut în ultima vreme, nu-mi aduc aminte absolut nimic. Cred că doar voința şi puterea lui Dumnezeu m-au ajutat să vă spun dumneavoastră toate acestea. Acum puteți să mă întrebați tot ce doriți, dar repede! Nu ştiu cât timp voi mai fi capabilă să vă răspund.

— Detectivii particulari pe care i-ați angajat v-au dezvăluit identitatea unora dintre amanții soțului dumneavoastră?

— Da. Erau vreo trei. Doi dintre aceştia e po-sibil să se afle internați împreună cu mine.

— Ați încercat să luați legătura cu ei?

— După vreun an de la internarea mea, a fost adus unul dintre ei. Când l-am întâlnit în sala de recreere, era deja o legumă. Cel de-al doilea a fost internat după încă un an, dar acesta a vorbit incoerent încă din prima zi, astfel încât n-am putut afla mare lucru de la el.

— Despre dr. Mc Kay ce-mi puteți spune?

— E o jigodie, în adevăratul înțeles al cuvântului. Cred că încă de la început i-a spus lui Frank tot ce afla de la mine. Altminteri, n-aş fi ajuns într-un ospiciu.

— Mda...

Văzându-I că tace, ochii lui Connie Desmond se făcură ceva mai mici şi atenția ei scăzu.

— Mai vreți să ştiți şi altceva, căpitane?

— Nu, deocamdată. îmi pare rău că ați ajuns aici! îmi pare sincer rău!

— Nu e vina dumneavoastră şi realizez că aceasta poate fi ultima întrevedere pe care o avem. Aş vrea să vă mai rog, totuşi, ceva.

— Spuneți fără frică!

— Jurați-mi că Frank nu va scăpa nepedep-sit!

— Nu sunteți singura care vă doriți acest lucru, vă asigur! zise West, gândindu-se la Basil Driver.

— Deci, îmi promiteți...

— Da, doamnă, vă promit! Şi să ştiți că mă țin întotdeauna de cuvânt.

— Vă cred! mai zise Connie, închizând ochii şi cufundându-se într-un somn adânc.

— Poate mai vorbim şi mâine.

Căpitanul se ridică de la locul său şi se în-dreptă spre ieşire, adânc tulburat de cele auzite. Ar fi vrut ca femeia să trăiască, să se facă bine şi să aibă o viață aproape normală, însă ceva din interiorul său îi spunea că nu avea s-o mai vadă pe această victimă a onorabilului judecător. Pe el, însă, îl va mai vedea, fără îndoială. Cel puțin de câteva ori, în sala de judecată. Dar nu ca pe unul care împarte dreptate, ci ca pe un inculpat ordinar.

— Nu eşti în toate mințile? Cum crezi că aş putea reînnoda o relație în care am fost profund deziluzionată?

Mi-a spus Eric că încă mă vrei! se gândi Peter să-i spună, însă realiză la timp că ar comite o mare greşeală dacă ar proceda aşa. Trebuia să lase lucrurile să curgă de la sine, fără a forța nimic.

— Da, da'că ai fi capabilă să mă ierți pentru ce ți-am făcut.

— Aşa ceva nu se poate, Peter! Noi trăim pe două planete diferite, e musai să înțelegi asta! Şi te rog să nu mă mai deranjezi cu insistențele tale! Nici acum nici altădată, căci e inutil.

— Bine, dacă aşa vrei tu..., acceptă el într-un târziu, deşi era convins că nu îşi va respecta promisunea.

Trebuia s-o mai aibă măcar o dată pe Jane, indiferent ce s-ar întâmpla. Pe urmă va vedea el ce este de făcut, în funcție de împrejurări.

— Cred că nu te-ai culcat deja, Jane!

— Tu eşti, Peter? Nu, nu m-am culcat. Ai să-mi spui ceva?

— O grămadă de lucruri, însă nu prin telefon, îți pot face o vizită? Am încă adresa ta.

— Melanie, celebrii detectivi Eric şi Jane şi-au făcut apariția la serviciu?

— Da, domnule. Tocmai le pregăteam câte o cafea.

— Amână asta şi trimite-i de urgență la mine, te rog! Am ceva important să le comunic.

— Imediat, doc!

Polițista ascultase convorbirea şi intui:

— „Specialistul" ne cheamă la el, nu-i aşa?

— Aţi ghicit! El era la telefon.

— Nu plecaţi încă, le ceru sergentul Mann. Am noutăţi.

Eric deveni şi el atent, întorcându-se cu faţa spre biroul lui Steve.

— Spune!

— Am săpat adânc după crima de acum 20 de ani, despre care mi-a povestit şefu'. Dosarul a fost găsit în arhiva poliţiei. Uitaţi-I! Dintr-un moment într-altul trebuie să sosească probele de sânge şi de spermă, care au fost congelate şi depozitate în urmă cu două decenii. Mai staţi puţin, ca să le luaţi cu voi când vă duceţi la Butch!

— Şi „Specialistul" ce-ar putea afla? întrebă Jane.

— ADN-ul, ce ccezi?!

— Vom avea cu ce să-l comparăm?

— Asta e o cu totul altă problemă, pe care o vom rezolva ulterior. ;

— Ai dreptate!

în acel moment, pe uşă intră un ofiţer de poliţie, care transporta la subraţ o cutiuţă.

— Sergentul Mann este aici?

— Eu sunt!

— Vă rog să semnaţi de primire!

Steve făcu întocmai, după care îi înmâna pachetul lui Eric, urându-le amândurora multă baftă. Apoi se concentra din nou asupra computerului.

— De ce a trebuit să vă aştept atât? se burzului criminalistul la detectivi în clipa în care aceştia păşiră în biroul lui.

— Am venit cu încă o surpriză, Butch. Nu te enerva! îl linişti Jane. Ţi-am adus o probă de sânge şi o alta de lichid seminal, care este posibil să aparţină unui asasin ce a înfăptuit o crimă în urmă cu 20 de ani.

— Şi vreţi să-i stabilesc ADN-ul, grupa san-guină...?

— Exact.

— Bine, puneţi-o aici! Acum am să vă vor-besc despre dosarele medicale pe care mi le-aţi transmis. Treaba e, pe de o parte, extrem de complicată, iar pe de alta – foarte simplă.

— Ne iei pe ocolite sau ne spui direct?

— Direct, căci am senzaţia că vă aflaţi în criză de timp.

— Ai perfectă dreptate!

— Toate fişele medicale pe care mi le-aţi lă-sat sunt aproape identice cu prima pe care am studiat-o. Vă amintiţi, cea aparţinând lui Connie Desmond.

— Zi mai departe!

— La început, oamenii n-au suferit de aproape nimic, însă, ulterior, starea sănătăţii lor s-a agravat continuu. De ce, nu mă întrebaţi, căci n-am de unde să ştiu!

— Şi tratamentele aplicate ţi se par neadec-vate?

— Puțin spus. Sunt de-a dreptul absurde, chiar şi pentru un nespecialist în domeniul psi-hiatriei, aşa cum sunt eu.

— O.K., Butch, asta era tot ce voiam să a-flăm. Bănuielile noastre continuă să se confirme.

Vezi ce faci cu ultimul cadou pe care ți l-am adus!

— Nu e mare brânză să rezolv problema, însă cu ce voi compara ADN-ul pe care-l voi stabili?

— Vei avea cu ce, dacă ai răbdare. Până atunci, vezi-ți de studiul tău comparat al crimelor odioase din ultimii zece ani. Cred că n-ai abandonat acel proiect, nu?

în loc de răspuns, dr. Harrison le întoarse spatele, concentrându-se asupra coletului, pe care începu să-l desfacă de parcă ar fi avut în față cine ştie ce comoară. Fără îndoială, legistul era extrem de pasionat de munca lui.

— Domnule West, pacienta Connie Desmond a trecut în neființă în această dimineață, la ora 5.30, îl anunță dr. Foster. îmi pare rău!

După câteva clipe de reculegere, căpitanul întrebă:

— Cine mai ştie despre asta?

— Asistenta de noapte, Rita Lopez..

— O poți chema în biroul lui Mira Drenin? Vreau să vorbesc cu ea.

— Imediat. Sper să nu fi plecat deja.

Doctorul lipsi cinci minute, după care îşi făcu din nou apariția.

— Ne aşteaptă în biroul asistentei şefe. Corky West îşi luă pe el halatul şi se grăbi spre ieşire.

— Să n-o speriem, domnule! Are un caracter destul de labil.

— Cu atât mai bine pentru bunul mers al anchetei, răspunse polițistul în şoaptă.

Străbătură în viteză distanța care îi lega de biroul asistentei şefe, iar West o luă imediat în primire pe domnişoara Lopez.

— Sunt căpitan de poliție şi investighez un caz de crimă în ospiciul vostru.

Tânăra dădu să râdă şi îl privi pe dr. Foster, amuzată, crezând că-i vorbeşte unul dintre pa-cienții „glumeți".

— Rita, domnul Corky West vorbeşte cât se poate de serios. Nu e nici o glumă la mijloc.

Asistenta deveni brusc palidă şi se aşează pe un scaun, zicând:

— Dar eu n-am făcut nimic rău!

— Nici nu te-am acuzat de aşa ceva. Tot ce-ți cer e să colaborezi cu mine.

— Ce trebuie să fac?

— Pleci frumos acasă şi nu spui nimănui nimic despre decesul lui Connie Desmond. Nu răspunzi la telefon şi nu vorbeşti cu nimeni care are legătură cu ospiciul, e clar?

— Da, domnule, însă am consemnat totul în registrul de tură.

— Nu-i nimic, mă voi ocupa eu, zise doctorul.

— Când intri din nou de serviciu? reluă căpitanul.

— Mâine seară.

— Perfect. înainte de a pleca de acasă, îl suni pe dr. Foster pe mobil, iar dacă îți spune să nu vii, aşa să faci. Ne-am înțeles?

— Da, domnule, răspunse Rita Lopez, mai speriată decât fusese inițial. Voi păți ceva?

— Dacă îmi dai ascultare, nu. Dimpotrivă, vei primi mulțumirile'oficiale ale poliției şi ale ministerului, după ce totul se va rezolva. Acum poți pleca!

Fata părăsi încăperea, gândindu-se că, dacă şi-a dorit vreodată să fie invizibilă, acum èra momentul cel mai nimerit.

Rămaşi singuri, căpitanul – în mintea căruia se înfiripase un plan – i se adresă doctorului:

— Nimeni nu trebuie să afle că soția jude-cătorului a murit. Deocamdată. Dacă va fi necesar, duceți-o chiar şi aşa la electroşocuri. Trebuie să facem orice pentru a-i demasca pe criminali. Nu te speria, îmi asum întreaga responsabilitate. Ai încredere-n mine, doc!

— O.K. Dar acum urmează ca dr. Mc Kay să vină în vizită. Ce aveți de gând să faceți?

— Pune-mă într-un scaun pe rotile şi du-mă în sala de recreere! Pe urmă mai vedem noi. Voi avea nevoie de telefon.

— Detectiv Black, directorul Tillman la tele-fon!

— Să trăiți!

— Am vorbit adineauri cu viceprimarul High-smith. Era îngrijorat în privința sănătății soției judecătorului Desmond. Ştii ceva?

— Nu, dar pot afla sunând la ospiciu.

— Cu maximă discreție, nu-i aşa?

— Desigur. Avem oamenii noştri acolo. însă cu şefu' nu putem comunica direct, decât dacă ne sună el! A considerat că e un risc prea mare să-şi ia telemobilul.

— Aşa e. Dar ştii ce zic eu? Mai bine faceți o vizită la ospiciu. Mai agasați-l puțin pe director dacă dați de el. Nu va fi surprins de metodele de şicanare ale poliției.

— Bine, plecăm chiar acum.

— Țineți-mă la curent dacă aflați vreo nou-tate!

Detectivii ajunseră la L.A. Faith cu vreo oră înainte de prânz şi-l chemară la poartă pe dr. Foster. în drum spre sala de recreere, acesta îi puse la curent cu ultimele evenimente, ce nu-i lăsară indiferenți pe polițişti.

— Directorul nostru a avut o premoniție când ne-a trimis aici, aprecie Jane.

— Am să vă conduc în biroul Mirei. Pe urmă îl chem şi pe căpitan, O.K.?

— Cred că da, zise Eric. Sper să nu comitem vreo gafă.

întrevederea cu West dură aproape o jumă-tate de oră, timp în care dr. Dusty Foster şi asis-tenta şefă a secției de schizofrenici făcură tot posibilul ca polițiştii să nu fie deranjați.

După ce reuşiră să pună la punct un plan de comun acord, cei trei se despărțiră, fiecare ru-gându-se Cerului ca lucrurile să meargă după cum fuseseră planificate.

Imediat ce Eric şi Jane luară liftul până la parter, West ceru să fie aşezat lângă pacientul Webster Bradford, care bolborosea cuvinte de neînțeles încă de dimineață.

— Ei, prietene, cum te simți? îl aborda căpitanul, care nu avea altceva mai bun de făcut. Cine e cel mai mare duşman al tău în viață?

Spre marea lui surprindere, acesta îi răspunse cât se poate de clar:

— Judecătorul Curții din L.A., Frank Des-mond. El m-a băgat aici.

' Apoi începu să bolborosească, de parcă ar fi vorbit de pe altă lume:

— Nebun... n-a vrut să mai plătească... m-a amenințat... vreau afar'... de ce?... Libertate!... Moarte lui Mc KayL. Bandiților!... Fără curent electric!... Am să vă demasc!... Răzbunare!... De ce?... Poliția... justiția... homosexualul... n-a vrut să mă plătească!... E vinovat!...

Căpitanul se îndepărtă de bolnav, ştiind că fiecare literă spusă de acesta avea un sens bine conturat. Totuşi, era conştient că nici un tribunal din lume nu l-ar lua în seamă pe nenorocit. Poate, cel mult, după însănătoşire.

— Steve, ziceai că ai aflat adresa lui Basil, nu-i aşa?

— Da, Jane. Unde sunteți?

— în maşina lui Eric. Tocmai am efectuat o descindere la ospiciu, prilej cu care am pus la cale, împreună cu căpitanul, un plan ingenios. Mi-o dictezi?

După 20 de minute, detectivul îşi parcă. For-dul Scorpio în fața unui imobil compus din cinci etaje, ce părea foarte insalubru pe dinafară. Urcară la etajul al treilea şi căutară uşa pe care era inscripționat numărul 33. Apoi sunară de mai multe ori, până când o voce speriată îi întrebă cine erau.

— Deschide, Basil, nu te teme! Noi suntem. Respirând uşurat, acesta îi pofti înăuntru şi zăvorî uşa după ei.

— M-ați speriat de moarte! Nimeni nu ştie unde locuiesc. Dumneavoastră cum ați aflat?

— Ai uitat că suntem polițişti? îl întrebă Jane. Oricum, nu teme, căci n-am venit să te arestăm, glumi ea.

— Avem nevoie de ajutorul tău, continuă Eric. Ne aflăm foarte aproape de finalizarea anchetei şi arestarea vinovaților, dar mai avem nevoie de câteva probe. Mai bine-zis, ne-am gândit să organizăm un flagrant.

— Poftim, Basil, intră! îl întâmpină judecă-torul, jovial. Nu te-am mai văzut de multă vreme.

— Ştiu, Frank. De când m-ai dat pe mâna doctorului Mc Kay, iar acesta şi-a trimis zdra-honii să mă ridice.

Vizibil deranjat de acuzația fostului său a-mant, Desmond schimbă vorba.

— Să-ți dau ceva de băut?

— Dacă vrei.

Gazda turnă câte un deget de coniac în două pahare şi îi întinse unul musafirului. Băură. Apoi, mai trecură câteva minute, la fel de apăsătoare pentru amândoi, până când începură să vorbească din nou.

— Şi cum ți-a mai mers în ultima vreme, Ba-sil? Am auzit că ai evadat din ospiciu.

— Aşa e. N-am mai putut rezista.

— Ce ai de gând? se prefăcu judecătorul că nu ştia că el a reclamat totul poliției.

— Vreau să mă răzbun pentru că m-ai aban-donat!

— Prietene, dar nu te ştiam atât de ranchiu-nos! Nu e nimic care ar putea să-ți schimbe hotărârea?

— Eu ştiu?! făcu Driver, rămânând pe gân-duri.

Fără îndoială, îşi interpreta rolul la perfecție, aşa cum fusese instruit.

Frank se apropie de el şi îi puse o mână pe umăr, după care îl sărută pe obraz.

— Hai, nu mai fi supărat! Totul s-ar putea îndrepta, dacă vrei.

Basil se ridică de la locul său, de teamă ca nu cumva gazda să înceapă să-l pipăie şi să-i descopere instalația de înregistrare ce-i fusese lipită pe corp.de către detectivi.

— Ce încerci să-mi spui? Că te-ai putea în-toarce la mine? Că am putea fi din nou la fel de apropiați ca înainte?

— De ce nu?

— Şi eu ce-ar trebui să fac în schimb?

— Să retractezi declarațiile pe care le-ai dat.

— Păi, nu le-am dat nimic în scris. Au fost doar simple vorbe. Am tot sperat că, până la urmă, mă vei căuta. Şi, când am văzut că asta nu se întâmplă, te-am căutat eu. M-am gândit să-ți mai ofer o şansă. De fapt, şi ție-şi mie.

— Basil, tu mă mai iubeşti, nu-i aşa? Nu poți şterge cu buretele tot ce-a fost între noi!

Vizitatorul nocturn preferă să tacă. L-ar fi strâns de gât pe judecător cu dragă inimă dacă ar fi putut. Doar îi făcuse viața un iad şi fusese pe cale să-l trimită pe lumea cealaltă dacă n-ar fi evadat. în cele din urmă îi spuse:

— Aşa e, Frank. în tot acest timp, n-am pre-getat să mă gândesc la tine. Numai la tine şi la clipele fericite pe care le-am trăit împreună, da-că înțelegi ce vreau să spun.

— înțeleg, înțeleg, cum să nu înțeleg, dragul meu! Şi regret din suflet că ți-am făcut rău. Dacă am fi stat mai mult de vorbă, am fi găsit o cale de împăcare. Din păcate, tu ai fost cam violent şi prea tranşant. N-ar fi trebuit să mă amenințI. Ştii bine că detest amenințările de orice fel.

— Poate că ai dreptate, zise Basil după ce se gândi o clipă. Trebuia să fiu mai tolerant cu tine şi mai răbdător.

— Lasă, nu-ți mai face griji! Acum, totul s-a sfârşit. Dacă vrei, putem fi din nou împreună.

— Ar fi posibil aşa ceva? întrebă bărbatul, entuziasmat.

— Bineînțeles, dragul meu. Doar dragostea contează. în rest, totul e trecător.

Şi, zicând acestea, îl îmbrățişa pe Basil, strân-gându-l cu putere la piept.

— Poate fi adevărat?

— Ai să vezi!... Ai să vezi!...

Oaspetele se destinse şi, cu ochii sclipind de o bucurie sinceră, se aşeza pe canapea. Părea extrem de fericit. într-un târziu, întrebă:

— Soția ta ce mai face? Şi-a mai revenit?

— Nu, şi nici nu sunt prea mari şanse ca să-şi revină. Dar, spune-mi, tu ai tot ce-ți trebuie? Unde locuieşti?

După care îşi scoase precipitat portofelul şi îi strecură 200$ în buzunarul de la spate al blu-gilor.

— Stau într-o garsonieră insalubră de pe Manşon Street, numărul 67. La camera 33.

— Aşa ceva nu se poate! Chiar de mâine te vei muta,aici, în acest apartament. Cred că în-țelegi că, cel puțin deocamdată, nu te pot invita să locuieşti în casa mea.

— Bineînțeles că înțeleg, Frank! Eşti foarte mărinimos cu mine. îți mulțumesc! Eu am să plec acum.

— Cum? Nu dormim împreună? Unde te duci la ora asta?

— Să-mi fee bagajul, răspunse Basil, fericit. Acum parcă îmi pare rău că am încercat să-ți pricinuiesc necazuri. N-am să-ți mai ies nicio-dată din cuvânt!

Mulțumit de explicația primită, judecătorul îl mai îmbrățişa o dată şi îl conduse până la uşă, înmânându-i o cheie:

— Poftim! Te poți muta la orice oră. Dacă ai nevoie, trimit pe cineva să te ia.

— Nu, mulțumesc! N-am prea multe bagaje. De fapt, o singură valiză mi-a mai rămas.

— Lasă că am să-ți cumpăr eu tot ce ai ne-voie!

După ce Basil plecă, Desmond se gândi câ-teva clipe, apoi puse mâna pe telefon.

— Alo, Jones! — Eu sunt!

— Frank te deranjează. Basil Driver tocmai a plecat de la mine.

— Serios???

— Crezi că am chef de glume în situația în care ne aflăm? Trimite mâine dimineață o echipă care să-l ridice.

— Aşa am să fac. Negreşit.

— Şi vezi ca de data asta să nu mai poată evada!

Bărbatul ieşi în stradă şi se îndreptă agale spre BMW-ul 525 care îl aştepta la colțul străzii. Eric se afla pe trotuar, trăgând nervos dintr-o țigară. Când îl văzu pe Basil, se îndreptă grăbit spre el.

— Ai reuşit?

— Totul a decurs conform planului. Poftiți casetofonul! Am să vă dau şi restul de fire pe care mi le-ați lipit de corp.

— Nu trebuie. Dă-mi numai caseta şi ia-o pe asta în schimb! Mâine trebuie să ai instalația montată pe tine când vei sta de vorbă cu Mc Kay. Ai luat vreo probă?

— Da, paharul din care a băut judecătorul, lată-l!

— Foarte bine. Felicitări! Acum te vom duce acasă.

— Mi-e frică să rămân singur peste noapte!

— Nu trebuie! Un echipaj de-al nostru îți va supraveghea locuința, până dimineața, când, probabil, va veni o echipă de asistenți de la ospiciu ca să te ridice. Atunci noi îi vom aborda şi le vom da instrucțiunile necesare.

— Şi credeți că vă vor asculta?

— Mai mult ca sigur! Doar nu ai impresia că îşi vor risca libertatea aşa, aiurea, doar ca să respecte ordinele unui director care, în cel mai scurt timp, va fi el însuşi arestat şi judecat!

— Aveți dreptate. Nu am de ce să mă tem.

— Mai ales pentru faptul că, pe tot drumul până la L.A. Faith, vor fi însoțiți de un om de-al nostru, astfel încât să nu ți se mai facă nici o injecție.

— Perfect.

— Dar ai grijă să nu te dar de gol! Trebuie să te prefaci drogat.

— Lăsați, domnule detectiv, că am şi eu atâta minte!...

— O.K. Dă-i drumul, Jane! Trecem întâi pe la sediu ca să-i dăm „Specialistului" paharul din care a băut Frank Desmond.

— în două ore, acesta va stabili ADN-ul lui şi vom şti cu exactitate dacă el e asasinul Dinei Maguire, se bucură Jane.

— Dar dumneavoastră unde vă veți afla? îi întrebă Basil Driver, uşor îngrijorat.

— Vom fi în permanență în umbra ta.

Asistenții care veniră să-l ridice pe proaspătul evadat nu avură nici o obiecție când fură interpelați de ofițerii de poliție. Ceea ce însemna că nu erau complicii nimănui. Şi, mai mult, n-aveau de gând să-şi pună pielea pe băț pentru un director pe care şi-aşa nu-l înghițeau.

în drum spre ospiciu, polițistul însoțitor fu chemat prin stație.

— Totul a decurs normal? îl întrebă o voce masculină.

— Da, domnule.

— Poți să mi-l dai un pic pe Basil?

— Dacă vreți să-i comunicați ceva, spuneți-i, că aude.

— Prietene, sunt eu, detectivul Black! Legis-tul diviziei a ajuns la concluzia de nezdruncinat că judecătorul este omul nostru. Grupa sanguină şi ADN-ul se potrivesc perfect cu ale criminalului de acum 20 de ani. Orele de libertate ale judecătorului sunt numărate, grație ajutorului pe care ni l-ai dat. M-ai auzit?

— Da, domnule. Tare şi clar.

— Vreau să-ți fac un compliment, Basil, se auzi în continuare vocea lui Jane. Eşti un actor desăvârşit.

— Mulțumesc; doamnă!

— Vezi cum te comporți în continuare, ca să-l putem înfunda şi pe dr. Mc Kay. îți urez succes!

Asistenții aproape că îl cărau pe sus pe eva-datul din ospiciu, interpretându-şi perfect rolurile ce le fuseseră atribuite. Polițistul rămăsese ascuns în dubă.

Directorul îl aştepta în camera de gardă, foarte surescitat.

Basil fu aşezat pe un scaun şi, pentru că se prefăcea că e gata să cadă, asistenții îl legară cu o curea de spătar.

— Mulțumesc, puteți pleca! le ordonă Mc Kay. De-aici încolo, mă ocup eu.

Pacientul începu să bolborosească ceva ne-inteligibil.

— Ce spui, amice? Ți-a fost dor de noi şi te-ai întors?

— Ticălo...

' — Vrei să-mi faci vreun compliment? Ştiu că te-ai simțit minunat sub îngrijirea noastră şi de aceea te-ai întors. Şi electrozilor le-a fost dor de 208 tine, te asiguri Vei participa la o asemenea şedință de îndată ce mă eliberez puțin din treburi.

— Ticălo...

— Până atunci, am să-ți mai injectez o doză dublă de Plegomazin, ca să nu te poți plânge că nu eşti bine tratat.

Şi directorul se apropie de el cu o seringă gata pregătită în mână. Dar, înainte de a-l injecta, dr. Foster îşi făcu apariția în camera de gardă.

— Ce faceți, domnule director? -,

Suprins asupra faptului, dr. Mc Kay începu să se justifice, prinzând curaj de la un cuvânt la altul.

— L-au găsit pe evadat. îi administrez un drog uşor pentru a nu ne crea alte probleme.

— Dar asistenții i-au făcut deja o injecție. Nu mai e nevoie de alta. Ba chiar s-ar putea să-i dăuneze. Ştiți asta la fel de bine ca şi mine!

— E posibil să ai dreptate, Dusty. Du-I tu, te rog, în salonul nr. 21, care este gol. Am să-l vizitez peste câteva minute.

Spre marea sa surprindere, ceva mai târziu, directorul îl găsi pe Basil Driver în cu totul altă stare decât cea în care îl lăsase.

— Văd că te simți mult mai bine!

Mimând că are dificultăți de vorbire, pacientul începu să rostească, exprimându-se cu greu:

— Am să spun... totul, ticălosule! Tu şi... cu Frank ați... încercat că mă ucideți. Veți... înfun-da... puşcăria.

— Poate că e aşa, însă cu o singură condiție: să te audă cineva. Iar acest lucru nu se va în-tâmpla, fiindcă yoi avea eu grijă, poponarule!

— Tu... tu... vorbeşti!...

— Am să te electrocutez şi am să te droghez până când ăi să faci pe tine, scârnăvie! Legumă scrie pe fruntea ta! La fel şi pe cea lui Webster Bradford şi a celorlalți doi poponari care au încercat să mi-l fure pe Frank.

— Ticălos... ticălosule!... Vrei să mă ucizi pe mine... pe Connie şi pe... toți ceilalți...!

— Toți sunteți nişte dezaxați. De aceea vreau să termin cu voi, nu ți-ai dat seama? Cum ți-ai imaginat că ne poți veni de hac, retardatule?!

— Domnule director, cred că pacienta Connie Desmond nu mai are mult de trăit, îl luă asistenta şefă prin surprindere, năvălind în salon. Veniți s-o vedeți?

— Dr. Foster este acolo?

— Da, domnule.

— Atunci e în regulă. Eu am să-l anunț pe soțul ei, judecătorul. Vedeți ce puteți face!

— E-n regulă, Eric. Cred că, în acest mo-ment, directorul tocmai îl sună pe soțul doamnei Desmond, anunțându-i iminentul deces al acesteia.

în acel moment, detectivul îşi sărută amanta pe amândoi obrajii.

— Detectiv Black, ai înnebunit? se auzi vocea baritonală a căpitanului West, care tocmai intrase pe uşă, echipat în papuci şi în halatul lui de spital.

Nu tocmai, domnule şef, e amanta mea! îi veni lui Eric să răspundă, însă se opri la momentul oportun, cu toate că fusese surprins asupra faptului.

— Nu, căpitane! Urmează ca Frank Desmond să sosească aici. De aceea m-am entuziasmat.

— Ai grijă să nu strici totul chiar acum, la

sfârşit. Jane unde e?

— împreună cu dr. Foster. Supraveghează terenul ca să n-avem cine ştie ce surpriză.

în clipa în care aproape că se ciocni pe hol de Jane Heron, directorul Mc Kay sări speriat într-o parte.

— Ce e cu ea aici?

— A venit chemată de mine, zise dr. Foster. Pacienta Connie Foster mi-a relatat că soțul ei e un criminal, iar eu am chemat poliția. Nu vreau să am probleme, domnule director.

— Aşa?!

— De ce vă miraţi? îl întrebă Jane. Vă sperie cumva ceva? Era de bănuit, dacă mă gândesc la faptul că ne-aţi fost atât de ostil în desfă-şurarea anchetei noastre.

— Eu? nu mai ştiu directorul ce să spună. Dar n-am vrut să...

— ... Lăsaţi! Nu mai e nevoie să spuneţi ni-mic. Aveţi dreptul la un avocat, iar tot ce veţi declara acum poate fi folosit împotriva dumnea-voastră la proces. Sunteţi unul dintre principalii noştri suspecţi.

Clătinându-se pe picioare, dr. Mc Kay se întoarse şi se îndreptă alene spre propriul cabi-net. Când acesta ieşi din raza lui vizuală, Dusty o întrebă pe polițistă:

— Ce facem acum?

— îl lăsăm în plata Domnului.

— Şi dacă o şterge, Jane?

— N-are cum. Ospiciul e înconjurat de agenţii noştri. Apropo, crezi că ceilalţi pacienţi sechestraţi de dr. Mc Kay vor supravieţui?

— Eu zic că da. Starea sănătății lor nu este foarte îngrijorătoare.

— Bine, atunci să ne pregătim! în curând ur-mează să sosească şi judecătorul.

— Vrei să spui că ne apropiem de final?

— Cam aşa ceva, Dusty.

— Şi asta înseamnă că noi doi...

— ... Hopa! Să nu-mi spui că vrei să mă ceri în căsătorie!

— Şi dacă ar fi aşa?

— Pun prinsoare că n-ai vrea să ştii cum aş reacționa!...

— Asta înseamnă că nu mă iubeşti suficient

de mult.

— Asta înseamnă că sunt prea... tânără ca să mă mărit, glumi polițista.

Doctorul râse.

— Ai un umor debordant!

— Am glumit în privința vârstei, dragul meu, însă chiar n-am de gând să-mi leg viața de cineva. Deocamdată. Dar asta nu înseamnă că țin la tine mai puțin decât ai crezut.

— Dar ce înseamnă, Jane?

— Că sunt o femeie coaptă şi rațională.

— într-adevăr?

— Da. Şi sunt gata să fiu cu line ori de câte ori ne-o vom dori. însă până la biserică mai sunt destul de mulți paşi de făcut...

însoțit de căpitanul său, echipat în halat de spital, detectivul Black fu cel care îl întâmpină pe judecătorul Desmond.

— Mă bucur că ați putut să veniți atât de repede! Sunteți dl. Frank Desmond?

— Da, dar dumneata cine dracu' eşti? Unde se află directorul Mc Kay?

— în biroul lui. N-a considerat necesar să se deranjeze pentru vizita dumneavoastră. Iar eu sunt detectivul de poliție Black, adăugă Eric, prezentându-şi legitimația^

— Ce vorbeşti! Şi dumnealui cine este?

— Căpitanul de poliție Corky West, şeful Diviziei „Cazuri Speciale" din cadrul D.P.L.A., aflat în misiune, sub acoperire. Domnule judecător,

214 am bucuria să vă anunț că, din această clipă, vă aflați în stare de arest. Tot ce veți spune poate fi folosit împotriva dumneavoastră la proces. Aveți dreptul să tăceți până când va veni un avocat. Dacă nu vă puteți permite unul...

— ... Şi unde este mandatul de arestare?

— Bănuiam că o să mă întrebați asta. în ma-ximum zece minute trebuie să sosească. Aşa că n-aveți de ce să vă faceți griji!

— Bine, dar eu venisem să-mi vizitez soția, despre care am aflat că nu se simte bine deloc, o mai înmuie judecătorul. Ce e cu mascarada asta?

— Doamna Connie Desmond a decedat încă de azi-noapte şi îmi pare sincer rău pentru ea. Iar dumneavoastră riscați o condamnare între 80 şi 200 de ani pentru faptele comise.

— Las' că vă aranjez eu! zise magistratul în-furiat, după care îşi scoase telemobilul din buzunar, formând un anumit număr. Alo, cu domnul viceprimar, vă rog! Frank Desmond e la aparat. Bună ziua, domnule Highsmith! La telefon este judecătorul Desmond. Vreți să vorbiți cu un detectiv de poliție care mă şicanează?

Şi, terminându-şi fraza, îi înmâna celularul lui Eric, care nu părea deloc intimidat.

— Alo!

— Detective, habar n-am despre ce este vor-ba! îmi poți spune dumneata?

— Tocmai l-am arestat pe judecătorul Frank Desmond pentru crimă, sechestrare de persoa-ne, posesie de droguri şi alte 20 de delicte sta-tale şi federale. îl cunoaşteți, fiindcă el asa pre-tinde?

— Cine, eu? Nu l-am văzut în viața mea. îl ştiu doar din ziare. Faceți-vă meseria, domnule polițist!

Şi închise.

— Telemobilul dumneavoastră se confiscă, deocamdată, îl anunță Eric pe arestat. Vă va fi înapoiat după eliberarea din penitenciar. Acum vă rog să duceți mâinile la spate şi să nu opuneți rezistență!

Celularul lui Eric începu să sune exact în momentul în care acesta îl ajuta pe judecător să urce în maşina poliției, cu cătuşe la mâini. Detectivul i-l dădu căpitanului, iar acesta răspunse:

— Ce e, detectiv Heron?

— Directorul ospiciului, Jones Mc Kay„~s-a sinucis, domnule, răspunse polițista, recunoscând vocea boss-ului. Şi-a injectat o doză uriaşă de otravă şi a ajuns rapid pe lumea cealaltă.

— Eşti absolut sigură?

— Dr. Foster a constatat deja decesul.

— înseamnă că nu mai avem ce face aici. Vino şi tu la sediu! Larry Tillman ne aşteaptă. Dar mai întâi te rog să iei şi hainele mele de la garderobă. Vorbeşte cu asitenta şefă.

— Acum pot să-l sun pe Peter Goldblum?

— ?!...

— Ziaristul de la L.A. Times, care ne-a „vân-dut" pontul, preciza Jane.

— Desigur, doar e şi meritul lui, nu?

— Martorului principal, Basil Driver, îi pot da drumul?

— Fireşte, însă spune-i să nu părăsească oraşul. Nu îl mai ameninţă nimic. De asemenea, nu uita să-i trasmiți mulțumirile noastre...

Căpitanul abia reuşise să se îmbrace, când bârlogul lui fu invadat de întreaga echipă care participase la ancheta polițienească şi la fla-grantuLde la ospiciu. Doi asistenți purtau în brațe câte o cutie de şampanie Charles Heidsiek, iar secretara Melanie îşi, făcuse apariția cu o grămadă de pahare de plastic.

West se schimbă la față când îi văzu, însă se linişti subit după ce Eric decretă:

— Din ordinul directorului Tillman! El face cinste.

Pe birou şi pe scaunele disponibile fură aşezate tot felul de caserole cu alune şi chips-uri, spre disperarea şefului diviziei.

— Imediat sosesc şi cafelele, anunță Melanie. Participanții se grupară şi începură să vocifereze, fiecare în legea lui.

Jane, chiar nu vrei să ne întâlnim diseară?

— Ți-am spus, Peter, în mileniul următor.

— Poate altădată?

— Da, în viața de apoi.

— Cu noi cum rămâne, Eric?

— Ca şi până acum, draga mea.

— Adică ai să mă iubeşti în continuare? Până când?

— Asta numai Dumnezeu o ştie, Mira.

— Ce ai să faci de-acum încolo, Basil?

— Am să încerc să am o viață cât de cât normală, domnule Mann.

— Şi spuneți că ştiți o grămadă de lucruri despre luciditatea schizofrenicilor înaintea exitus-ului, domnule doctor Harrison?

— Ştiu câte ceva, dr. Foster, răspunse „Spe-cialistul", făcând pe modestul.

— Dacă aveți nevoie de un psihoterapeut, vă stau la dispoziție oricând, domnişoară Melanie.

— Vă mulțumesc, doctore Willer!

— Unde sunt acadelele mele cu gust de cafea? întrebă căpitanul West, furios, însă ni-meni nu-l mai luă în seamă.

în acel moment, îşi făcu apariția directorul Tillman.

— Atențiurte! strigă Eric, mai mult în glumă.

— Am să vă țin un discurs, începu şeful cel mare.

Apoi îşi drese vocea şi continuă:

— Vă mulțumesc tuturor pentru ceea ce ați făcut! Şi, cum discursurile scurte sunt cele mai plăcute, haideți să bem! Cheers!

Nu se auziră ciocnete de pahare, însă atmosfera era într-adevăr una plăcută.

După câteva înghițituri, căpitanul îi aborda pe detectivii Jane Heron şi Eric Black:

—^Din prima zi în care m-ați vizitat la spital, am avut B premoniție.

— Care, şefu'?

— V-am spus că vreți să mă băgați la bala-muc şi am avut dreptate. Chiar am fost acolo...

— Dacă n-ar fi avut directorul D.P.L.A. ideea să lucrați sub acoperire..., îl luă gura pe dinainte pe Eric.

— la stați puțin! zise West, în timp ce Jane îi trase un ghiont partenerului ei, făcându-l să-şi piardă răsuflarea. Domnule director, a cui a fost ideea ca eu să fiu cel ce intră „sub acoperire"?

— A subalternilor tăi, fireşte. Din păcate, nu-mi mai amintesc cu exactitate numele persoanei în cauză.

— Aşa? Ați putea să mă lămuriți voi? îi între-bă West pe cei doi detectivi, din ce în ce mai amenințător.

Dar cum nici Jane nici Eric nu intenționau „să-l dea în gât" pe Steve, aceştia ridicară cu nevinovăție din umeri. -

— Oricum, să ştiți că v-ați descurcat de mi-nune, căpitane!

Sfârşit...

La aceeaşi editură:

TALON DE COMANDĂ

Colecţia POLIŢIA CRIMINALĂ „Cazuri Speciale"
1. DROGURI ŞI MOARTE LA LOS ANGELES
2. CRIME ÎN SERIE
3. PROFESIONIŞTII MORŢII
4. URSOAICA UCIGAŞĂ
5. CAPCANĂ PENTRU ASASIN
6. BLESTEMUL DIAMANTELOR
7. PUŞCĂRIA DE FEMEI
8. CAZINOUL GROAZEI
9. CORUPŢIE ÎN F.B.I.
10. COLECŢIONARUL DE CADAVRE
11. MOARTEA VINE PRIN POŞTĂ
12. MANIACUL DIN LOS ANGELES
13. TEROARE ÎN MASONERIE
14. FLAGRANT LA OSPICIU
în curând:
15. RĂPITORII DE COPII

Trimiteţi talonul de comandă, completat conform dorinţei dumneavoastră, pe adresa EDITURII NAŢIONAL: O.P. 77 – CP. 7 sau str. Răcari nr. 5, sector 3, Bucureşti

EXPEDITOR
Nume şi adresă:

Doresc să comand următoarele cărţi:

Colecția
DE DRAGOSTE
1. DRAGOSTE LA ÎNĂLȚIME
2. DUBLĂ PERSONALITATE
3. DESTINE ZBUCIUMATE
Colecția
AVENTURĂ Şl AMOR
1. DULCELE SĂRUT AL IERTĂRII
2. TOTUL PENTRU ALLISON